

NR 1 feb 2000

Sverige & Norge: 59:-
Danmark: 53:-
Finland: 42 mk

Flugfiske i Norden

Black & Peacock Öringens vakrytm Royal Ant
River Test Organzavingar Tuck-kastet

Välkommen till Svenska Flugfiskemässan

Västerås 24-26/3 2000

För andra året arrangerar medieföretaget Mountain Media en renodlad flugfiskemässa. Vi följer upp förra årets succé och välkomnar alla flugfiskeintresserade, såväl nybörjare som entusiaster, till tre spännande dagar fyllda med aktiviteter.

Utsällningar, flugbindning, tävlingar och försäljning varvat med föreläsningar och filmvisningar möter dig som besökare.

Du kan även prova din favoritutrustning i vår vattenfyllda kastbana.

Nytt för i år är att Sveriges Flugfiskares Förening i samarbete med Gustaf Ulfsparré's Stiftelse och Capricorn Fly anordnar två auktioner på mässan. Bland utropen finns mängder av bra sportfiskeartiklar, fiskelitteratur, konst m m. Behållningen går till fiskevårdande åtgärder. Auktionsutropare är Karl-Erik Eriksson, känd från TV-auktioner.

Bland mässans utställare kan nämnas: LOOP Tackle Design, Fly Dressing/OPM, UTM-Sölvkroken, HS-Import, BIOS, Fiske & Fiskar, ABU, Lennart Bergqvist Flugfiske, Flugfiske i Norden, Fiskejournalen, Fiske för Alla.

Dessutom finns fiskecamper, researrangörer, butiker, flugbindare, utbildningsanordnare, hantverkare m fl på plats.

Vi samarbetar med Sportfiskeakademien i Forshaga, kring mässarrangemanget.

Föreläsningar:

24/3

11.30 Gunnar Westrin
12.30 Lennart Bergqvist
13.30 Roman Moser
14.30 Mikael Frödin
15.30 Lennart Bergqvist
16.30 Roman Moser
17.30 Gunnar Westrin

25/3

10.30 Roman Moser
11.30 Lennart Bergqvist
12.30 Gunnar Westrin
13.30 Roman Moser
14.30 Mikael Frödin
15.30 Lennart Bergqvist
16.30 Gunnar Westrin

26/3

09.30 Martin Falklind
10.30 Mikael Frödin
11.30 Gunnar Westrin
12.30 Lennart Bergqvist
13.30 Martin Falklind
14.30 Lennart Bergqvist
15.30 Gunnar Westrin

Fritt inträde till alla föreläsningar. Huvudsponsor för årets föreläsningar är Capricorn Fly.

Auktioner: Lördag 25/3 12.00 och 14.00

Plats:

Västeråshallen, Västerås
(vid E18 - Rocklundamotet)

Fri parkering

Öppettider:

Fredag 24/3 11.00-19.00
Lördag 25/3 10.00-18.00
Söndag 26/3 09.00-17.00

Entré:

Vuxna 60:-/dag, Tjejer 30:-/dag
Ungdomar 12-15 år 30:-/dag
Barn under 12 år, fri entré

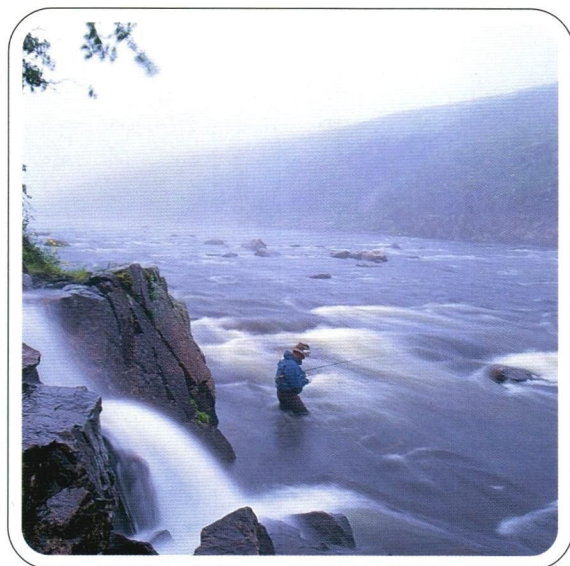
Vinn på entrébiljetten! Varje dag kl 16.00 lottar vi ut ett LOOP Black Line flugspö. På söndag drar vi dessutom tre finalister som får ett LOOP Blue Line flugspö, ett LOOP Yellow Line flugspö med adapted TM-lina eller vår huvudvinst, en drömfiskeresan till Kolahalvön med fiske efter tundrans öringar. (från Murmansk - värde ca 16 000:-) Vinsterna är skänkta av LOOP Tackle Design.

Ytterligare information: www.flyfishingfair.com

Flugfiske i Norden

NR 1 feb 2000

<i>Innehåll i detta nummer:</i>	<i>Sid</i>
<i>Ledaren</i>	5
<i>River Test</i>	6
<i>Nytt fra Danmark</i>	11
<i>Öringens vakrytm</i>	12
<i>Black & Peacock</i>	16
<i>Nytt fra Norge</i>	19
<i>Med tuck-kastet når du botten</i>	20
<i>Historien gentager sig</i>	22
<i>Harren i hjertet av Norge</i>	24
<i>Lax i dimma</i>	28
<i>Nytt från Sverige</i>	30
<i>Kurser i strömfisketeknik?</i>	31
<i>Royal Ant</i>	32
<i>Jag minns mitt 50-tal</i>	36
<i>Bokbiten</i>	38
<i>Stora flugor och heta drömmar</i>	40
<i>Marknadsnytt</i>	44
<i>Back to the future</i>	48
<i>Köp, sälj & byt</i>	56
<i>Törrfluevinger av organza</i>	58
<i>Aktuella notiser</i>	62

Omslagsbilden:

Foto: Håkan Stenlund

PRESENTTIPS FRÅN FiN

FiNs Slips blå med vita sländor Kr 140:–

FiNs Tygmärke m gyllene slända, oliv Kr 20:–

FiNs Dekaler
gul (fästes utanpå spötub el bil) Kr 10:–
rund (fästes på insidan av rutan) Kr 10:–

FiNs Brevmärken sign Gunnar Johnson
1 ark om 20 märken Kr 15:–
3 ark Kr 40:–

FiNs emaljmarke nål Kr 35:–

Vykort
5 dubbla kort m kuvert Kr 20:–
(Öring av T Gustavsson)
9 olika motiv m kuvert Kr 25:–
(av G Johnson/A Forsling) Kr 40:–
ark om 16 flugor

Boken **KONSTEN ATT KASTA FLUGA**
av Mel Krieger, översätn Leif Stävmo,
129 sid, storl 220x280 rikt ill. Kr 265:–

Boken **DAGSLÄNDOR I ÖRINGVAT-
TEN** av Boström/Bengtsson i fickformat
och skinnomslag 3:dje uppl Kr 220:–

FiNs Pärmar vinröda m guldskriften
"Flugfiske i Norden" på ryggen, ej årtal Kr 40:–

FiNs årgångar äldre/år Kr 200:–
2 årgångar, best samtidigt Kr 350:–
3 årgångar, dito Kr 475:–

FiNs årgångar äldre inbundna/år Kr 410:–
2 el fler, best samtidigt Kr 380:–

FiNs Självhäftande vykortsetiketter
20 st/förpackning Kr 25:–

FiNs Lösnummer äldre årgångar/nr enkel Kr 40:–
Dubbelnummer gäller ej 79–81 dubbel Kr 60:–

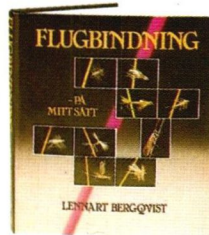
Prenumerationer på FiN som gåva ber vi
Er ringa vårt prenumerationskontor Kr 295:–

Mörrums alla Pooler Poolförteckning och
beskrivning av Domänverkets fiske i Mörrum
FiN-pris Kr 70:–

FiNs 15-års Index en innehållsförteckning
över samtliga nummer av FiN 1979–1993
m alfabetisk förteckning över förekom-
mande flugor, fiskevatten etc Kr 40:–

FiNs dubbelprenumeration får Du dels
vanliga pren under året samt lite in på ny-
året får Du en inbunden årgång
Tillägg Kr 370:–

Ang beställningar adresseras till: FLUGFISKE I
NORDEN, Violg 7, 343 34 ÄLMHULT. Varorna sänds
mot postförskott. Porto tillkommer. Har Du några
frågor är Du Välkommen att ringa på tel
0476-160 90 el fax 0476-160 64.

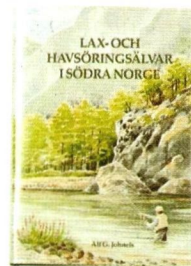
Lennart Bergqvist: "Flug-
bindning på Mitt Sätt". -
flugbindarnas "Bibel". Den
klassiska boken med färgbilder
som visar flugbindning - steg
för steg-. En ny uppdatering
som innehåller fyra nya flug-
mönster samt det senaste på ma-
terialsidan. Utökad till 240 si-
dor totalt.

Pris: SEK 450:–
475:– till icke FiN-
prenumeranter

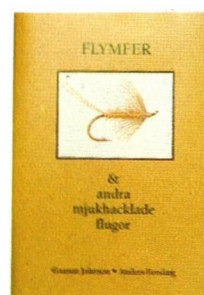
FiN:s nya "STREAMSIDE
BOOK", 11x17 centimeter och
112 sidor, går lätt ned i jackfick-
an. I denna fiskedagbok kan du
göra egna, värdefulla notering-
ar: flugmönster, adresser, kart-
skisser och skriva små berättel-
ser från dina fisketurer.

Pris: SEK 150:–

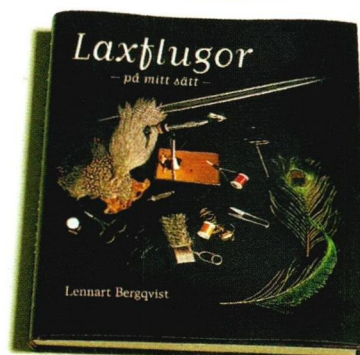
Alf G Johnels: "Lax- och
havsöringsälvar i södra
Norge". Den självklara fiske-
guiden för alla som fiskar lax i
Norge. 198 lax- och havsörings-
älvar från Oslo-området till
Trondheimsfjorden redovisas i
text och med översiktskartor.

Pris: SEK 220:–

Gunnar Johnson, Anders
Forsling: "Flymfer". Denna
bok på 128 sidor är ett vidarear-
bete med gamla mästare. De sista
16 sidorna utgörs av James E
Leisenrings "Färg och material-
bok" med en personlig introduk-
tion skriven av Pete Hidy.

Pris: SEK 162:–

Lennart Bergqvist: "Laxflu-
gor - på mitt sätt". 24 olika
typer av laxflugor, bundna och
steg-för-steg fotograferade i 300
färgbilder. Ytterligare ca 800
mönsterbeskrivningar. 285 si-
dor totalt.

Pris: SEK 470:–
495:– till icke FiN-
prenumeranter

Adoptera en flugfiskare!

I ledaren i FiN:s oktobernummer beskrev jag ett möte med två flugfiskare, tydligt fostrade i stilla vatten, som vadade och kastade sönder en strömsträcka både för sig själva och andra. Anledningen till att jag tog upp ämnet var naturligtvis att detta inte var någon engångshändelse. Istället har jag upplevt liknande situationer allt oftare under senare år; det är faktiskt mer regel än undantag att idag stöta på flugfiskare, som ägnar mer tid och intresse åt kastandet än själva fisket.

Orsaken är troligen ganska enkel. Tidigare växte de flesta upp på landsbygden och lärde sig fiska från barnsben. När man sedan bytte ut sitt mete mot spinnutrustning eller flugspö, så fanns en allmän grundkunskap om fisken och fisket med i bagaget, något dagens mer urbaniserade flugfiskare av naturliga skäl saknar.

Många läsare har uppmärksammat ledaren och menar att man mer än väl känner igen den situation jag beskriver. Somliga är irriterade och därför tacksamma att jag pekar på fenomenet. Andra håller också med, men är mer konstruktiva i sin kritik. Har man aldrig lärt sig fiska, så fiskar man heller inte, menar de. Istället koncentrerar man sig på det man övat på – nämligen att kasta. Och ju större brister man har i den första disciplinen, desto mer kompenserar man sig i den andra...

En läsare, som också uppmärksammat den ökande tendensen att kasta sönder vattnet, är Erling Gustavsson. I detta nummer kommenterar han min ledare. Fiskeklubbarna har ett ansvar, menar han.

Jag håller med. För ett 20-tal år sedan höll jag i flera flugbindningskurser i klubbregi. Vi hade också kurser i fiskebiologi och vattenvård. Vi tillverkade trähåvar och slöjdade fiskeknivar, vi samlades till trivselkvällar med fika och bildvisningar. Dessutom fungerade äldre medlemmar som personlig mentor genom att "adoptera" någon av de juniorer som sökte sig till klubben, och som på detta sätt fick handledning av en mer erfaren flugfiskare ute vid vattnet.

Men det var en tid med en helt annan social situation än idag. Vi hade mer tid för varandra, och samma ideella engagemang ser man sällan idag. Istället har många klubbar utvecklat till "ekonomiska föreningar" med utsättning av fisk i klubbvattnet som enda gemensamma ambition – och med resultat att medlemmarna oftast inte ens känner varandra. Tidstypiskt är att många idag ofta säger "dom" istället för "vi", när de talar om sin egen klubb.

"Dom sätter bara ut fisk två gånger om året i klubbvattnet..."

"Dom har inte lagt kastbryggorna..."

Det är naturligtvis omedvetna felsägningar – men ganska avslöjande.

Genom redaktörskapet för FiN har min tid inte räckt till att också engagera mig i den lokala klubbverksamheten på samma sätt som tidigare. Så min skuld är lika stor som den kollektiva skulden hos alla andra oengagerade klubbmedlemmar runt om i våra nordiska länder. Det ger oss fortfarande rätt att reagera mot de nya tendenser vi ser ute vid våra vatten, men gör oss kanske något mindre trovärdiga i vår kritik.

"Vi måste ställa upp som instruktörer", sa någon till mig i telefon. Men vid närmare eftertanke tror jag inte det är "instruktörer" som behövs – snarare då "vägledare". Det handlar egentligen om att "adoptera" unga flugfiskare i vår närhet och låta dem få följa med oss ut på våra fisketurer. Ungdomar är i grunden naturligt nyfikna på fisken, insekterna, fåglarna och växterna vid våra vatten. Men de behöver någon som öppnar deras ögon och som hjälper dem att besvara alla frågor. För frågorna är många när man börjar fiska med fluga...

Att engagera sig för en ung flugfiskare ger också åtskilligt tillbaka i form av personlig tillfredsställelse. Genom engagemanget upplever man dessutom sin egen ungdoms alla mysterier och glädjemen på nytt...

Även FiN har naturligtvis som tidskrift ett ansvar för den yngre generationen. I en klubb kan emellertid verksamhet riktas speciellt mot nybörjaren. Detsamma gäller när man skriver en bok. Den kan vara en nybörjarbok eller rikta sig mot en mer avancerad läsare. Boken riktar sig sällan till båda grupperna samtidigt.

En tidskrift hamnar däremot genast i ett dilemma genom att den vänder sig mot en bredare läsargrupp med vitt skild bakgrund och erfarenhet. Eller för att ta ett enkelt exempel; den som har bundit flugor i trettio år finner knappast något läsintresse i en artikel med rubriken "Så binder du en Röd Tag", medan samma artikel kan vara guld värd för nybörjaren.

Trots att nybörjarartiklar på detta sätt kan kollidera med den mer erfarna flugfiskarens intressen, har FiN ambitionen att också innehålla basartiklar inom olika områden av vår sport. Till nästa nummer planerar till exempel just nu en av våra mest erfarna strömfiskare, Rolf Smedman, en artikel med arbetsnamnet "Var står fisken i strömmande vatten?"

Det är en grundläggande artikel om fiskens ståndplatser i en ström och främst tänkt som en orientering för dem som gjort alla sina erfarenheter i stilla vatten, men som gärna vill prova strömfisket till sommaren, och som vi gärna önskar större framgångar än de båda flugfiskare som fick bilda exempel i ledaren i oktobernumret...

Gunnar Johnson

River Test

—flugfiskeparadis i fara

I det vackra landskapet Hampshire i södra England rinner världens mest omtalade kalkström, River Test. Flugfiskets eget Mekka, där torrflugefisket en gång såg dagens ljus och där flugfiskets historia anfördes av storheter som Francis Francis, F M Halford, G E M Skues och G S Marryat. Fortfarande lockas flugfiskare från världens alla hörn till Tests klara vatten för att ta en dust med dess öringar på kända sträckor som Nursling, Broadlands, Longparish och Leckford, även om fisket idag bara är en skugga av forna dagar

Text & foto: Pelle Klippinge

Då jag sakta vadar ut i det glasklara vattnet får jag nästan en chock. Flera kiloöringar står på endast stövel djupt vatten mot den ljusa sandbotten. Och detta på en mycket liten yta som jag lätt täcker med korta kast!

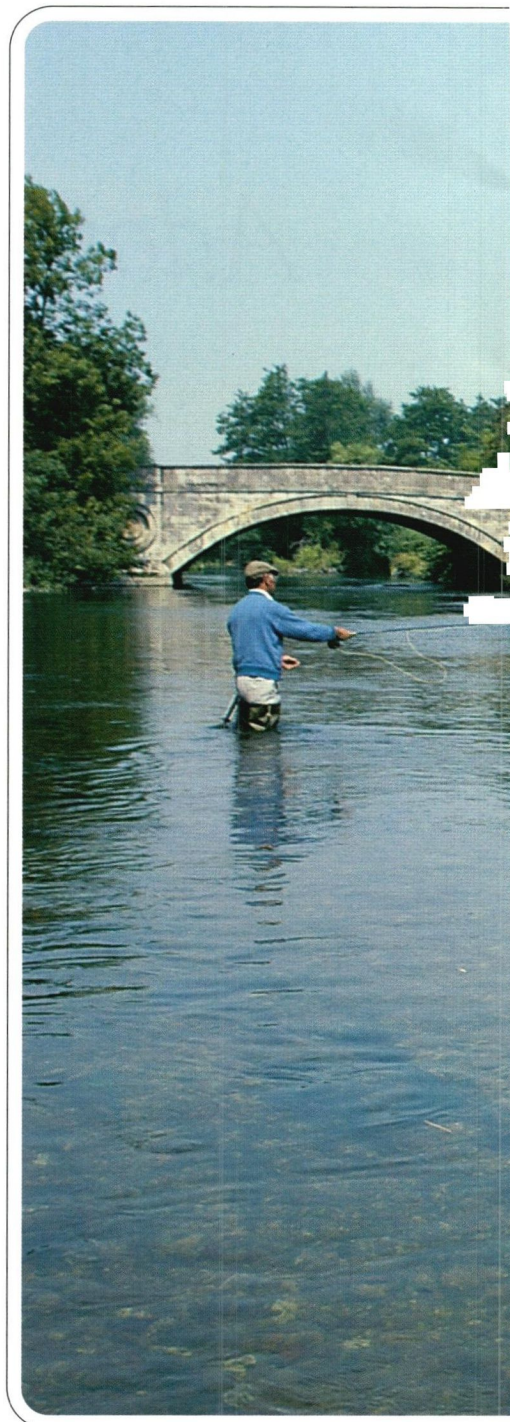
Men de är inte lätta att locka till hugg. Flugor efter flugor provas, men ratas. Inte en reaktion, vilket känns minst sagt frustrerande. Jag vadar vidare och upptäcker ännu fler öringar samt några "graylings" – men harren är en art som räknas som rena ogräset här i Test. Skiftar tafsspets till 0,12 millimeter och fäster en pytteliten Lunn's Particular i tafsändan. Snabbt reser jag en flott och guldskimrande öring nedanför bron, men bommar, eftersom jag är spänd som en fiolsträng. Nerverna håller inte. Krokningen kommer för tidigt, innan jag känner fisken, och flugan fastnar i en taggtråd i baksläng-en...

"Pelle, you can try an upstream nymph", säger den äldre man som jag för dagen delar sträckan med smått medlidsamt och artigt som det anstår en engelsk gentleman. Men när jag nu

befinner mig vid berömda Test vill jag självklart fiska torrt – precis som F M Halford och de andra stora gossarna gjorde på sin tid.

Strax efteråt bärgar min nyvunne fiskekamrat dagens första "brownie", medan jag landar ett par flotta harrar runt halvkilot. De är lätta att se i vattnet, stiger villigt till torrflugan och bjuder hyfsat motstånd då de faller upp sina stora ryggsegel på tvären i strömmen. Men det är öringen, den berömda och omtalade kalkströmsöringen, som alltjämt hägrar. Det är den jag så innerligt gärna vill lura...

Då jag vadar i land för en paus kommer sträckans gamle "keeper" Mick för att se till att allt är i sin ordning. Vi slår oss ner under ett av de magnifika pilträäd som växer längs Test och småpratar lite över en kall öl. Naturligtvis kommer vi snart in på hur fisket var under årets höjdpunkt då den stora dagsländan, The Mayfly, kläcktes. Det här året var det dock så kallt under Mayfly perioden att det stora fisket uteblev, eftersom sländorna inte kläckte ut ordentligt.

För att rädda de värdefulla sländorna från att frysa bort samlades tusentals in med hjälp av håvar för att förvaras inomhus under några timmar, så att de kunde pumpa upp vingarna ordentligt. Sedan släpptes de ut för att kunna fullborda sin viktiga fortplantning! Vilken omtanke om ett av kalkströmsöringens livsviktiga bytesdjur!

Vi kommer också att tala om årets weed tillväxt, som är en viktig del av livet vid Test och därför en keepers arbe-

Flugfiskaren kan kasta sin torrfluga över en utvald, väl synlig fisk i River Tests ginklara vatten.

te i kalkströmmen. Weeden är en slags vattenväxt som fyller flera funktioner i vattensystemet. Bakom och inne i weeden finns gömställen och ståndplatser för öringen, samtidigt som den håller massor av insekter. För några av Tests drygt femtio olika sländarter(!) är weeden också nödvändig för att de ska kunna klättra ner under vattnet och lägga sina ägg.

Det rika insektslivet är självklart en av förklaringarna till Tests fina öringfiske. Föda finns här i överflöd. Men

weeden fyller ytterligare en viktig funktion. Med sin "bromsande" effekt hjälper växtligheten till att hålla uppe vattennivån. Flera gånger per år skärs emellertid weeden för att den inte ska breda ut sig alltför mycket. Det är ett drygt men absolut nödvändigt arbete, som än idag i stor utsträckning görs manuellt med lie av sträckornas olika keepers.

För det otroliga insektslivet i en ström som Test spelar naturligtvis det kalkhaltiga vattnet en viktig roll. Mick

berättar att Test ligger omgärdad av mycket kalkrika marker, där vattnet ur djupt belägna källor filtreras fram under mycket lång tid, innan det rinner ut i Test.

Detta innebär att vattnet håller ett högt och jämnt pH samtidigt som det blir otroligt klart, eller "gin-clear", som man brukar säga här. Därtill är vattenföringen och temperaturen tämligen jämn under större delen av säsongen, vilket i sig naturligtvis skapar
forts på nästa uppslag

Ovan: I River Tests otroligt klara vatten kan man nästan räkna prickarna på fisken. Vid sidan av öringen har också regnbåge planterats ut sedan slutet av 1800-talet.

Till vänster: Den stora dagsländan – The Mayfly – värdas ömt av Tests river keepers, eftersom den är så viktig både för fisk och fiskare.

Till höger: Det finns många trevliga pubar och värds hus att bo på längs Test. Här är flugfisket verkligen kultur.

forts från föreg uppslag
perfekta förhållanden, inte minst för
öringar och flugfiskare.

Gamla anor

Att Test historiskt sett har mycket gamla flugfiskeanor råder det inga som helst tvivel om. Kanske var det till och med här som torrflugefisket en gång började. När jag frågar Mick vem som han anser var torrflugefiskets fader, drar han lite på orden innan han berättar att det är Halford som fått bära det epitetet, även om ursprunget är minst sagt svårbedömt och lite diffust. Detta inte minst eftersom en Mr William Shipley redan 1780, det vill säga drygt hundra år innan F M Halfords bok "Floating Flies and How to Dress Them" kom ut, presenterat en fullvärdig beskrivning av torrflugefisket.

Dock kan man säga att Halford populariserade torrflugfisket och fick det att nå en bredare publik. Han skapade också fångstgivande torrflugemönster som Blue Dun, Red Quill och Blue Winged Olive, för att nämna några exempel.

I mångt och mycket lever hans "fem principer" alltså kvar också hos dagens kalkströmsfiskare:

- Fish the single trout, not the water.
- Present an artificial fly as close to the natural as possible in size and colour.
- Float the fly with its wings cocked.
- Land the fly delicately and let it drift without drag.
- Don't let any part of yourself or your rod be seen.

Tänkvärda ord som gäller för de flesta öringvatten. Kanske skrev Halford rent av dessa smått bevingade meningar i sin egen fiskarkoja eller "fishing hut", som än idag står kvar med sitt vassklädda tak nere vid Mottisfront, som ligger mellan Houghton och Romsey. Här har tiden på något vis stått still...

Att man fortfarande håller hårt på traditionerna utmed Test är inte att ta miste på, då man på flera sträckor endast tillåter uppströms torrfluga eller nymf. Mick berättar vidare att en av världens äldsta fiskeklubbar fortfarande har kvar sitt fiske längs Tests vatten. Det är den anrika och exklusiva Houghton Fly Fishers Club, som bildades i Stockbridge 1822. Där i Stockbridge, som för övrigt är en mycket

duka upp picnic-korgen eller bara ta några bilder...

Aven om sagan och historien om River Test är aldrig så vacker, så har vi under senare årtionden upplevt stora förändringar här, berättar Mick som kan sin kalkström. Redan under mitten av 70-talet började vi långsamt tappa kontrollen över Tests tidigare så restriktiva och välskötta "river management".

Framför allt vad gäller den fisk som planterats ut. I alla tider har det satts ut både regnbåge och öring, om än av mycket hög kvalitet, vid sidan av den naturliga stammen av vild öring. Förvånande för många kanske, inte minst vad gäller regnbågen, som faktiskt planterats ut sedan slutet av 1800-talet!

Hur som helst menar Mick att fisket i Test sakt men säkert går en oviss framtid till mötes. Bidragande orsak är bland annat ett ökande antal sträckor som arrenderas av diverse olika syndikat eller andelsfisker, så kallad "time-share".

Höga avgifter för att bli medlem i dessa exklusiva sammanslutningar har, i kombination med ett ökat fisketryck på flera "beats", bidragit till att pressa fram både fler och större fiskar. Kvaliteten har kommit i andra hand och tyvärr har man på vissa sträckor av Test idag fallit för frestelsen att försöka överträffa varandra med "ridiculous oversized fish", som Mick säger, det vill säga övergödda öringar och regnbågar.

Dessa fiskar vakar inte lika villigt som de vilda och ursprungliga kilosöringarna gör i Test, utan fångas istället med stora och kraftigt förtyngda Montananymfer och annat "junk" som inte hör hemma här. "The chalk streams are for dry fly fishing", menar Mick bestämt.

Med viss bitterhet berättar Mick att andra hot mot Test, och framför allt då mot dess vilda öringar, är en ökad exponering gentemot diverse sjukdomar. En explosionsartad tillväxt av fiskodlingar i vattensystemet bär till stor del skulden till detta och är dess-

forts på nästa sida

Tre torrflugor för River Test

(Binds i storlek 12–16)

Red Spinner (G S Marryat)

Whisks: *Pale cream-coloured cock hackle fibres.*

Body: *Peacock quill, dyed in Crawshaws Red Spinner dye, ribbed with very fine gold wire.*

Wings: *Honey dun cock hackle points.*

Hackle: *Red game cock with black butt.*

Blue Dun (F M Halford)

Whisks: *Pale blue dun cock hackle fibres.*

Body: *Pale mole fur spun on primrose silk.*

Wings: *Light starling, or snipe.*

Hackle: *Pale blue dun cock.*

Lunn's Particular (W J Lunn)

Tying silk: *Crimson.*

Whisks: *Four fibres from a Rhode Island Red hackle.*

Body: *Stalk from the hackle of a Rhode Island Red.*

Wings: *Two medium blue cock hackle points, tied in flat.*

Hackle: *Medium Rhode Island Red.*

trevlig liten by, har man fortfarande kvar sitt klubbrum på The Grosvenor Hotels andra våning. Obehöriga äger naturligtvis inte tillträde och på det hela taget är Test, precis som många andra vattendrag i England, omgärdat av stängsel och staket med skyltar som talar sitt tydliga språk – PRIVATE! Som svensk känns det naturligtvis väldigt främmande, och man ska ha helt klart för sig att det är näst intill omöjligt att ens komma ner till älvkanten för att kika lite, om man inte har fiske-tillstånd.

Det är helt enkelt inte tillåtet att vistas där som besökare, än mindre att

En gårdsmyg sjunger sin porlande drill och en kungsfiskare drar förbi på snabba vingar då jag vadar ut för "the evening rise"

forts från föreg sida

utom en bidragande orsak till en ökad igenslamning av den vilda fiskens lekbottnar. Vidare nämner Mick att häger, men kanske framför allt den glupska skarven, som ökat markant de sista åren, också utgör ett hot mot fisket.

En flock med skarvar kan på kort tid göra rent hus på en bra sträcka och skadar dessutom mycket fisk med sina vassa näbbar. Samma problem och hot gäller också för de övriga närbelägna kalkströmmarna, och det måste till riktigt hårda tag för att vända den trenden enligt Mick.

The evening rise

En gårdsmyg sjunger sin porlande drill och en kungsfiskare drar förbi på snabba vingar under bron, då jag vadar ut för "the evening rise" och förhoppningsvis min första öring i Test.

Då vinden stillnar i skymningen får jag nästa chock.

Det smattrar mot kläder och glasögon då en veritabel svärm av insekter rusar ner på vattenytan. Hela Test är plötsligt full av sländor och vakringar vart jag än tittar. Det gäller bara att bestämma sig för en fisk på lagom kastavstånd.

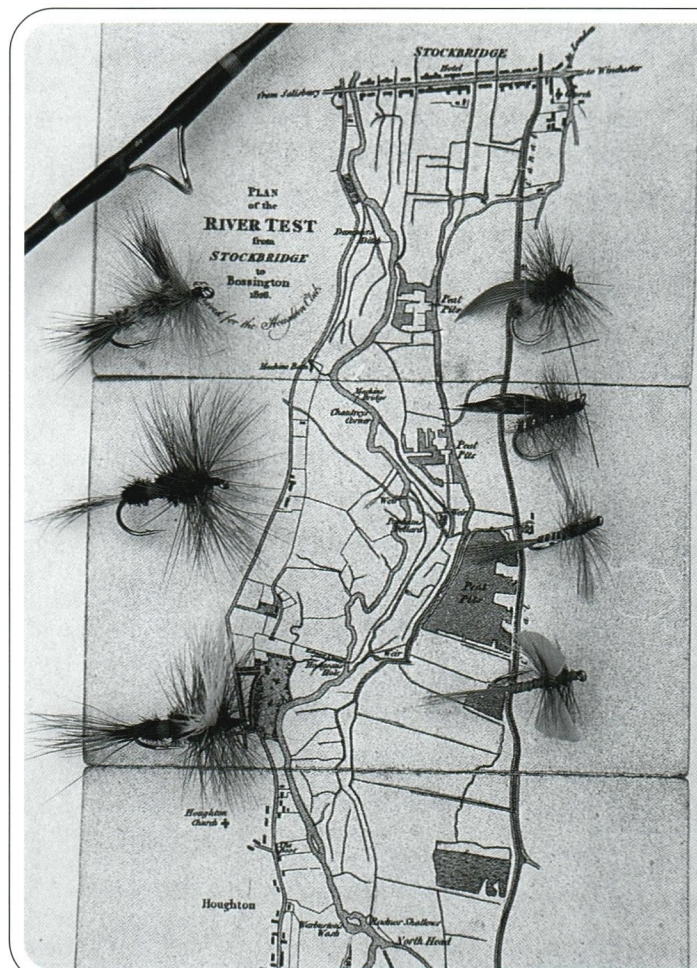
Öringarna äter så intensivt att de mellan vaken står kvar med en bit av ryggen ovan vattenytan och bara suger i sig slända efter slända.

Med en liten Red Spinner på tafsen får jag världens kanonhugg, då en förskräckligt tung öring explosivt tar flugan och rusar rakt in i närmaste weedbädd. Där ruskar den runt ett tag innan flugan kommer tillbaka med uträdd krokboj...

Koltrastarna sjunger intensivt och fisket blir allt svårare. Jag har flera tillslag och fäster efter många kast ytterligare en flott öring. Också den tar sats

mot weeden, och det är precis på gränsen att jag lyckas bromsa den. Väl i håven tar jag några snabba foton på min första kiloöring från Test, innan jag på nytt står utvadad i vattnet. Den lilla spinnerflugan byts mot en nyfettad Blue Dun, och innan "the evening rise" är över har jag belönats med ytterligare ett par granna "brownies" och tappat lika många i den besvärliga weeden.

Ett äventyr är till ända och det är inte utan att jag känner mig ytterst privilegierad att ha fått chansen att blöta min dunkrok i denna unika och vida berömda kalkström. Mätte man bara lyckas ta vara på vildöringen och inte förvandla River Test till något okontrollerat put and take fiske bara för att tillfredsställa de krav som idag enbart tycks gå ut på mer och större fisk än vad vattnet egentligen tål. Det vore väl en skam om något i FM Halfords gamla anrika kalkström.

Information om fisket i River Test

För fiske i England krävs en statlig licens. Den löses på postkontoren och kostar för öringfiske 2 pund per dag eller 5 pund för en vecka. Sedan tillkommer fiskekort för den aktuella sträckan. Fisket i River Test är dyrt med priser från cirka 75 och upp till 200 pund per dag och spö. Fisket under Mayfly perioden är dyrast. Bra fiskeperiod är från maj till och med augusti månad. I regel är endast uppströms torrfluga eller nymf tillåtet.

Härföljer några adresser för fisket i Test eller andra kalkströmmar som Itchen, Avon och Stour:

The Rod Box, London Road, Winchester, Hampshire
SO23 7QN. Tel: +44 0962-883600.

The Orvis Co Inc, The Mill, Nether Wallop, Stockbridge,
Hampshire SO20 8ES. Tel: +44 01264-781212, 349519.

Roxton Bailey Robinson, 25 High Street, Hungerford,
Berkshire RG17 0NF. Tel: +44 01488-689700.

Vid Mayflyfisket är olika Wulff-mönster populära vid Test. Andra klassiker är Caperer, Little Red Sedge, Sherry Spinner, Red Spinner, Lun's Particular och Blue Dun.

NYT FRA DANMARK

Redaktør Steen Ulnits

En bæver i baghaven

Blot en måned efter udsætningen trives de tyske pelsdyr nu så godt i det vestjyske, at de er begyndt at gå på rov i lokale folks baghave. I et enkelt tilfælde gnaskede de pelsede gnavern sig først gennem grønkålen i en køkkenhave ved Bækmarksbro, hvilket er et godt stykke fra udsætningsstedet. Da grønkålen slap op, gik de ombord i seks frugttræer, som alle blev fældet på bedste bævervis. Et enkelt af træerne blev efter fældningen sågar slæbt ned til den nærliggende å og søsat der.

Skov- og Naturstyrelsen har tidligere tilkendegivet – ganske tydeligt endda – at man *ikke* yder kompensation til private for de af bæverne påførte skader. Det lokale statsskovdistrikt er dog villigt til at yde hjælp med indhegning, hvor det viser sig nødvendigt.

Herligt, at man nu skal til at leve bag indhegninger i det vestjyske, når tyskerne huserer i baghaven – med Skov- og Naturstyrelsens absolutte velsignelse. Endnu vides det ikke, hvad bæverne vil foranledige af skader ude i den fri natur. Om de vil bygge dæmninger, som kan hindre vandrefiskenes frie passage til og fra gydepladserne.

De udsatte bævere har fået fem år til at vise, hvad de kan og ikke kan. Først da vil der fra myndighedernes side blive taget endelig stilling til, om udsætningerne skal fortsætte eller stoppes.

Der rumsterer dog stadig det ubesvarede spørgsmål, hvordan Skov- og Naturstyrelsen på den ene side selv kan stå for udsætninger af importerede bævere fra Tyskland – efter at den danske bæver har været udryddet i 2 000 år – mens selv samme styrelse på den anden side nægter at acceptere udsætninger af svenske laks i Gudenåen, hvis laksestamme blev udryddet med Tangværkets opførelse så sent som i 1920'erne...

Der har i mange år været talt om det rimelige i de store udsætninger og umiddelbart efterfølgende nedskydninger af opdrættede gråænder på større danske godser. De såkaldte "godsjagter", som ikke har noget med jagt at gøre, men som minder uhyre meget om det hjemlige Put & Take fiskeri, hvor store mængder opdrættede tamørreder udsættes blot for at blive halet op igen kort tid efter.

Senest har miljøminister Svend Aukens bedt Vildtforvaltningsrådet om en vejledning til, hvordan disse godsjagter på knapt flyveklare tamfugle kan bringes til ophør. Danmarks Naturfredningsforening (DN) kalder kort og godt disse jagter for "noget svineri", som hurtigst muligt bør bringes til ophør. Den virkelige anstødssten var en TV-udsendelse, som viste tyske jægere skyde løs på flokke af opdrættede og netop udsatte ænder. Noget nyt fænomen er disse godsjagter nemlig ikke. De har eksisteret i flere år.

Poul Harritz, der er præsident for DN, udtaler til Politiken, at det ikke blot er et etisk spørgsmål: "*Overskydent foder og de mange fugles afføring omdanner de søer, hvor udsætningerne foregår, til algesupperedaser og stinkende kloakker. Søerne dør kort og godt, og alt andet liv forsvinder.*"

Danmarks Jægerforbund (DJF) bakker heller ikke op om disse storstilede godsjagter og ser derfor frem til, at der udarbejdes retningslinjer for, hvor mange fugle der må udsættes pr arealenhed. DJF ønsker, at de nye regler skal være klar til det nye årtusinde.

Som lystfisker er det jo en nærliggende tanke, at det nuværende danske Put & Take fiskeri underlægges tilsvarende regler. Hvilket i så fald vil være en alvorlig hæmsko for Put & Take fiskeriet som en rationel forretning. Men en let-

telse for de pågældende søer og dammes vandmiljø, som på tilsvarende vis lider under de massive udsætninger. Sjældne insekter og padder har jo ikke mange chancer for at overleve sådanne steder.

Måske kunne man se på en opdeling i deciderede menneskeskabte P&T vandene uden en naturlig flora og fauna på den ene side. Og så de naturlige søer, moser og damme på den anden med deres bevaringsværdige flora og fauna.

– Et emne for DN's næste korstog? Langt bedre ville det være, dersom de landsdækkende danske lystfiskerorganisationer i stedet selv tog initiativet og kom med et fælles udspil. Tilsammen kan de landsdækkende danske lystfiskerorganisationer – Danmarks Sportsfiskerforbund med 25 000 medlemmer, Ferskvandsfiskeriforeningen med 12 000 medlemmer og Landsforbundet Danske Lystfiskere med 22 000 medlemmer – trods alt mønstre små 60 000 medlemmer. Men selv i samlet flok rækker de ikke så langt som kæmpen DN, der råder over hele 230 000 medlemmer, og som derfor har stor indflydelse på de politiske beslutninger, der tages i dagens Danmark. Alligevel ser det jo pænere ud, om vi lystfiskere selv spiller ud – i stedet for blot at blive dikteret nye regler i det nye årtusinde.

På den seneste kongres slog Danmarks Sportsfiskerforbund (DSF) til lyd for, at retten til fiskeri fremover skal være nært forbundet med pligten til fiskepleje. Baggrunden for dette forslag var, at DSF's medlemsforeninger i de senere år har oplevet støt stigende priser på fiskeretten i de bedste vandløb. Hvor fiskeretten tidligere blot har kostet 2–3 kroner pr løbende meter, skal man nu flere steder op med 15–20 kroner for at få lov at beholde den fiskeriet, man har haft gennem måske mange år. Det er en uholdbar udvikling, mener DSF, hvis medlemmer jo via en aktiv fiskepleje i mange år har været stærkt medvirkende til, at der overhovedet var fisk i åerne. De har elektrofisket, strøget, klækket og opfodret den yngel og de årsfisk, der nødvendigvis måtte sættes ud for at få fisk at fiske efter. Ødelagte gydemuligheder og dårlig passage ved opstemninger havde og har længe umuliggjort en naturlig reproduktion af laksefisk i de fleste af vore vandløb.

Nu er fisketegnet imidlertid kommet til, og nu kommer pengene til opfyldning af alle de mange udsætningsplaner, som statens fiskeribiologer konstant reviderer, fra centralt hold. Nu betaler alle altså til den fiskepleje, som nogle få tidligere udførte frivilligt.

Det profiterer de lokale foreninger
forts på sid 50

Öringens vakrytm

Den tekniska utvecklingen till trots är och förblir flugfiske alltid en sport på naturens villkor. Därför gäller det att lämna vardagsstressen och sitta ner i lugn och ro när vi kommer fram till vårt fiskevatten, istället för att omedelbart vada ut och börja kasta. Det är först genom att komma i takt med naturen och ge oss tid att studera den som vi når framgång i fisket

Text & teckningar: Gunnar Johnson

Det här hände för ganska många år sedan. Jag var ännu mycket ung och grön som flugfiskare och kände mig alltid lika osäker när jag kom ner till strömmen. Det var svårt att kasta. Ofta fastnade jag i de grenar som överallt sträckte sig ut över vattnet i till synes medvetna försök att snärja min linna. På den tiden fanns bara överhandskastet i mitt medvetande.

Ibland använde jag långspömetarens pendelkast, men många gånger fick jag helt enkelt ta till metoden att mata ut linan och låta flugan föras nedströms med vattnet. Det skulle dröja ännu en tid innan jag lärde mig att det faktiskt fanns andra sätt att kasta, som bättre passade in vid åns träckantade stränder...

Men jag var oerhört fascinerad av ån och dess öringar, och i min begränsade erfarenhet gav jag de hemlighetsfulla flugorna så stor tilltro, att om jag bara fann det rätta mönstret, så skulle framgångarna komma, trodde jag. Flugan var hemligheten i den föreställning jag då hade om flugfisket. Den var det centrala, och det var därför kring alla nya flugmönster som mitt intresse fokuserades...

Jag hade också klart för mig att fisken hade speciella vakperioder och att den vid dessa tillfällen var åtkomlig för mina försök att locka den till hugg. Att presentationen skulle kunna ha någon större betydelse slog mig aldrig, och inte heller att fisken kanske också åt vid andra tidpunkter – men under vattnet och osynligt för mig.

Tankarna kanske kan tyckas naiva idag. Men vid mina småländska strömmar hade jag aldrig stött på någon annan flugfiskare och därmed inte heller sett någon flugfiskare i aktion.

Att kasta lärde jag mig på egen hand genom att studera en illustration i en bok, där en kostymklädd gentleman visade flugkastets teknik i två steg; ett bakkast och ett framkast. Figuren i boken såg stel ut, vill jag minnas, som vore han en uppskrubbar plåtleksak av det slag som blev populära efter kriget.

Flugorna i boken var fantastiska små smycken med exotiska namn. Hur de var tillverkade kom jag underfund med genom att skära upp några köpeflugor och linda av materialen "baklänges". Att det fanns särskilda flugbindningsverktyg eller bindstöd hade jag heller inte klart för mig. Alltså band jag mina första flugor genom att hålla min flugkrok direkt i handen.

Det var en spännande tid, och idag är jag glad att allt inte

var serverat, utan att jag fick gå på upptäcktsfärd på egen hand i denna nya och fascinerande värld.

Men även om min kunskap om flugfisket var synnerligen dålig och möjligheterna att inhämta sådan synnerligen begränsad i en tid utan tillgång till fisketidningar eller fiskeböcker, så hade jag en ganska god grund av allmän "naturkunskap" i bagaget. Skogen och ån hade varit mina lekplatser sedan tidig barndom; det var här jag smög på fåglar och ekorrar, och det var här jag byggde kojor och metade småöring. Jag lärde mig att smyga längs stränderna utan att själv synas, och jag hade också fått en uppfattning om var och hur fisken valde sina ståndplatser. En del av den kunskapen kan i gengäld aldrig läras i böckernas värld. Den måste vara självupplevd...

Men så en sommar hände det! En flugfiskande farbror dök upp vid ån. Han hade höga, kanvasklädda gummi-stövlar och en mängd flugor fastsatta i sin fiskehatt. Vindtygsjackan – kanske var det en anorak – hade en stor bröstficka, där han förvarade sina flugaskar och på ryggen hängde en fiskekorg.

Han fiskade med korta men eleganta kast, och jag såg hur han styrde sin lina och tafs med spötoppen och fick flugan – eller flugorna, för han fiskade med upphängare – att gå med strömmen som han ville. Han sökte av strömkanter och storstenar och hela hans person utstrålade stark koncentration. Hans fokus var flugan!

Jag studerade honom på avstånd, men vågade mig aldrig fram. Men så en dag möttes vi på en spångad stig längs strandkanten. Det fanns ingen reträttplats. Mötet var oundvikligt, och samtidigt som det var spännande, så kände jag mig osäker och skämdes kanske också en aning för min påvra utrustning.

Tänk om han dessutom skulle råka få syn på min enkla, hemmagjord fluga, som inte alls var lika fin som köpeflugorna i cykelaffären i stan. Där hade man stora trälådor med glaslock och mängder av fack, där flugorna låg sorterats på nästa uppslag

---

Han fiskade med korta, kontrollerade kast och styrde sin fluga med van hand över strömvirvarna.

Quinn 7:50m

forts från föreg uppslag

rade efter mönster och storlek. Det var naturligtvis sådana man skulle ha om man skulle lyckas väcka öringens intresse. Men det räckte ingen vecko-peng i världen till...

Av artighet – eller var det kanske osäkerhet och rädsla – steg jag ner från spången för att låta mannen passera. Men han stannade och hälsade vänligt, och från marken nere och vid sidan av spången växte han samtidigt som jag själv blev ett par decimeter kortare.

Med andra ord kände jag ännu tydligare vilken miserabel fluga jag hade, vilket jag i någon slags desperat ambition att föregripa hans förväntade kritik själv påpekade, samtidigt som jag höll upp spöet och visade min fluga.

"Den är hemmagjord", sa jag. "Kanske går det bättre om man har köpeflugor..."

Nu satte han sig ner på spången, sköt upp fiskehatten och torkade pannan med en snusnäsdud han haft knuten runt halsen.

"Får jag se", sa han. "Den har kanske aningen långt hackel", fortsatte han, "men annars är den nog bra. Den får du säkert fisk på. Det är inte alltid köpeflugor är bäst. Roligt att du binder flugor själv, det ska du fortsätta med."

Jag växte. Och genom att han nu satt sig ned på spången, var jag dessutom även rent fysiskt lika lång som han. Vi var jämbördiga. Vi var två flugfiskare som mötts vid ån, och dessutom hade han tyckt att min fluga var en riktig fiskefluga, som man kunde få fisk på!

"Men det är kanske inte alltid som flugan är det viktigaste", fortsatte han och pekade med sitt spö ut över vattnet. "Minst lika viktigt är hur man kastar flugan och vilken kontroll man sedan har över den, när den flyter med vattenströmmarna. Och så måste du lära dig att räkna ner fisken."

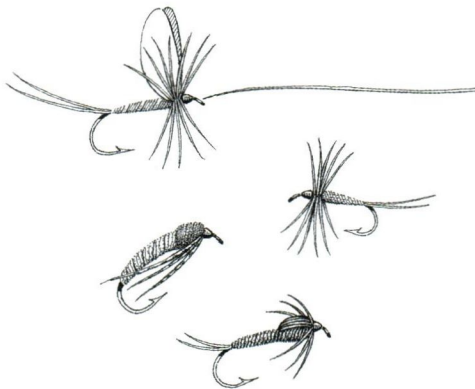
"Räkna ner fisken?"

"Ja, laxöringen (man sa så på den tiden) har ofta en rytm när den vakar. Det kan skilja mellan olika fiskar och vid olika tillfällen. En del går upp var tjugonde sekund, andra kanske bara varannan minut. Men om man tar sig tid att studera en sådan fisk, så kan man räkna sekunderna, ungefär som du kanske lärt dig att räkna tiden mellan blix och dunder för att veta hur långt bort ett åskväder befinner sig. Det visar sig att man har lättare att locka en laxöring till hugg, om man serverar flugan just när fisken är inne i sin rätta rytm för att stiga och ta."

Det skulle dröja ytterligare några år innan jag helt förstod vad han talade om. Men med ökad erfarenhet av vakande öringars sätt att uppträda, så fann jag att mannen hade rätt. Vissa öringar har en vakrytm, och kan man "räkna ner" tiden från senaste vaket, så ökar chansen att man får fisken att stiga till fluga.

Att kasta direkt efter senaste vaket ger däremot sällan någon utdelning. Det brukar bara resultera i att man efter några kast skrämmer ner den – eller ännu värre – skrämmer bort den från ståndplatsen. Ju färre kast man gör över en fisk desto bättre, är en god regel!

Öringar med jämna vakintervaller brukar vara fiskar som vakar lugnt och tryggt. Jag tycker mig också ha konstaterat att det generellt sett är fiskar som är större än genom-

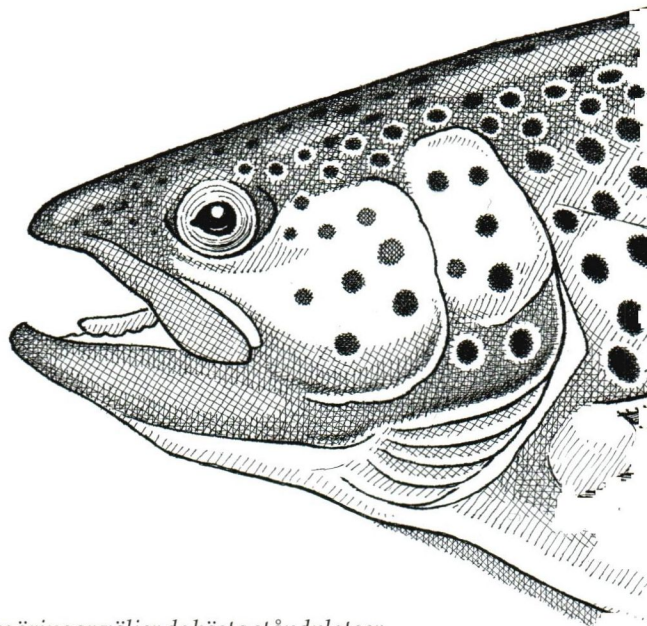
Det hjälper inte att ha välbundna flugor, om vi inte ger oss tid att studera vattnet och presentera dem på rätt sätt.

snittet för vattnet. Det är därmed också öringar som i kraft av sin storlek står på de bästa ståndplatserna. Mina erfarenheter är främst hämtade från en för mig välkänd sträcka i mitt hemvatten Emån, där vissa öringar på vissa ståndplatser visat sig ha speciella vakrytmer, medan mindre öringar på andra platser inte visar upp samma beteende. Samma tendens tycker jag mig också ha mött i andra vatten, även om jag där inte har samma långa erfarenhet att bygga mina iakttagelser på.

Bland annat har jag vid danicafisket ofta undrat över varför öringen, trots att det flutit en jämn ström av stora sländor över vattnet, inte ätit intensivt, utan släppt förbi merparten av smörgåsbordet och istället låtit stigningarna till ytan dirigeras av en till synes mycket tidsbunden vakrytm. Ibland har man nästan kunnat ställa klockan efter den...

När jag legat på magen och studerat fisken på armlängds avstånd, så har jag inte sett samma beteende när den tar danicanymferna.

Här äter öringen mer kontinuerligt, medan den faller in i en vakrytm när den tar födan från ytan.

Större öringar väljer de bästa ståndplatserna och har ofta sin egen vakrytm då det är störst chans att de stiger till fluga.

Vad lärde mig då mötet med den gamle flugfiskaren den där gången för många år sedan? Ja, kanske inte främst att större öringar har en egen vakrytm, utan mer övergripande att han fick mig att inse vikten av att inte ha bråttom utan istället ta mig tid att sitta ner och studera vattnet och reflektera över vad jag ser från strandkanten.

Vi lever idag i en så prestationsorienterad och tidspressad tillvaro, att vi har svårt att bryta mönstret och tar med oss samma tempo också under vår fritid. Tyvärr ser man alltför ofta flugfiskare, som utan att ge sig tid att studera vattnet direkt vadar ut och börjar kasta mekaniskt, så att de stör fisket både för sig själva och andra. Men det går inte att stressa fram resultat ute vid fiskevattnet. Och skälet är enkelt; allt vi gör här ute sker på fiskens villkor – och den låter sig inte provoceras. Fisken har sin egen tid och rytm, baserad på dygnets och årstidernas växlingar.

När vi kommer till ett fiskevatten med vårt eget tidsbegrepp i bagaget, så gäller det alltså att förstå att här gäller andra tidsbegrepp och spelregler. Och ska vi förstå naturens spelregler, så måste vi också studera naturen. Det var kanske det den gamle mannen egentligen berättade för mig. Det räcker inte att binda vackra flugor eller träna in en perfekt kastteknik. Det är i och för sig bra, men det är i grunden helt andra saker som räknas.

Främst gäller det att färdas så långsamt och med så öppna sinnen att vi får tid att ta in alla intryck och all information.

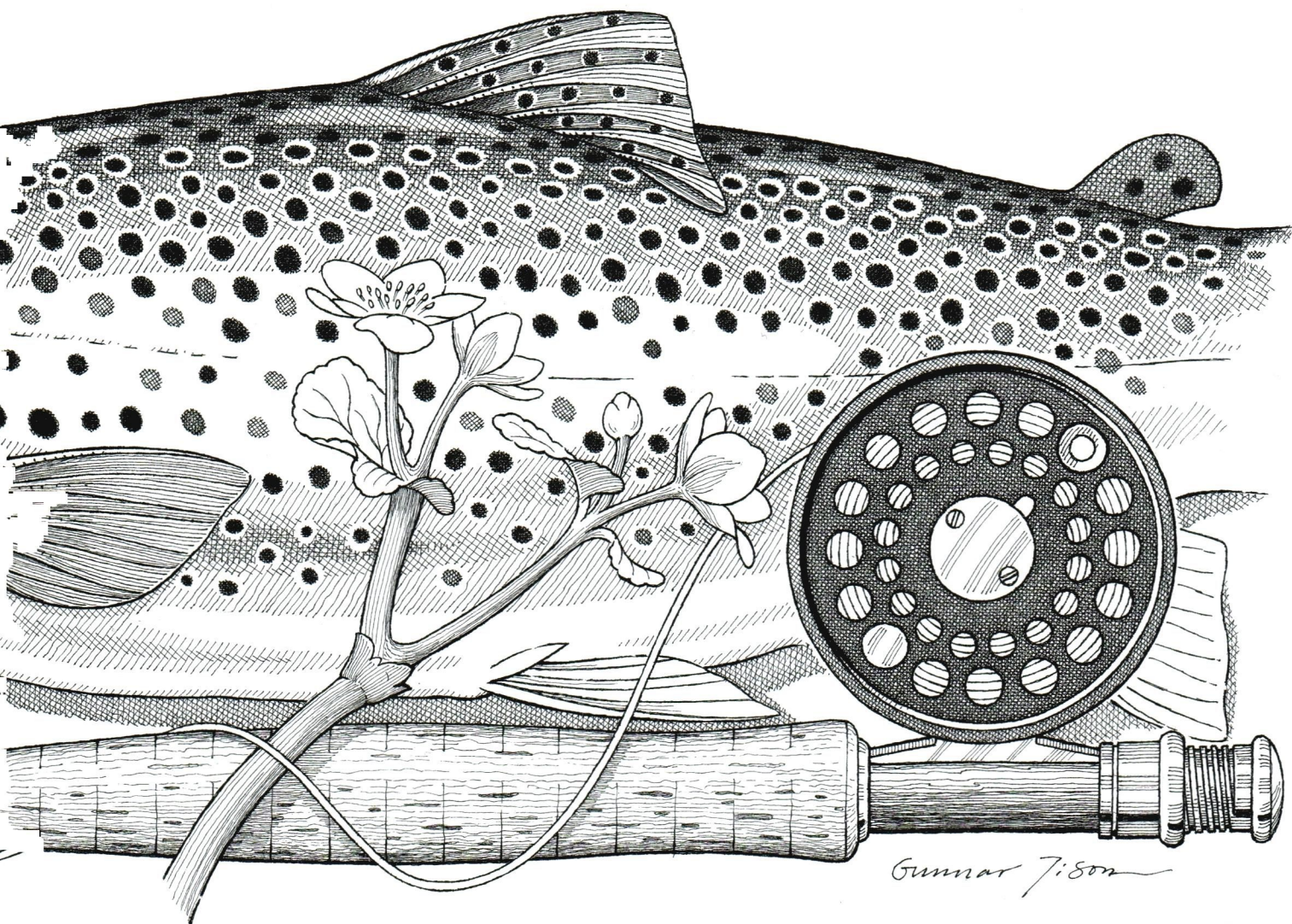
Det sägs att vi idag lever i ett snabbt informationsamhälle; men då är det viktigt att förstå den avgörande skillnaden mellan information och kunskap, och inse att vissa kunskaper endast erhålls genom självupplevda erfarenheter. Först då kan de vävas samman till verklig kunskap.

Det må sedan gälla fiskens vakrytm eller val av ståndplats, vilka insekter som finns på olika biotoper, deras svärmningstider och kläckningsmönster, eller att helt enkelt studera vattenströmmarna för att se hur de kommer att påverka linan och tafsen, så att man får ett så draggfritt flyt som möjligt.

Det kan också vara att notera vattentemperaturen och inse vad den betyder för fiskens och insekternas aktivitet – det är ju växelvarma. Att helt enkelt ge sig tid att studera delarna för att kunna bygga och förstå helheten.

I exemplen ovan kan kunskap om vakrytmen och studiet av strömbildningarna göra att man får ett så bra flyt och en så god timing med flugan, att fisken går upp och tar redan i första kastet. Utan att man tar sig tid att studera och värdera fiskeituationen ökar omvänt risken att man skrämmer undan fisken vid många förnyade kast med en fluga som dels riskerar att dragga och dessutom presenteras med fel tidsintervall.

Egentligen är det hela rätt enkelt. Det handlar mest om att lämna stressklockan hemma och ge sig tid att sitta ner en stund mellan kasten, och att inse att flugfiskesporten – den tekniska prylutvecklingen till trots – fortfarande är en sport på naturens villkor...

Black & Peacock

Vissa flugor blir vänner för livet. De har sin givna plats i flugasken och förtroendet för dem bara växer med åren

Text & foto: Jan O Andersson

Allt efter som tiden går tycks urvalet flugor vid våra regnbågsvatten förändras. Vi gamla uvar har våra favoriter, som vi litar blint på. Vårt förtroende för dem till och med växer med åren. Kanske beror det på att vi fiskar lite annorlunda och lägger allt större vikt vid presentationen, vilket gör att både de rena imitationsflugorna och de rena fantasiflugorna får allt mindre betydelse för oss. Kanske beror det också på att vi föredrar gamla hederliga naturmaterial framför syntet och plast.

När jag ser vad yngre fiskekamrater binder de kvällar klubben har flugbindning på programmet, så märker jag att våra favoritflugor skiljer sig rätt avsevärt. Idag tycks nämligen stora flugor i olika privata tappningar vara synnerligen populära hos många yngre medlemmar. De binder ofta Montana-varianter eller olika "lur-djur" med en kaninskinnsremsa fladdrande över ryggen. Inget fel i det, var och en må bli salig på sin tro, men ibland undrar jag om det fortfarande är flugfiske, när jag ser de stora och färggranna kreationerna, medan ju fiskens bytesdjur oftast är tämligen graciösa och lättdressade till sin karaktär.

En orsak till dagens flugval kan säkert vara att den fisk som sätts ut numera är betydligt mindre vakbenägen än bara för några årtionden sedan. Enligt min mening beror det på att dagens regnbågsfiskare inte längre nöjer sig med halvkilosfisk. Istället kräver man att få fiska regnbågar på upp till flera kilo, och sådan fisk går hellre och bökar efter föda nere vid botten, medan den mindre regnbågen går mer ytnära och är mer präglad på insektsdiät och därmed också mer vakvillig.

Eftersom jag personligen tycker det är trevligt när regnbågen vakar, fiskar jag helst med torrfluga eller med en fluga alldeles i eller strax under vattnets ytskikt på fisk som jag ser. Det är därför naturligt att jag prioriterar en viss typ av flugor i mitt fiske; dit hör torrflugor, flymfer, nymfer och puppor av olika slag.

Men ofta väljer jag en allround-fluga, som jag sedan fiskar på lite olika sätt beroende på omständigheterna den aktuella fiskedagen. Presentationen har alltså stor betydelse i mitt fiske...

Det finns en sådan allround-fluga som genom åren haft mitt förtroende på ett alldeles speciellt sätt. Det är en fluga som tidigare var mycket populär vid våra regnbågsvatten och som fanns i nära nog var mans ask, men som man inte ser lika ofta numera och som till och med tycks saknas i

många yngre regnbågsfiskares kollektioner. Åtminstone bland de yngre medlemmarna i min egen klubb. Jag tänker på Black & Peacock.

Black & Peacock var, och är fortfarande, regnbågsflugan med stort F för mig. Jag vet ingen annan fluga som är så allround och som kan representera lika många olika bytesdjur.

Förr talade vi också alltid om det typiska Black & Peacock vaket, då regnbågen gick och bröt vattenytan i lugna, aningen njurformade virvlar. Det var kontrollerade, metodiska och närmast "förtroendefulla" vakbilder, och då visste alla att en Black & Peacock i storlek 12 eller 14 var den rätta flugan. Det var ett spännande fiske med stor "flugkänsla".

Men eftersom Black & Peacock kan representera så många olika bytesdjur, så kommer presentationen och infiskningshastigheten att avgöra vad man vill att flugan ska imitera.

Bäst fungerar Black & Peacock emellertid vid den ovan nämnda vakformen, där man kastar någon dryg meter framför det senaste vaket i regnbågens förmodade matrutt och sedan tar in flugan med långsam handtwist alldeles strax under vattenytan.

Men infettad och liggande uppe på ytan fungerar Black & Peacock också då regnbågen tar flygmyror, och fiskad nere i vattnet kan den vara en skalbagge. En liten silvertag vid krokbojen kan då imitera det silverglänsande luftförråd, som skalbaggar ofta bär med sig ner under vattnet. En förstärkt silvrig effekt kan för övrigt erhållas genom att man impregnerar en förtyngd fluga eller en fluga bunden på tung våtflugekrok med tjockt gods i krokskänkeln, så att den trots impregneringen sjunker genom ytspänningen. Hela kroppen på en sådan impregnerad fluga kommer att få ett "luftöverdrag" som gör att den får ett silvrigt utseende nere i vattnet.

Men ibland tycks en Black & Peacock med guldtåg fiska bättre, speciellt i lite humusfärgat vatten, så i min ask finns

forts på nästa uppslag

Black & Peacock är en allroundfluga som kan representera åtskilliga bytesdjur på regnbågens matsedel. Vid det typiska Black & Peacock vaket visar regnbågen ryggen i långsamma, njurformade virvlar. Bästa fiskemetoden är då en långsam handtwist med flugan infiskad strax under ytan.

En Black & Peacock kan knappast var för glest bunden. Det är en gammal erfarenhet att en gammal och sliten fluga till och med fiskar allra bäst, den behöver inte ha särskilt många hackelstrån kvar för att locka fisken till hugg

forts från föreg uppslag

varianter med både guldtag och silvertag. Kanske utgör för övrigt den lilla tagen endast en glittrande ljuspunkt, som gör att flugan syns bättre för fisken...

Ursprungligen bands Black & Peacock som en spider-fluga, alltså med extra långt och glest hackel, men själv föredrar jag ett normallångt eller aningen mer långfibrigt än normalt för den aktuella krokstorleken. Viktigast är att hackelfibrerna är mjuka och gärna lite luddiga, så att de snabbt suger vatten och rör sig extra livfullt vid infiskningen.

Faktum är att kvaliteten skiljer avsevärt mellan olika hönsnackar, vilket ger hacklen helt olika karaktär och egenskaper. En del hönsnackel är, precis som tupphackel endast luddiga närmast stammen, medan andra har en luddig karaktär ända ut mot spetsarna. Det ger olika hackelfjädrar helt olika förmåga att suga vatten, men också skilda egenskaper när det gäller att skapa liv och rörelse hos flugan. Förmågan att suga och behålla vattnet är av betydelse för att flugan ska kunna bryta genom vattenytan och sjunka omedelbart vid förnyat kast. Därför är det viktigt att välja rätt hackel, men minst lika viktigt är att tillägna sig en mjuk kaststil, så att vattnet inte stänker ur flugan i blindkastet.

Ibland kan det till och med vara en fördel att presentera flugan med ett mjukt rollkast för att behålla så mycket vatten i den som möjligt. Med lite övning kan ett sådant kast även vinklas och utföras så att det inte skrämmer fisken. Man drar ju i rollkastet flugan mot sig då man lyfter spöspetsen. Flugan kommer då utanför regnbågens aktionsområde, och sedan vinklar man rollkastet så att flugan hamnar med några meters framförhållning åt det håll man beräknar att fisken ska gå. Med rätt teknik river man vid ett sådant kast inte upp vattenytan särskilt mycket.

Ett snabbt spö och kast med snäv linbukt är alltså inte någon lämplig kombination vid fiske med en sjunkande Black & Peacock, men kan däremot rekommenderas då man fiskar samma fluga torrt och vill få den att flyta på vattnets ytfilm. Här kan det till och med vara en fördel att göra något extra blindkast för att torka ur flugan, innan man lägger ner den på vattnet.

V i har alla vår egen bindstil. Somliga vill ha väldressade flugor, andra binder mer sparsamt. Själv föredrar jag rent allmänt tunt och sparsamt dressade flugor, och när det gäller Black & Peacock väljer jag att binda den med något kort kropp och ett relativt glest hackel. Men eftersom en fluga av den här typen slits efter en tids fiske, så lägger jag ibland ett extra varv med hackelfjädern från början. Det kan vara en

fördel om jag vill fiska flugan impregnerad och liggande i ytfilmen. Vill jag däremot fiska den våt, så kan jag alltid glesa ur den genom att plocka bort några hackelstrån ute vid vattnet. Men oftast är det då enklare att välja en redan väl-fiskad och något sliten fluga ur asken. Ju mer sliten den är, desto mer nymflik blir den.

För övrigt är det en intressant erfarenhet att en Black & Peacock knappast kan bli för gles. Ofta är det till och med så att en mycket sliten fluga fiskar allra bäst, det behöver inte vara särskilt många hackelstrån kvar för att den ska locka fisken. Men det är ju en gammal erfarenhet, och inte speciell för Black & Peacock. Alla gamla våtfluggefiskare vet att "slitna flugor fiskar bäst" är en god grundregel.

Kanske är vi här tillbaka vid det som en gång var flugfiskets ursprung och den idé som göms i dess namn, fiske med fluga, det vill säga fiske med en insektsimitation. Och många insekter är till sin karaktär

just så sparsamt tunna som en lätt dressad och sliten Black & Peacock.

Black & Peacock

Krok: 12–14.

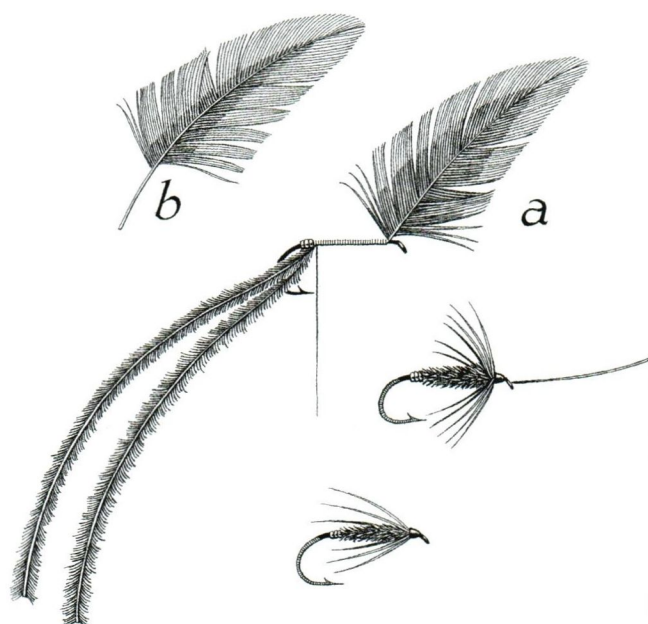
Bindtråd: Svart.

Tag: 2–3 varv guld- eller silvertinsel.

Kropp: Påfågellherl.

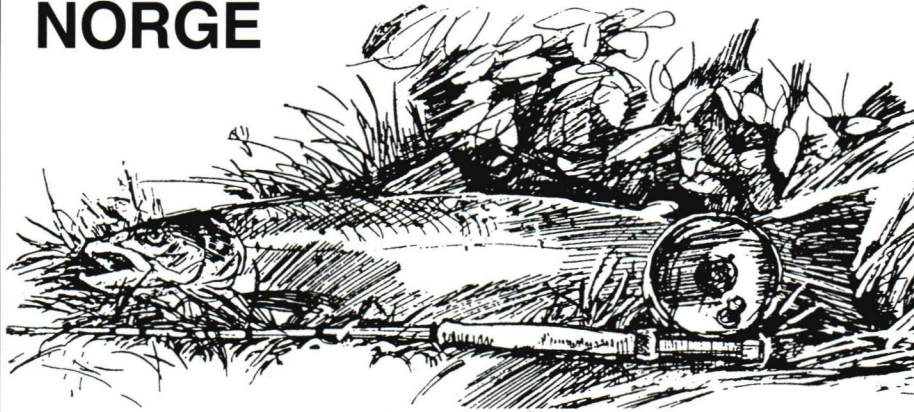
Hackel: Svart höna.

Flugan bör bindas tämligen lätt dressad. Hacklet lindas två, högst tre varv.

Ett hönsnackel med luddiga fibrer (a) suger vatten snabbare och ger flugan mer liv än ett hackel med mindre dunig karaktär (b). Släng aldrig en sliten fluga; ofta fiskar den bättre ju mer sliten den är.

NYTT FRA NORGE

Redaktør Terje Bomann-Larsen

Hvilken verdi har sportsfiske?

I dette nr. finner du en artikkel som bl.a. omhandler ørret- og harrfiske i Otta. Otta er et sidevassdrag som fører betydelige vannmengder til Gudbrandsdalslågen, som igjen er viktigste tilførselselv til innsjøen Mjøsa. Øvre Otta er imidlertid truet av utbygging, og striden om den har bølget fram og tilbake i årevis. Motstandere og tilhengere har gruppert seg langs de tradisjonelle skillelinjene, såvel sentralt som lokalt. Regjeringen har hele tiden gått inn for vern av vassdraget, men utbyggeren Opplandskraft anket avslaget på konsesjonsknaden inn for stortinget hvor Fremskrittspartiet, Høyre og "kraftsosialistene" i Arbeiderpartiet utgjør et solid flertall. I Fremskrittspartiet er miljøvern et fremmedord, og Høyre har heller ikke tradisjon for å lytte til grønne argumenter, men i Arbeiderpartiet fant man å måtte sikre "husfreden" ved å falle ned på et mindre omfattende alternativ. Dermed var det ikke lenger flertall for full utbygging, noe som falt Opplandskraft tungt for brystet, og Arbeiderpartiets forslag ble straks avvist som økonomisk uinteressant. Miljøbevegelsen var i full gang med å innkassere seieren, da utbyggeren plutselig hadde furtet fra seg og funnet ut at redusert utbygging var lønnsomt likevel. Dermed ser det mørkt ut for Otta.

Lokalt er det som alltid pengene som rår. Tilhengerne står sterkt i Skjåk kommune hvor utbyggingen vil skje. Som kraftkommune er man forespeilet både arbeidsplasser og økonomisk vekst. I nabokommuner som Vågå og Lom er motstanden betydelig. Disse kommunene vil bare få de negative virkningene, og er bekymret for turistnæringen i dalen.

I en elvedal som denne vil sportsfiske

normalt ha stor betydning for turismen. Men slik er det ikke her. Av en eller annen grunn er distriktet lite besøkt av tilreisende fiskere, og lokalt fiskes det helst med yrkesredskap. Verdien av sportsfisket, og utbyggingens påvirkning av fiskebestanden er da også helt mangelfullt utredet. Det er naturligvis ekstra ille fordi potensialet er stort, og fisketurisme burde være et naturlig satsningsområde i framtida. Her settes kanskje en betydelig ressurs på spill uten at noen helt er klar over det. Kanskje ville en etablert fisketurisme vært "tungen på vekstkåla" for verneinteressene?

For uansett hvor mye det snakkes om biologisk mangfold og våre forpliktelser til å ta vare på en unik natur, er det alltid økonomiske argumenter som bærer lengst i norsk miljødebatt. Hvis ikke naturvern gir påviselig avkastning i kroner og øre, så glem det. Derfor skulle man tro at vernet av den norske villaksen sto sterkt, for lakseturismen bringer da virkelig kroner og øre til bygde-Norge. Man skulle f.eks. tro at alle politisk ansvarlige ville gå inn for å følge opp redningsplanen fra Rieber-Mohnutvalget (omtalt i FiN 3/99), men så enkelt er det ikke. Riktig nok påpeker miljøvernministeren fra Venstre at man vil ta fatt på ni av de ti hovedtiltakene som utvalget foreslår, men når det kommer til det tiende, det eneste virkelig radikale, nemlig opprettelse av nasjonale laksevassdrag og oppdrettsfrie fjorder og kyststrekninger, får regjeringen kalde føtter. For her blir det snakk om store økonomiske konsekvenser, og fiskeriministerens fra Senterpartiet er oppdrettsnæringens mann. Han går så langt som til å karakterisere Rieber-Mohnutvalgets resonanser for "syn-

sing", og krever ytterligere utredninger og bevis før man kan foreta seg noe som helst. (Som et ekko av Margareth Thatcher da hun benektet forsyningsproblemene i Skandinavia på 80-tallet.)

Likevel er det litt underlig at motstanden kommer fra den kanten, for fiskeriministerens parti har jo også solid velgergrunnlag i elvebygdene som blomstrer på lakseturismen. Saken er imidlertid den at turistinntektene synes å ha liten sammenheng med oppgangen av fisk i elvene. Som jeg har påstått før: Laksefiskere er uforbederlige optimister som kommer tilbake år etter år, uansett. Her er altså problemet det motsatte av i Otta; det fiskes for mye! Verdien av sportsfisket synes å være konstant, og fiskeriministerens og hans politiske meningsfeller kan høste i både pose og sekk. Først når laksefiskerne ikke lengre lar seg lure, og campingplasser og hotellsenger står tomme, vil politikere måtte treffe upopulære valg, og da er det ikke sikkert at villaksen vil være den tappende part.

Nyt tilbakeslag for rotenonprogrammet

"Må vi leve med gyro?" Slik lød overskriften for denne spalten i FiN 4/99. Spørsmålet rykker enda nærmere etter de siste nedslående meldingene fra Lærdal. Parasitten er tilbake, og det har gått med Lærdalselva som med alle andre større vassdrag som har vært behandlet. Vi var optimister da den ene elva etter den andre ble "friskmeldt" på begynnelsen av 90-tallet, og vi mener fortsatt det var prisen verd å forsøke. I mindre, isolerte vassdrag har jo også effekten vist seg å være god. Men man kan ikke fortsette å pøse ut gift uten å være rimelig sikker på resultatet, og klarer man ikke å ta de store elvene, er det ofte bare et tidsspørsmål før andre, mindre elver i fjordsystemene er infisert. Vi har sett det i Romsdalsfjorden, og det er all grunn til å frykte utviklingen i den trange, brakkvannsholdige Sognefjorden.

Gyro er en tragedie, men i enkelte vassdrag blir man nok nødt til å leve med den i overskuelig framtid. Da blir det viktig å tenke alternativt. Mange av vestlandselvene, ikke minst Lærdalselva, har ry for sin storvokste sjørrett. Her ble ørret på opptil 10 kilo sågar tatt på tørrflue! Om man omfordeler noe av midlene som går til sjanseløse tiltak for laksen, bør det være mulig å skape et attraktivt fiske på denne forsømte arten. Det vil kanskje ikke trekke til seg konger og popstjerner, og lakseadelens epoke er definitivt forbi, men det er ikke sikkert at bygdene vil tape på et mer folkelig sportsfiske.

Med tuck-kastet når du botten

Visst är det spännande att kasta på vak, men faktum är att de största öringarna i huvudsak tar sin föda nere vid botten. Genom att fiska uppströms och använda dig av tuck-kastet når du ner till dem

Text: Niclas Andersson

Foto: Niclas Andersson & Henrik Larsson

Som flugfiskare känner jag främst en stark dragning till öringen, och även om jag gillar alla former av flugfiske också efter andra fiskarter, så är det klart och tydligt så att fisket i strömmande vatten ger mig den mest totala upplevelsen i form av vacker natur och variationsrikt fiske. Att en sen sommarkväll få komma ner till en fin strömsträcka och se det makalösa skådespel som pågår mellan olika livsformer i våra vatten ger mig just den ro jag söker. Surr från mygg förvandlas genast från plåga till harmoniska melodier vid strandkanten. Här och där bryts den blanka strömmen av öringvak. Just torrflugefisket får nog anses vara "själen" inom flugfisket. Att få en grann öring att stiga till en ytligt fiskad fluga är något vi aldrig tycks bli mätta på. Vi upplever det om och om igen med lika stor glädje och lycka varje gång.

Men tyvärr är det inte alla fiskedagar som bjuder upp till "ytliga" aktiviteter, utan fisken föredrar att frossa på det som finns under vattenytan. Det har sagts förr, men kan alltid upprepas: Fisken äter till 90 procent under vattenytan!

Detta innebär att vi flugfiskare oftare borde använda oss av förtyngda nymfer, puppor, husmaskar och liknande flugor vid fiske i strömmande vatten. Men de flesta artiklar i tidskrifter och böcker tycks handla om torrflugefiske. En god vän till mig, och tillika en skicklig torrflugefiskare, äger till exempel inga förtyngda flugor.

Sedan första gången vi fiskade tillsammans vid en liten västsvensk öringå har han alltid bara fiskat med torrflugor eller kläckare, trots att det vid flera tillfällen inte vakat på en hel fiskedag. Så en dag för något år sedan, efter att jag själv lyckats fånga ett par

öringar på en djupt fiskad nymf medan han gick lottlös kunde jag inte låta bli att fråga honom varför han aldrig använder en förtyngd fluga, trots att den oftast är överlägsen torrflugan.

Svaret var mycket kort och enkelt:

"Jag tycker det är svårt. Det har aldrig blivit av att jag tränat på att fiska med nymf, det verkar så komplicerat."

För mig var svaret lika svårförståeligt som logiskt. För även om vi i allt från videofilmer till tidningsartiklar får lära oss de mest komplicerade manövrar för att kasta och fiska vår torrfluga uppe på vattenytan, så är nymfisket än mer avancerat. Ett vak avslöjar ju till exempel direkt fiskens födoplatz, medan det är betydligt svårare att lära sig läsa ett vatten och finna de troliga platser, där det logiskt sett bör stå en fisk som äter vid botten. Att finna en trolig ståndplats är bara en del av

1. Jag har sett ut ett mål på gräsmattan. Vid ett strömmande vatten skulle det istället kunna vara en "ficka" bakom en sten eller någon annan trolig ståndplats. Linan har förlängts med cirka 3 meter utöver den linlängd som normalt skulle behövas för att placera flugan vid målet. På bilden befinner jag mig i det sista bakkastet och skall precis påbörja framkastet, som skall bli ett tuck-kast.

2. I framkastet tar jag i mer än normalt för att överladda spöt. Det är mycket viktigt att man i detta framkast tänker på att göra ett mycket distinkt och tidigt stopp. För att använda en något "omodern" formel, så skall spöt stanna mellan klockan tio och elva på en tänkt urtavla. Se till att handleden är helt stilla. En slapp handled dämpar och tar upp energin som skall överföras till fluglinan.

problemet, att sedan få ner flugan till fisken på ett naturligt sätt blir nästa problem.

Stora fiskar föredrar födoplatser där vattnet är djupare. De klarar också att stå där strömhastigheten är snabbare och de äter nästan uteslutande av den föda som finns närmast botten, vilket ju faktiskt är en av anledningarna till att de blir större än genomsnittsfisken i ett vattendrag.

Samtidigt som deras val av ståndplats blir till ett problem vid vårt fiske, så ger det oss även en del fördelar. I de snabbare strömpartierna har fisken svårare för att upptäcka faror och vi kan därför ofta komma fisken mycket nära utan att själva bli upptäckta. Ett grundvillkor är dock att vi alltid fiskar vår förtyngda fluga uppströms, detta av flera anledningar. Vill vi komma fisken nära, så måste vi smyga oss på den bakifrån, eftersom fisken har ett mycket litet synfält bakåt. Men uppströms fiske ger oss dessutom en större möjlighet att få ner flugan snabbare, djupare och utan att den draggar eller på annat sätt uppför sig onaturligt, något som är omöjligt vid fiske nerströms.

Flugan först

Skall vi kunna uppfylla alla dessa kriterier, så gäller det att få flugan i vattnet före tafsen och fluglina. Annars kommer ytströmmen att ta tag i linnan och tafsen och dra flugan ner-

Den större öringen står oftast vid botten.

ströms, innan den får möjlighet att ens sjunka någon enda centimeter.

Det finns flera sätt att lösa detta problem. De två vanligaste är att man antingen använder en rejält förtyngd fluga eller att man fäster några kulor av blyfri sjunkpasta på tafsen. Bägge dessa lösningar ger emellertid ett svårkastat och svårhanterligt ekipage, och det kan ändå vara så att dessa anordningar inte är tillräckliga om strömmen är riktigt hård eller fisken står riktigt djupt.

Det finns ytterligare metoder för att råda bot på problemet i fråga, men den

metod jag själv oftast använder mig av är mycket enkel att lära och dessutom effektiv. Tuck-kastet, som det ursprungligen heter, är en kombination av presentationskast och presentations-teknik. Enkelt beskrivet går det till på samma sätt som då man utför ett vanligt överhandskast, men där man stoppar kastet samtidigt som man tillför extra kraft.

Se till att du har ett mål framför dig, där du vill att flugan skall landa. När linslängden stämmer överens med målet, forts på sid 50

3. Om du gjort rätt, så har spöt laddats korrekt och stoppet varit distinkt och kommit i rätt läge. Fluglina kommer då att fjädra tillbaka mot dig och tafsen med flugan slår över och flugan kommer att träffa vattenytan först, före tafs och fluglina. Kastet är inte särskilt svårt att lära sig, men det kan ändå kräva en viss övning, eftersom det delvis är rakt motsatt hur du normalt kastar för att få en mjuk presentation.

4. Under hemfiskningen skall spöt befinna sig i samma höga läge som vid det främre stoppet. Det ger dig bästa kontroll och gör att du lättare upptäcker om en fisk tar din fluga. Använd gärna en extra lång tafs med tunn spets. En tunn tafsspets ger genom sin mindre diameter betydligt mindre yta mot vattenströmmen och riskerar inte lika lätt att pressas upp mot ytan som om man fiskar med en tjockare tafsspets.

Kutling à la Mottram:

Historien gentager sig

Fluebindingens århundredelange historie myldrer med fluer, som er blevet opfundet, glemt og genopfundet. Materialer og stil kan skifte, men fluerne er de samme

Text & teckning: Mogens Espersen

Det var en tidlig forårsdag for nogen år siden ved Isefjorden. Skingrende klart solskin; de første strandskader stod på stenene med de røde næb som kompasnåle mod den svage vind, der krusede vandet, som var klart som det kommunale i vandhanen. På det lave vand spjættede kutlingerne forskræmt afsted, mens jeg vadede ud. På kanten af det dybe vand stod kutlingerne i kø, og havørrederne jagede med åbent gab i halefinnen på stimerne. Et gåsetræk gakkede sig nordover; inde over strandengene, der er så karakteristiske for fjordlandskabet, holdt viberne årets første flyveopvisning.

Det var de forhold, jeg havde drømt om, da jeg en vinterdag gjorde, hvad jeg selv syntes var en netopfindelse i fluestikken. En efterligning, eller måske riktigere karikatur af en kutling, som er "fast food" først på året for fjordenes havørreder.

Når fiskeriet, fluen, eller hvad det nu er, er godt, fanger jeg et par madfisk og sætter mig til at ryge pibe, tegne og fundere. Jeg strøg tilfreds og næsten kærligt min opfindelse over det store hår. "Det var meget godt hittet på, Espersen", tænkte jeg og dampede, så gnisterne føg fra pibe-hovedet.

Det var det måske også, men det var bare hittet på, længe før jeg blev født; i hvert fald for 75 år siden. I fluebindingens lange historie viser det sig næsten altid, at de eksperimenter og opfindelser, vi gør, er gjort mindst én gang før. Det gør ikke glæden ved at

genopfinde fluer mindre, men det mæner til en vis ydmyghed.

"Min" kutling var en gammel sag, bare med nye materialer, opdagede jeg, da jeg senere for første gang læste en vigtig fluefiskerbog, der kom i 1915, men som blev glemt. Først og fremmest, fordi dens forfatter J C Mottram

at Mottrams bog "Fly-Fishing; Some New Arts and Mysteries" fra 1915 knap nok blev læst og hurtigt glemt. En anden årsag var sandsynligvis, at mange af Mottrams fluer, som for længst i eftertiden har vist deres fortræffelighed, i samtidens øjne så mærkelige ud.

Mottram fiskede ikke med flue i saltvand, men han var en af de første, som begyndte at undersøge mulighederne i de store britiske søer og vandreservoarer. Det var bl.a. derfra, vi for 25–30 år siden hentede stænger og den første flueinspiration til det nordiske kystfluefiskeri, som vi forresten også har genopfundet, for det blev dyrket af en håndfuld danske lystfiskere allerede i 1920'erne. De ville have fanget gedder i brakvandet mellem Sjælland og Falster, men fangede torsk og enkelte havørreder. Siden blev også det glemt, mest sikkert fordi salt og sand var hårt ved aluminiumshjul, som idag er samlerobjekter, og silkeliner.

De danske kystpionerer havde bl.a. bundet en "torskeflue", en yngelefterligning med kraftig hvid krop og en halvmørk vinge af en fjer. Det var den, en glemt flue, der havde inspireret min kutling, men det viste sig altså, at der var en tænksom englænder, der var kommet "torskefluen" i forkøbet. Eller var en dansk fluefisker en af de få, som læste Mottram? Udviklingen går jo ofte kringledede og svært dokumenterbare veje.

Blandt de fluer, som Mottram be-

Kutling à la Mottram

- Krok:** *Str 6–8 moderat langskaftet, f.eks. Partridge CS 11 "JS Sea Streamer", som er udviklet til det danske kystfluefiskeri.*
- Bindetråd:** *8/0 hvid (afhensyn til kroppen) og rød (fordi det er pænt) forrest.*
- Krop:** *Lite-Brite "pearl blue flash", der får et transparent mælkeblåt skær, når fluen er gennemvåd, taperet.*
- Rib:** *Medium oval sølvtinsel, tørnet både over krop og vinge.*
- Vinge:** *Brunspættet kaninstrip.*
- Hackle:** *Enten brunmønstret skulderfjer fra guldfasan eller uld- og dækhår fra brunspættet kanin.*
- Hoved:** *Påfugleherl tørnet omkring et par kuglekædeøjne, gerne messing, og forrest rød bindetråd.*

havde det uheld at dumpe lige ned i den begyndende strid mellem F M Halfords rabiate tilhængere, som ikke ville tillade andet end tørflue, og G E M Skues, som med sine nymfer søgte at kaste lidt sund fornuft ind i et rabalder, som fortsatte en menneskealder.

Den tænksomme fluebinder

Balladen var vel en del af årsagen til,

skrev, var en Fry Fly på en langskaftet krog, som ikke var almindelig dengang, en fiskeyngel efter ligning, som lignede den kutling, jeg syntes, jeg havde opfundet. Det er vel en ahha-oplevelse, som mange fluebindere har haft, når de har læst sig baglæns i fluehistorien.

Selvfølgelig går udviklingen i fluefiskeriet fremad, men langsommere end vi tror, og ofte også i ring.

James C Mottram var videnskabsmand, arbejdede med røntgen, og var en stiltfærdig mand, der ikke gjorde væsen af sig. Han, der mente, at form og gennemskinnelighed var vigtigere end noget andet, når ørreder skal lokkes til at kvaje sig og tage vores pauvre efterligninger af naturen for den ægte vare, kom forresten til at spille en uforståelig rolle som en af modstanderne under den ophidsede debat i Fly Fisher's Club i slutningen af 1930'erne, da den da 80-årige Skues en sidste gang var nødt til at slås for sine ideer, som vi finder er sund fornuft.

Kystflue à la Mottram

Mottram mente i 1915, at bevægelse – det han kaldte "skælven" – var vigtig for en yngel efter ligning, og han bandt sin Fry Fly med dunede fjer fra brunspættet kalkun på oversiden af krogskaftet og hvide fjer fra en sølvmåge på undersiden.

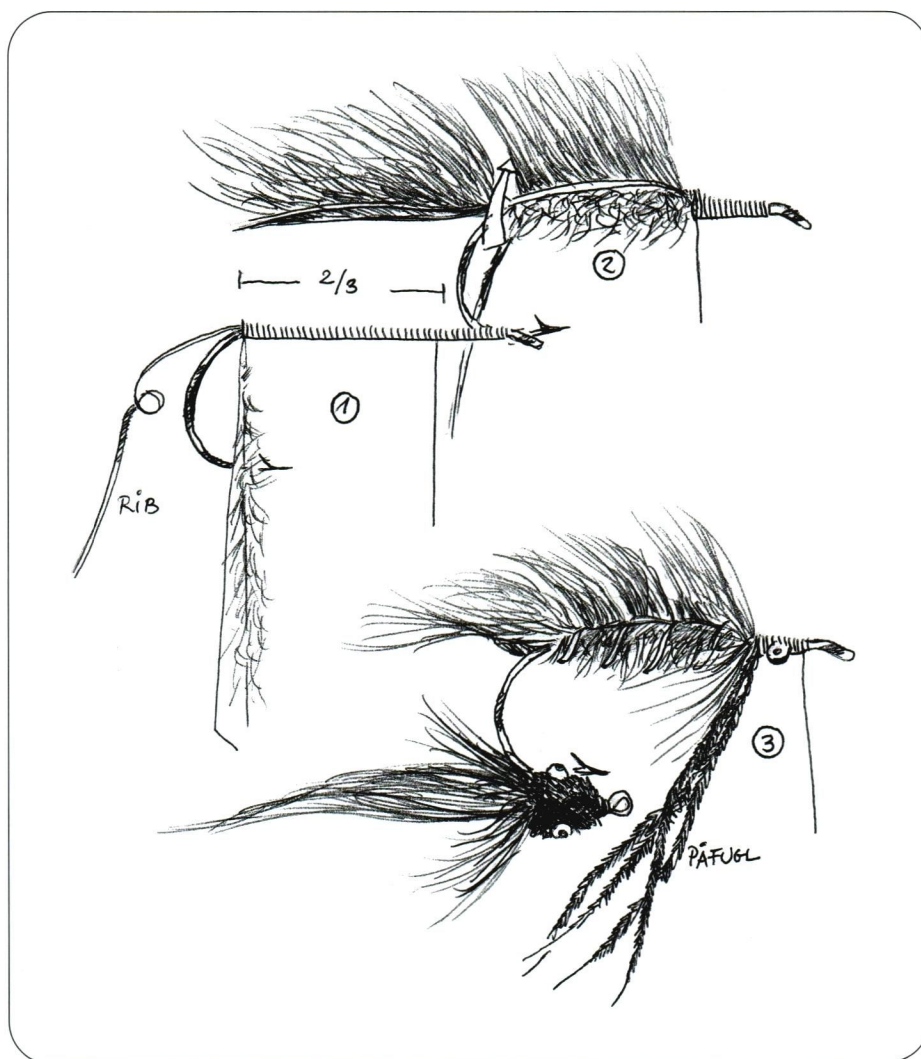
Foran et lille gråligt hackle og et kraftigt hoved af påfugleherl. Mottram opfandt med andre ord "marabou", længe før det blev opfundet.

Nåja, tænkte jeg. Havde han kendt kaninstrip, som jeg bruger, havde han nok brugt det. Men kuglekædeøjnene, tænkte jeg videre, var da i det mindste nye. Læseren har allerede gættet det – Mottram havde i Japan før Første Verdenskrig set vådfluer med kuglekædeøjne, så også dem kendte og brugte han, ikke på yngelfluen, men på en efterligning af en glasål, som han brugte i lakse- og havørredfiskeriet i floderne.

Derfor hedder min kutling, som også svenske fiskebrødre har haft fornøjelse af (det siger de da, hvis de ikke bare er venlige), *Kutling à la Mottram*, som en meget forsinket hyldest til en tænkende fluebinder.

Som alle fluer grundlægges kutlingen med et bindetrådsunderlag – her hvidt – tørnet fra krogøje til krogbøjning. Undervejs hæftes ribben. Ved bøjningen spares en bindetrådsløkke, og bindetråden tørnes ca to trediedel krogskafslængde frem.

Løkken fodres med Lite-Brite, som

taperes, spindes, og en fyldig, loden krop tørnes frem til bindetråden. Her hæftes kaninstrippe oven på krogskaftet, strækkes bagover og sikres med ribben, der tørnes i en åben spiral fremefter over kroppen og gennem kaninstrippe.

Kaniner og andre pattedyr er jo "venlige" – deres hår gror i små "buketter", som ribben uden problemer sniges mellem. Derefter studses skindet bagtil, ca 10 millimeter fra krogbøjningen, så skind og lange hår rager bagud. Skindstrimlen forhindrer som regel, at hårene vikler sig omkring krogbøjningen.

Fortil skiftes til rød bindetråd, og midtvejs mellem krop / vinge hæftes et par kuglekædeøjne af mellemstørrelse under krogskaftet. Det kan betale sig at vente med at nippe øjenparret af kæden, indtil øjnene er hæftet.

Skal kutlingen have fjerhackle, hæftes hacklefjeren ved spidsen lige foran vingen og tørnes med et par torn, som låses, så fjerstrålerne peger bagud. (Mottram studsedes sit hackle på over- og underside). Skal kutlingen have

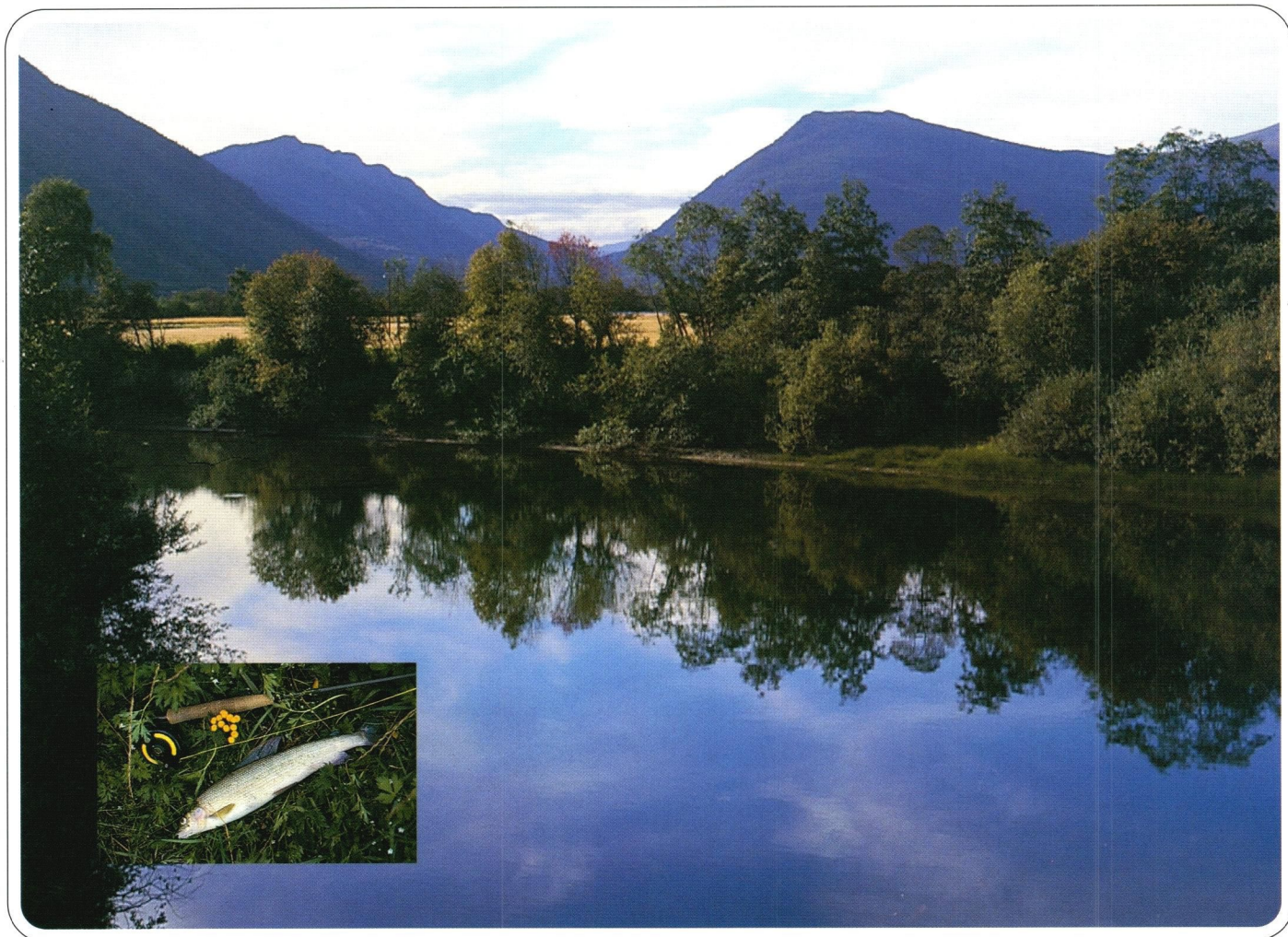
hårhackle, spares endnu en binde-trådsløkke, en lille bundt uld- og dæk-hår fordeles i løkken, spindes, dobles og tørnes fremad med et par torn.

Til slut hæftes fire – seks påfugleherl foran hacklet og tørnes bag, over og under og foran kuglekædeøjnene. Forkroppen må gerne være fyldig for at understrege kutlingens kølleformede facon. Endelig tørnes et net lille hoved, og kutlingen er færdig.

Kaninstrippe giver i forening med kuglekædeøjnene småfiskeefterligningen alt det liv, "skælven", som Mottram tilstræbte.

Det er bare én af de mange gode ideer, der kan hentes hos den gamle og oversete fluebinder.

Kutlingfamilien heter kutling også på norska, men kallas bultar på svenska, t ex smörbult. Kutlingar finns längs de danska kusterna, vid svenska västkusten, runt Skåne och längs södra Östersjön upp till Stockholms norra skärgård. I Norge återfinns de främst längs syd- och västkust, grovt räknat upp till Trondheim. Olika arter förekommer olika långt norrut.

Lågen renner stille over Selsmyrene, klar og blank som sine innvånere.

Harren i hjertet av Norge

Text & foto: Terje Bomann-Larsen

Det er en solblank fredagskveld på skillet mellom sommer og høst. Nå vader fluefiskerne ut i Østerdalselvene for å friste ørret, og særlig harr. De mest populære strekningene minner om lakseelver med fritt kortsalg, der køene siger langsomt ned gjennom hølene. Men ikke her. Jeg kjører langs Gudbrandsdalslågen noen mil lenger vest, og ser ikke en fisker. Elva renner stille over Selsmyrene, og lovende ringer brer seg på vannspeilet. Jeg går ut av bilen og tar et overblikk. Tett ved bredden under meg står noen småharrer og vaker tett. I luften over meg svermer døgnfluer, antagelig baetis, ca krok nr 18.

Da lyder et plask, og grove ringer brer seg på vannspeilet noen meter lenger oppe. Jeg venter kanskje et par

minutter, så er den der igjen. Voksen fisk.

Snart er jeg i vaderne og sniker meg gjennom krattet ned til bredden. Fisken vaker igjen, men ikke helt på samme sted. Jeg tror ikke den bryr seg om de små døgnfluene. Den vaker for energisk og sjelden til det. Antagelig snapper den større landinsekter og vårfluer som sporadisk driver med strømmen, så jeg setter på ei "superpuppe" og fetter den inn. Den kan representere det meste, og er en ordentlig bit. Fisken står vanskelig plassert utenfor overhengende greiner. Det er for dypt å vade og bakrom finnes ikke, så jeg må prøve et dobbelt speykast for å nå den. Det går for såvidt greitt, men fisken beveger seg i kanten av ei bakevje, og uberegnelige strømhvirvler drar flue

og snøre i de mest håpløse retninger. Speykastene gir ikke den fineste presentasjonen heller, og da stangtoppen slår av en tørrkvist som lander i vannet, er det definitivt slutt på vakingen.

Lenger oppe er det enklere. Her kan jeg vade ut fra ei sandstrand i inner-svingen og dekke det meste av elva med mitt 4-er snøre. Joda, jeg hører protestene... Gudbrandsdalslågen er en av Norges mest vannrike elver, og selv en verdensmester i casting vil ha problemer med å dekke mer enn strandsonen med lett ørretutstyr. Jo, men det er nedenfor Otta. Det er faktisk sideelva vestfra som bringer de store vannmengdene. Derfra kommer også den spesielle turkise fargen fra uklart brevann. Ovenfor elvemøtet er

forts på neste oppslag

I Lom sveller Otta ut og danner innsjøen Skim. Men den turkiske "ormen" (bildet under) avslører det gamle elveløpet, og det er her i djuprenna Odd Erik søker den store harren – og ørreten – med sine nymfer.

Harren er utpreget sosial, og jeg teller et titalls velvoksne fisk på noen få meter elvestrekning

forts från föreg uppslag

Lågen lita og klar. Kun en svak grønn-tone røper et visst tilsig av smeltevann. Nå rekker jeg riktignok ikke helt over, og det er i yttersvingen ved motsatt bredd de store vakere. Men jeg kaster så langt jeg kan og legger flua noen meter oppstrøms og litt innenfor vaket. I det flua er nesten nede ved standplassen drar jeg den til meg med noen forsiktige rykk. Det er mer enn harren kan motstå: Et skikkelig proteintilskudd i ferd med å unnsnippe. Den hiver seg rundt og setter etter. Fisken kaster seg over flyktingen med et markant plask, og snøret strammes opp.

Harren gjør ikke de voldsomme rusningene som ørreten, og følger ganske villig med når jeg sveiver inn. Først kommet innenfor synsvidde blir det fart i fisken. I det klare vannet ser jeg den tydelig, også når den stanger ved bunnen. Jeg veier den med øynene; over halvkiolen, men ikke veldig mye. Blank som ei sild, og med et klart rosa skjær i ryggingen er den godt motiv for et fangstfoto.

Innen den siger inn over håvkanten har jeg bestemt meg for å beholde den. Jeg har ikke mulighet til å ta vare på større mengder lettbederelig harr, så det får bli med denne ene, – om jeg ikke får en virkelig troféfisk å legge foran kameralinsen...

De neste er bare en snartur innom håven så jeg får tak i flua og kan vri den forsiktig ut. Alle er omtrent like store som den første, anslagsvis 500–600 gram. Visst står her også mindre fisk og vakere, men jeg søker ut de større, og unngår "barnehagene". Men fisk som er klart større ser jeg ikke her, og etter en times fiske bestemmer jeg meg for en rekognoseringstur.

Jordbruksland

Om Selsmyrene noen gang har vært myr, er det ihvertfall lite igjen av sump-

landskapet. I dag er det frodig jordbruksland som dominerer flatene vest for elveløpet. Mellom jordene og elva snor det seg en bygdevei som følger bredden i en drøy halvmil. Jeg kjører langsomt og stopper stadig for å se etter vak. For det meste er elva grunn, blank og stilleflytende, men jeg ser ikke tegn til fisk. Hverken ovenfor eller nedenfor den første fiskeplassen er det ett eneste vak å se. Nå har jeg også tid-

*En guide kan være god å ha,
– når elva er stor og fiskeren liten...*

ligere opplevd at harr kan være aktiv bare i en enkelt høl, men jeg er likevel forundret over hvor dødt det er. Til slutt står jeg på en bratt brink hvor Selsmyrene nesten er slutt, og elva går over i et striere parti ned mot Otta. Da brer det seg ringer midt ute i elva. Sandbunnen er lys, og nå ser jeg fisken der den står i strømmen. Og når jeg ser den første, ser jeg også de andre. For harren er utpreget sosial, og jeg teller et titalls velvoksne fisk på noen få meter elvestrekning. Men det blir med det ene vaket. Nå er ikke overflateaktivitet et must når det gjelder å få harr på flue. Den stiger gjerne, om den bare får flua servert på skikkelig vis. Akkurat det

blir vanskelig, for fisken står et stykke ute og bredden stuper bratt ned til et dyp som gjør vading umulig. Etter noen få mislykkede forsøk på å få ut flua, går jeg hundre meter oppstrøms til et sted hvor jeg både kan vade og kaste relativt greitt. Men der er ingen fisk å se.

Kanskje er det for seint på kvelden? Det kan jo tenkes at harren har gått til ro og at det er like dødt over alt. Nysgjerrigheten driver meg tilbake til utgangspunktet. Men der vakere det fortsatt livlig, så jeg kan like godt avslutte kvelden her. Det skumrer da jeg igjen vader i posisjon ved sandstranda. Aktiviteten dabber med lyset, og det blir lengre mellom de markante vakene.

Etter hvert er det nærmest blindfiske, og jeg vurderer å gi meg da det plutselig plasker voldsomt der hvor flua skal befinne seg. Uforberedt skvetter jeg til og gjør tilslag så flua fyker flere meter innover. Det var ingen motstand å merke, men før jeg rekker å løfte snøret til nytt kast, kommer harren som en plog i vannspeilet og snapper flua med et hissig rykk. Jeg kjenner straks at den er større, – ja, såpass at jeg et øyeblikk vurderer å avlive den for fotografering. Men selv om det er en ærlig sak å ta matfisk, er forfengelig og dårlig påskudd for å kakke stein i hodet på en harr i beste kondisjon. Derfor kjører jeg den knallhardt. Da den er nesten innen rekkevidde stritter den ned mot bunnen hvor den står og rykker. Jeg klemmer snøret mot korkhåndtaket og gir den ikke mer enn det den får når stangtoppen bøyer seg. Det får bære eller briste: Enten kommer den raskt i håven eller den slår seg av. Så retter stanga seg og fisken glir ut mot den mørke djupålen. Jeg rusler motsatt vei, tilbake til bilen.

Otta

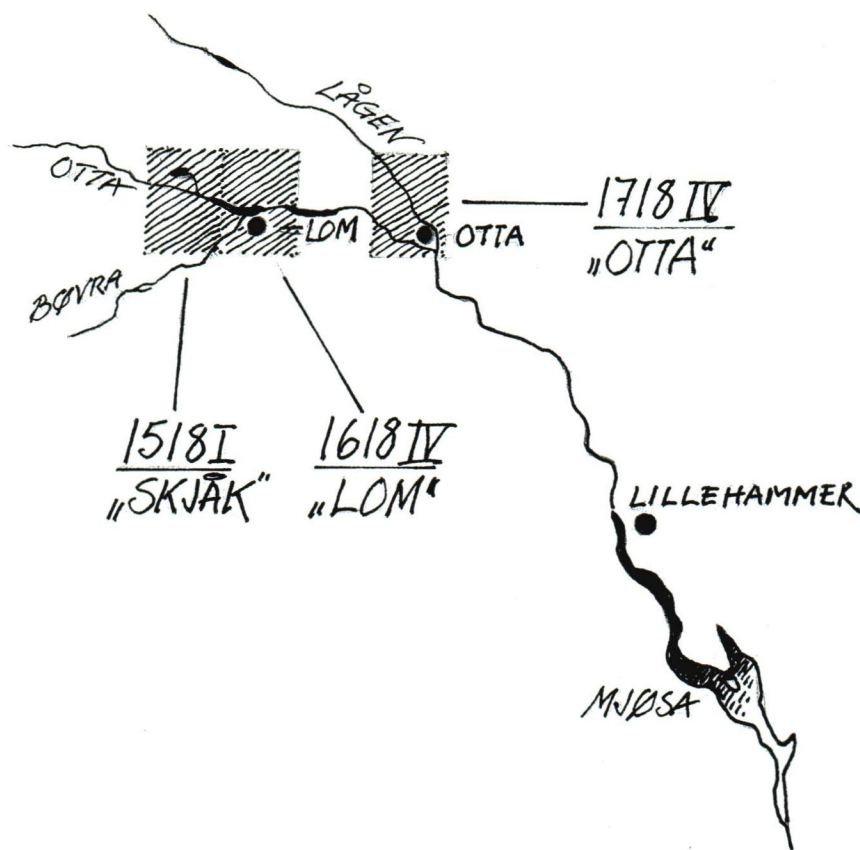
Neste morgen er Odd Erik Aukrust

på mobilen. Odd Erik er fiskeguide, og sammen med kameraten Frode Klevrud driver han Lom Fiskeguiding. Disse gutta er lommekjent i Otta, og Odd Erik kan friste med fin-fine forhold for harrfiske.

Fra tettstedet Otta, hvor Otta og Lågen renner sammen, følger jeg riksveg 15 mot Lom. Otta renner stri og ugjenomsiktig blå-turkis i dalen under meg. Mens Lågen var lita etter en tørr ettersommer, går Otta helt opp i tørvkantene. Her er det ikke først og fremst nedbør som gir god vannføring, men varme. Store isbreer ved Norges høyeste fjell er hovedleverandør av vann til Otta, og under en varmebølge for en uke siden gikk elva så stor, grå og kald at fiske knapt var å tenke på. Men etter noen netter med kuldegrader i høyfjellet er vannføringen på vei ned, og elva i ferd med å klarne. Særlig er dette merkbart når jeg kommer forbi Bøvras utløp i innsjøen Skim. Bøvra fører fortsatt en del slam, men ovenfor elvemøtet er Otta betydelig klarere. Nå kan jeg se bunnen på de store grunne flatene, mens bare djupålen snor seg som en blågrønn orm gjennom sjøen. Skjønt, Skim er ikke noen ordentlig innsjø. Den oppsto for ca 25 år siden da man bygde bru like nedenfor Lom sentrum. Da ble strømforholdene endret slik at Otta (med hjelp av Bøvra) oversvømte det flate landet langs bredden ovenfor brua. Vannet er imidlertid så grunt, at om våren, før snøsmeltingen starter, er det bare det opprinnelige elveleiet som er vannførende. Da er vannet også så klart at man kan gå på smygfiske etter stor ørret. Guidene kan fortelle om ørret i to-kilos klassen tatt på tørrflue i midten av april!

Om sommeren kommer harren i store mengder opp fra Vågåvatnet, og det er for det meste den man får på flue nå. Men selv om det er lettere å finne harr enn storørret, kan man like fullt ha god nytte av en guide. Året før var jeg her oppe med en fiskekamerat og våre håpefulle på 11 og 12 år, og særlig for ungene var det godt å ha lokalkjente hjelpere. Der Bøvra og Otta løper sammen, ligger en av de mer kjente fiskeplassene i vassdraget. Man kan vade ut fra oversiden. Men det er en drøy tur over leirebankene, og for ungene var det for dypt og stritt. Da var det greit å ha tilgang på båt. Vi fordelte oss familievis på to båter, med to fiskere og en guide/skipper i hver. Slik lå vi oppankret midt i en formidabel døgnflueklekking, og barna fikk oppleve sitt livs fluefiske. Mesteparten av harren var riktignok i miniformat,

forts på sid 54

Fiskekort, overnatting og guiding

Fiskekort/Regler:

Fiskekort fåes kjøpt på de fleste bensinstasjoner og overnattingsteder langs vassdragene. Pris eks ukekort: Otta i Lom, NoK 100.-. Gudbrandsdalslågen, sone 5; NoK 80.-. I Otta (Lom kommune) gjelder ingen fredningsbestemmelser, i Lågen er ørreten fredet fra 1 september.

Overnatting:

Langs begge vassdrag er det stort tilbud i alle prisklasser. Vær oppmerksom på at en del campingplasser stenger tidlig på høsten. Nærmere info ved turistkontorene: Otta, tlf 61 23 02 44, Lom 61 21 12 86.

Guiding:

Lom Fiskeguiding driver guiding i Ottavassdraget og fjellvann i Lom. Mulighet for leie av båt og div utstyr, samt oppbevaring av fangst, tlf 61 21 10 24.

Kart 1:50000:

For Ottavassdraget: 1518 I, "Skjåk" og 1618 IV, "Lom".
For Gudbrandsdalslågen (Selsmyrene): 1718 IV, "Otta".

Lax i dimma

Den här ska du använda i natt... om du vill ha lax, säger Harald och håller upp en Thunder & Lightning i storlek 6 mot dimman...

Text & foto: Jouni Roiha

Dimman tätnar. Likt slöjor sveper den in och lägger ett vitt lock över den nordnorska älv dalen. Micke och jag har gått ett par rundor strax nedströms den nya bron utan att känna ett nafs i flugorna trots att smålax visat sig på nacken. Älven går i normalvattenstånd till skillnad mot många andra norska laxälvar denna sommar och vattnet håller en temperatur på tio, elva grader.

Harald sitter på en plankstump vid strandbrinken, suger på en egenhändigt rullad cigarrett utan filter och filosoferar. Han är full, det är ju helg. Nej förresten, det är ju sommarferie. Under sommarferien ska Harald vara full. Så är det, har det alltid varit och kommer det med all sannolikhet alltid att vara...

Handskakningen bekräftar att vi är välkomna att slå oss ner. Längre sitter vi tysta och bara njuter av tystnaden och dimslöjornas dans. Kaffet med tillhörande "dramm" stärker oss, och Harald börjar berätta hur älven blivit sämre och sämre år från år. Hur han som liten pojke bara kunde gå ut i "rännan" och kroka en lax på sitt eget hemgjorda drag

och trätrumman som han virade linan runt. Men så plirar de sorgsna ögonen plötsligt till och han börjar berätta om heta fiskeplatser. Jag vet inte om det är för att han är full, eller för att vi inte lyckats få någon lax, men han tar fram drivvedsbitar och börjar rita kartor med kolrester från kaffeelden över ståndplatser inom gångavstånd i älven.

Hela sitt liv har han levt vid älven och känner varenda sten och grop. Det han inte vet om älven är inte värt att veta. När semestern kommer flyttar han ned tältet, numera en husvagn, till älvkanten cirka trehundra meter från huset och tillbringar "ferien" där.

"Varför åka bort. Jag är ju redan i paradiset", brukar han säga.

Efter ett antal flugbyten har tafsen blivit lite för kort och ersätts med en ny stump från nolltrettiofemspolen. Flugasken halas upp ur bröstfickan. Jag betraktar alla kreationer och funderar på om någonting svart kanske skulle fungera.

”Välj fluga”, säger jag till Harald. ”Vi ska ju fiska din sträcka i natt.”

Han kastar fimpen och börjar fingra i den sprängfyllda Wheatly-asken.

”Den här ska du använda i natt, pojk... Om du ska ha lax”, säger Harald och håller upp en Thunder & Lightning i storlek 6 mot dimman. Mitt val hade nog också blivit en T & L, men i storlek 4 och i en mer långhårig variant.

Vi drar på oss de svettsura vadarna igen och tar en sista kopp kaffe innan vi går ner mot Haralds sträcka. Micke får börja, och medan han jobbar sig metodiskt nedför älven

kontrollerar jag att knuten till flugan sitter ordentligt. En lax får aldrig gå förlorad på grund av en dålig knut. Jag skulle aldrig förlåta mig ett sådant misstag, det är ju trots allt ganska långt mellan huggen. När bara svischanden hörs från Micks spö genom dimman, går jag i. Med dubbla speykast fiskar jag av inloppsströmmen till poolen.

Tankarna går till Haralds drivvedskartor... Han ritade en grusfläck mot andra sidan stranden. Framför den fläcken skulle det mitt ute i älven finnas stora stenar och gropar som laxen stannar till vid.

Då, plötsligt kommer jag på det! Herregud...! Det är ju hans heligaste plats han ritat ut, den plats mot vilken han sitter och tittar hela sommaren. Harald fiskar inte så mycket numera, sitter mest och filosoferar. Men när han greppar stangen innebär det att det finns nystigen lax i älven.

Förr om åren kunde det hända att han tog sin avlånga, smala älvbåt och for upp till överälven, till ställen någon mil från närmaste väg. Men sedan en olycka för tre år sedan, då han höll på att drunkna efter en vådlig färd, hängande i utombordaren och bärgad från en ö mitt i älven, har han inte rört älvbåten. Det blev rubriker i ortstidningen. Nej, han tycker nog att det är bättre att sitta och spana över älven och filosofera, numera...

Speykasten förlängs med rejäla överhandskast när jag närmar mig grusfläcken på andra sidan. Utvadad till midjan känner jag hur det sipprar in tiogradigt vatten genom hålen i skarven till bröstfickan på neoprenvadarna. Jag vet att det är slitet och hål där, men det stör inte alls, för nu är nerverna på helspänn. Kasten sträcker perfekt, löslinan ligger lätt i vänsterhanden, blicken följer linans färd genom strömmen. Visst händer det allt emellanåt att känslan av att någonting ska hända infinner sig, en intuitiv känsla av att fisken ska ta, men aldrig tidigare på detta markanta sätt.

Mitt framför grusfläcken suger det till, inte hårt, mer som ett långt drag som får löslinan att sträckas. Fjortonfotaren höjs – och där sitter laxen!

”Lax”, skriker jag till Micke, som börjar veva in sin lina.

Laxen går och bökar ute i djupströmmen några minuter, men med hårt ställd broms och hård press från spöt blir den spakare och kommer in på grundare vatten, där den är lättare att manövrera. Efter några minuter kan Micke ta laxen i

stjärtspolen och bogsera den i land med huvudet före. En härlig 5–6 kilos hanlax med begynnande krok på underkäken, mörkgrön över ryggen och med silverglänsande sidor. Plötsligt glömmar man alla timmar och dagar utan lax, utan ett nafs. Man känner sig som David, som just besegrat Goliat. Ett hopplöst utgångsläge, som varat i flera dagar, har nu plötsligt vänts i triumf.

På väg tillbaka funderar vi över varför laxen inte tagit Micks fluga, som nära nog varit identisk med min.

”Laxen kanske inte såg min fluga”, suckar Micke.

”Det är möjligt... eller så retade flugan upp laxen tillräckligt för att ta min fluga som kom lite senare”, svarar jag.

”Kanske det”, säger Micke tveksamt. ”Den kanske blev uppretad, men hann inte ta helt enkelt...”

”Då går jag först genom poolen nedanför bron för att reta upp dem, så kan du komma efter.”

”Nej, du din luring” Här är det jag som går först. Jag ska ha en LAX”, säger Micke och blänger på mig.

Vi delar på oss. Micke går nedanför bron och jag provar Haralds sträcka igen. Det är något märkligt med laxfiske. Trots att det ibland är evigheter mellan huggen kan en laxfiskare hålla på och fiska i tolvtimmarspass, med värkande nacke, axlar och huvud, i tron på att varje kast kan resultera i en rekordlax...

Dimman lättar när jag kommer ner mot nacken en tredje gång. Jag ser Micke komma från tältet, han slår ut med armarna. Det är dags att veva in.

”Jag fick en grilse i alla fall. Etkommasex vägde den”, säger Micke och ser skapligt nöjd ut.

Fotosession, whiskyklunkar, ryggdunkningar, posering med laxarna för de andra fiskekompisarna Johnny och Magnus, tandborstning och fablernas värld...

Nästa morgon vaknar vi av att det är ”tusen” grader i tältet. Vi drar ut sovsäckar och liggunderlag och lägger oss på skuggsidan av Haralds husvagn, där vi också hängt laxarna i skuggan undan solen. Jag vaknar en timme senare av att jag hör Johnnys kommentar:

”Kolla, här sover Jouni och Micke under laxarna. De är säkert utmattade efter att ha vaktat dem hela natten...”

Hur jag än försöker förklara att detta var den enda svala platsen att sova på, så vill Johnny inte tro mig.

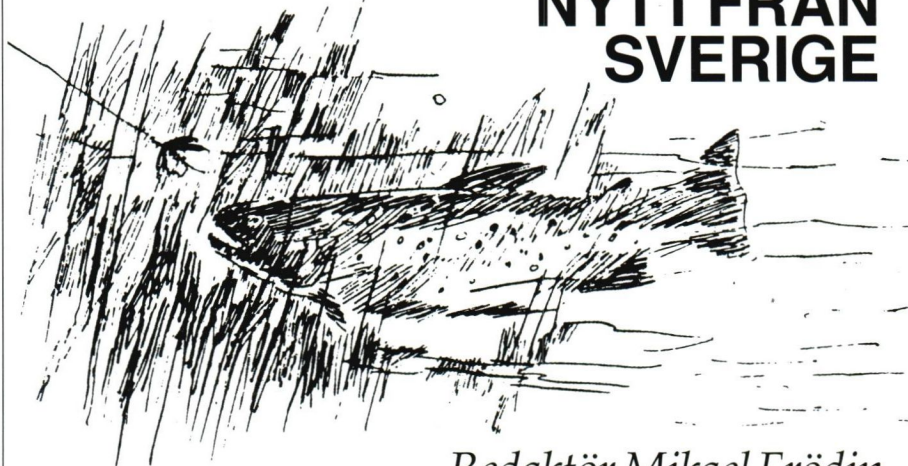
Vi har precis rensat fiskarna när Harald kommer på sin cykel. Han vill höra hur det gått för oss under natten. Jag förklarar att hans drivvedskarta och val av fluga har fungerat utmärkt och att han ska få min lax som tack för all hjälp och gästfrihet.

Glad för att det gått så bra för oss, och glad för att ha fått årets första lax, vinglar han hem med laxen i ena handen och styrande cykeln med den andra. Halvvägs hem kastar han cykeln i diket, balansakten blir för svår. Tillsammans försvinner de bakom vägkröken, älvens konung med älvarnas konung. Harald och Salmo salar...

Laxen stod vid Haralds plats och tog hans utvalda fluga...

NYTT FRÅN SVERIGE

Redaktör Mikael Frödin

Ny start för förbundet?

I FiN nummer 4/99 redogjorde jag i grova drag för de många turer som vårt Sportfiskeförbund gått igenom. Det visade sig dock att förändringarna inte var slut. För att ge en rättvis bild av det som inträffat kommer här de senaste stora förändringarna.

Förbundet sade sig efter samarbetspartnern Källans konkurs vilja ge ut tidningen Sportfiske i egen regi. Detta var en ambition som snabbt övergavs. Under den gångna sommaren förhandlade förbundsordföranden Sören Andersson med förlagsägaren Otto Elander. Den pågående tvisten i skiljenämnden parterna emellan drog ut på tiden och blev mycket kostsam. Det var med största sannolikhet detta som gjorde att man lade det senaste årets konflikter åt sidan och lyckades komma överens om ett nytt samarbete mellan förbundet och förlagets tidning Fiskejournalen. I och med detta gick förbundets egen fristående sportfisketidning i graven. Under mer än 35 år har tidningen utkommit till förbundets medlemmar. Tidningen har haft flera namn, bl a Sportfiskaren, Svenskt Fiske och under senare år Sportfiske. Från och med årsskiftet upphörde dock utgivningen. En epok var över.

Det nya samarbetet med Fiskejournalen innebär att Lars Andersson på förbundet kommer att producera en 8-sidig bilaga, som kommer att häftas i tidningen Fiskejournalen. Alla som köper Fiskejournalen får bilagan, som dessutom kommer att distribueras ut separat till de medlemmar som valt medlemskap utan tidning. Förbundet säger sig satsa rejält på information.

Förutom nämnda bilaga säger man sig satsa stort på den nya informations-teknologin. Även tidningen Fiskejournalen satsar på det nya samarbetet. En ny, frisk fläkt på redaktionen blir den internationellt kände fiskeprofilen Martin Falklind.

I och med förändringarna dyker ett stort frågetecken upp. Hur många av förbundets medlemmar är så stora idealister att de utan att tveka kommer att betala de 175 kronor som medlemskapet kostar? Tidigare erbjöd förbundet tidningen Sportfiske plus medlemskap för 370 kronor. Det nya samarbetet ger en icke momsbefriad Fiskejournalen plus bilaga för 375 kronor och ett tidningslöst medlemskap för 175 kronor. Sammantaget blir det 550 kronor. Visst är det en stor fara att det blir Fiskejournalen som blir den stora vinnaren och förbundet förloraren.

DO konferensen -99

Den årliga distriktsordförandekonferensen blev en tillställning som verkligen skilde sig från tidigare. Förbundsordförande Sören Andersson, till vardags vice VD för Föreningssparbanken, visade direkt att han har ambitionen att ändra vårt slumrande förbund.

"Den här organisationen har haft för mycket korridorsnack och för lite av rak kommunikation. Detta måste det bli slut på", sade Sören Andersson. För att understryka att han menade vad han sade, fortsatte han: "Förbundets trovärdighet har enligt min personliga

uppfattning nått botten. Men som tur är gäller det endast förbundet – sportfisket som sådant lever i högsta grad. Nu kan det bara bli bättre. Förbundet ska ta sig upp ur den här svackan steg för steg, och personligen är jag enormt optimistisk inför framtiden."

Ytterligare några smärtsamma sanningar var att förbundet det senaste året tappat 10 000 individuella medlemmar. Tidningssamarbetet med Källan och dess konkurs kostade förbundet i storleksordningen 1,8 miljoner kronor. Samma samarbete som generalsekreterare Tomas Söderberg i en intervju till FiN 4/99 lovade inte skulle påverka förbundets ekonomi över huvud taget. Förbundet var under förra sommaren ytterst nära en konkurs. Under konferensen meddelades även att Tomas Söderberg slutar på Sportfiskeförbundet.

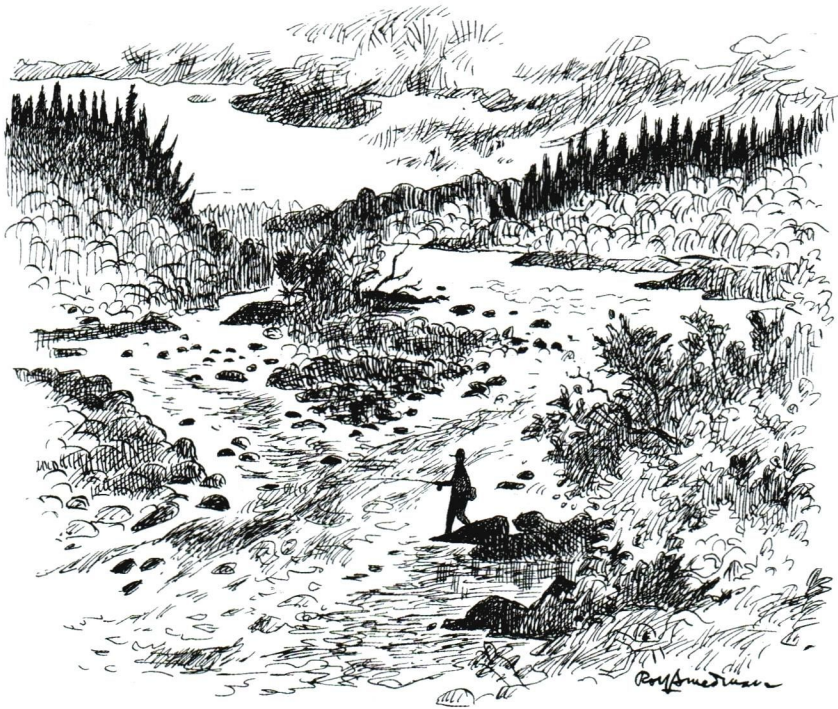
Ytterligare konstruktiva förändringar är att man inrättat ett marknads- och informationsråd, men kanske ännu viktigare ett fiskevårdsråd. Förbundets kanske främste resurs i fiskevårdsfrågor, Dan Jonasson, skall i fortsättningen på heltid koncentrera sig just på fiskevårdsfrågor. Ungdoms-satsningen skall också utvecklas, och som ungdomskonsulent på heltid engageras Eva-Karin Kronquist. Tävlingsfisket tas om hand av Rolf Widén.

Förbundet har arbetat med en framtidsvision som man kallar Vision -2005. Här finns mycket tankvärt, och när man flera av dessa mål är Sveriges Sportfiskeförbund på rätt väg. För första gången på mycket länge känns det som om vårt förbund är inne på rätt spår. Låt oss bara hoppas att förbundet inte har glidit för långt ner i svackan, och att det finns tillräckligt många idealister som vill satsa sina slantar på förbundet och dess arbete för ett bättre sportfiskesverige. Det avbrutna samarbetet med Vattenfall, Söderbergs avgång och Sören Anderssons konsekventa öppenhet har i alla fall fått mig att återigen vilja satsa 175 kronor på Sveriges Sportfiskeförbunds framtid.

Kurser i strömfisketeknik?

Allt fler flugfiskare får sin fostran vid stilla vatten och utvecklar där en vadnings- och fisketeknik, som de sedan tar med sig vid sommarens fiskesemester till norrlandsälven. En kurs i strömfisketeknik i hemklubbens regi skulle avsevärt öka deras utbyte av resan norröver

Text: Erling Gustavsson
Illustrationer: Rolf Smedman

Som norrlänning log jag igenkännande när jag läste ledaren i oktobernumret. Fenomenet med djupvadan- de flugfiskare som med långa kast försöker täcka maximalt mycket vatten, tycker jag mig uppleva allt oftare. Vid vissa strömvatten

är dessa flugfiskare legio. De stör vattnet genom sin vadning och piskande med linan, så att till slut ingen får någon chans till verkligt fiske.

Jag vet inte vad fenomenet beror på. Om det är en allmän önskan att visa upp sin kastskicklighet, eller om det bara beror på allmän okunskap om strömvattenfiske efter en uppväxt och inskolning vid stilla regnbågsvatten, där kastlängden kanske har större betydelse.

Men fisken står ju också vid den egna stranden, och konsekvensen av den nya trenden blir till slut aningen absurd. De som fiskar från vänstra stranden vadar ut och kastar så långt som möjligt i tron att fisken står nära den högra stranden, samtidigt som de som fiskar från denna strand vadar ut och kastar lika långt mot den vänstra. Det bästa hade naturligtvis varit om de bytt strand med varandra. Då kunde de ha fiskat med korta, kontrollerade kast. Men det är troligen inte det som det egentligen handlar om – mer då om någon allmän kastglädje...

Men istället för att raljera över företeelsen, så kanske det vore mer konstruktivt att föreslå nya flugfiskare att gå en kurs i strömfisketeknik. Sådana kurser finns ju lite varstans numera. Främsta ansvaret för sådan verksamhet borde fiskeklubbarna ha; antingen genom att bjuda in någon duktig strömvattenfiskare som gästföreläsare vid en weekend-

kurs eller genom att anlita någon kompetent medlem i den egna klubben.

Problemet kan möjligen söderut i landet vara bristen på lämpligt strömvatten för övningarna på hemmaplan. Men det finns åar över hela landet, och de behöver

nödvändigtvis inte hålla harr eller öring för att fungera som övningsvatten. Även i åar och älvar utan "ädlare" byte kan man träna in lämplig strömkasteteknik, med allt vad det innebär av skillnaden i uppströmskast och nedströmskast, att kasta med slak tafs i mjuka slingor så att torrflugan inte draggar, att lära sig menda linan och att styra den på vatten med mera, med mera...

Även vadningsteknik kan övas i ett sådant vatten. Vadning ska naturligtvis inte undvikas till varje pris; det är bara onödig vadning som bör begränsas. Men det finns också anledning att lära sig sitta ner på stranden och studera strömsättningar, stenar, bakvatten och annat av intresse, innan man stövlar rakt ut på den tilltänkta fiskeplatsen.

Idag tycks emellertid många flugfiskare ta med sig stressen från vardagslivet också ut till ån och älven. Det är naturligt att man vill utnyttja sin begränsade fisketid, då man åker iväg för att fiska under en helg eller en kort semestervecka. Men utan att ta sig tid att studera ett nytt vatten är risken stor att resan slutar i besvikelse.

Fisken väljer emellertid vissa typer av ståndplatser och dessa är likartade i de flesta vatten. Med tiden lär man sig att känna igen dem, och genom att sitta ner i lugn och ro och studera det vatten man har framför sig, så är chansen god

forts på sid 52

Royal Ant och andra myror

Royal Ant har lånat sina färger från Red Tag. Men flugan bär också omistliga drag av Royal Coachman samt många äldre och ursprungliga mönster av Red Ant

Text & foto: Gunnar Johnson

I norra Skandinavien, där somrarna är korta med koncentrerade masskläckningar, kan fisken vissa dagar starkt inrikta sig på att bara ta en alldeles speciell insekt. Men för de flesta vatten i vårt land gäller generellt att fisken får ta vad som bjuds från det flytande smörgåsbordet. Sett över hela landet och över hela säsongen är det därför endast vid få tillfällen som fisken blir verkligt selektiv och koncentrerar sig på en enda insekt. Men ett sådant tillfälle är då flygmyror svärmar och med vinden förs ut och hamnar på vattnet.

Att fisken gärna tar myror insåg redan Charles Cotton, som i sin och Izaak Waltons utgåva från 1676 av femte upplagan av "Den fulländade fiskaren" beskriver en myrimitation för fiske i juni månad; denna Ant-fly har kropp av brunt och rött kamgarn och är försedd med ljusgrå vingar.

Även andra äldre tiders flugfiskeförfattare har noterat mönster på flygmyror i sina böcker. I "The Fly Fisher's Legacy", utgiven omkring 1810, beskriver till exempel Geor-

ge Scotcher både en röd och en svart flygmyra för fisket i juli. Han noterar att den röda myran har en gulaktig ton på vingarna och att även kroppen är "yellowish brown". Benen anger han som gingerfärgade. Rödmyran binder han därför med vingar från den ljusgula delen av en vingpenna från en trast, kroppen med ett gulaktigt herl taget nära ögat på en påfågelfjäder och som hackelfärg väljer han ginger, men noterar att fibrerna bör rivas loss på ena sidan av fjädern, troligen för att få en lättdressad fluga med glest hackel som inte skymmer siluetten. Han registrerar även att han tycker flugan fiskar bäst i en vinglös variant.

Den svarta myran ska enligt Scotcher ha ljusa quillvingar från stare, kropp av bronsfärgat påfågелherl och ett brunt till nästan svart hackel. Även här rekommenderar Scotcher den vinglösa varianten. I Jack Heddons "Scotcher Notes", som är en fristående bok med kommentarer till "The Fly
forts på nästa uppslag

En enkel Black Ant med butt av påfågelterl, men för övrigt endast en tunn framkropp och ett svart hönshackel, som efter impregnering ger tillräcklig flytkraft men gör att flugan ligger lågt i ytfilmen.

En modernare variant med bakkropp av Fly-Rite dubbad på bindtråden och formad till en kula. Hacklet är lindat längs hela främre delen av krok-skaftet för att öka stödytan mot vattnet, men glesas sedan ur ovan och undertill, så att myran ligger lågt.

En myrimitation som kompletterats med CdC för att ge en illusion av vingar samt ytterligare öka flytkraften. CdC-vingen kan också bindas in som en bunt liggande över ryggen, ungefär som vingen på en nattsländeimitation.

Ända sedan flugfiskets äldsta tid har myrimitationer varit populära fiskeflugor. Flygmyror finns över nära nog hela Norden och tillhör de insekter som kan göra fisken verkligt selektiv. Flygmyror är dessutom lätta att binda och många gamla och ursprungliga mönster fungerar utmärkt än idag

---

forts från föreg uppslag

Fisher's Legacy", finns handmålade planscher på de båda myrimitationerna. Heddon noterar att mönstren går till bak till Cotton.

Några år senare, närmare bestämt 1816, kom George Bainbridges "The Fly Fisher's Guide", som också har handmålade insektsplanscher med myror. I texten berättar Bainbridge att somliga flugfiskare binder sina myrimitationer med vingar av tisteldun, men avråder från detta, eftersom materialet inte är särskilt hållbart. Till kroppen på den svarta myran rekommenderar han svart strutsherl "made thick at the tail and under the butt of the wings", och till den röda myran väljer han "gold coloured mohair or copper coloured peacock's harl".

Även Frederic M Halford har i sin "Floating Flies" från 1886 en Red Ant och en Black Ant redovisade både i text och på en av bokens många färgplanscher. Flugtypen är till karaktären densamma som i tidigare nämnda böcker och Halfords mönster lyder som följer:

Red Ant

Wings: *Pale starling.*

Hackle: *Red game cock.*

Butt: *Copper-coloured peacock herl.*

Body: *Orange tying-silk.*

Hook: *0 or 00.*

Black Ant

Wings: *Pale starling.*

Hackle: *Cock starling.*

Butt: *Black ostrich.*

Body: *Black tying-silk.*

Hook: *0 or 00.*

De angivna krokstorlekarna motsvarar nummer 15 och 16 i dagens krokskala, där som bekant numera de udda numren i praktiken är borttagna och endast de jämna finns att köpa.

Men Halford nämner också en vinglös Hackle Red Ant, som binds enligt följande:

Hackle: *Honey Dun.*

Butt: *Copper-coloured peacock herl.*

Body: *Orange tying-silk.*

Hook: *0 or 00.*

Gemensamt för samtliga författare är att de rekommenderar sina myrimitationer för fiske under varma sommar dagar. Imitationen av den svarta flygmyran är genomgående svart, och när det gäller den röda varianten föreslås ofta kopparfärgat påfågelherl eller material med gulbrunt inslag, eller som i Halfords fall orange bindsilke.

När man studerar planschern i de nämnda böckerna kan man inte undgå att tänka på en annan berömd fluga, Royal Coachman, som både till form och färg ligger mycket

nära de här redovisade röda flygmyrorna. I själva verket så nära att det finns all anledning förmoda att den fått sin inspiration härifrån. Detta understryks ytterligare av att man i en gammal katalog från Ogden Smith's finner en fluga som är i det närmaste identisk med Royal Coachman, men som säljs under beteckningen Red Ant. I Hardy's lilla flugkatalog "The Hardy Book of Flies" marknadsför man däremot de båda flugorna som skilda mönster.

Royal Ant

För egen del har jag tagit fasta på att Red Tag sedan gammalt haft ett gott rykte som harrfluga. Jag har därför bundit och fiskat en del med en enkel myrimitation där jag "vänt" på Red Tag flugan och försett min myra med en påfågelbutt och ersatt den röda tagen med en röd midja.

Med andra ord en myra inspirerad av Red Tag och liksom denna utan vingar och endast försedd med ett brunt front-hackel. Dessutom väljer jag ett mjukt hönhackel – trots att jag fiskar den som torrfluga. Infettad flyter den fint, även om den ligger lågt på vattnet. Men det är ju så flygmyror flyter!

Men som framgår av denna artikel är min fluga till sin karaktär i princip samma fluga som de tidigare nämnda författarna beskriver. Den har också stora likheter med en Royal Coachman, så när som på att den saknar vingar och den främre butten. Jag har därför valt att kalla den Royal Ant.

Vid några tillfällen har jag bundit varianter med rödbrun midja – eller rättare sagt framkropp – för flugan har ju ingen butt av påfågelherl framme vid hacklet. Jag har också provat Halfords färgförslag med orange framkropp, men tror att det mest gör flugan lättare att se på vattnet för mig själv, medan fisken främst tycks föredra den färgvariant som utgår från Red Tag.

Om fisken – och då främst harren – verkligen specifikt tar min fluga för en myra, eller om det i första hand är färgkombinationen som lockar, låter jag vara osagt. Men harren tar den, också långt in på hösten och även vid tillfällen när det inte finns några flygmyror på vattnet. Har fisken kvar sitt matminne? Är det siluetten eller färgkombinationen som lockar mest?

En del frågor får vi aldrig svar på. Men vi vet att denna färgkombination attraherar harren, och vi vet att den är förtjust i myror. Så kombinationen i en och samma fluga är ju en form av helgardering...

Royal Ant är mycket enkel att binda och blir därför en verklig bruksfluga. Den har fiskat bäst i mindre krokstorlekar. Här följer bindmönstret:

Krok: *Torrflugekrok 14, 16, 18.*

Butt: *Bronsfärgat påfågelherl.*

Framkropp: *Rött bindsilke.*

Hackel: *Rödbrun höna.*

Bindtråd: *Brun.*

Stilla vatten

Royal Ant har jag främst fiskat i strömmande vatten och då i första hand efter harr. Men myror kan vissa tider vara mycket gångbara också vid fiske i stilla vatten, där vinden för samman dem i stråk som ger fisken goda möjligheter att finna dem i stora koncentrationer. Det är därför inte svårt att förstå att de kan bli starkt präglade på myrdiet vid de tillfällen de bjuds i så stora mängder.

Vid fiske efter regnbåge i stilla vatten väljer jag emellertid hellre en variant med dubbad bakkropp, tunn framkropp av bindsilke och ett glest fronthackel. Oftast använder jag Fly-Rite till bakkroppen, eftersom det är ett lättarbetat material som passar bra till små krokstorlekar och dessutom finns i en rik färgskala.

Jag lindar sällan en tvådelad kropp med midja mellan de båda kulorna, utom möjligen på de stora hästmyrorna, utan nöjer mig med en tjock bakkropp och en tunn framkropp ända fram till det mjuka fronthacklet. Ibland kompletterar jag dock fronthacklet med några få fibrer dunfärgad CdC för att öka på flytförmågan och för att ge en illusion av vingar.

Både vid stilla och strömmande vatten kan flygmyror uppträda under hela sommaren, men de svärmar främst under varma dagar. Flygmyror är som bekant landinsekter, men vid svärmingen förekommer de i stora mängder och hamnar ofta på vattnet. Ibland får man till och med en känsla av att de dras till den blanka vattenytan. Det händer till exempel ofta att man finner mängder av flygmyror på sin bil, där glasrutor och de blanka lackytorna tycks attrahera dem, medan andra föremål i närheten inte täcks av lika många myror.

Att man kan se hur dagsländor parningsdansar ovanför en bil, eller till och med försöker lägga sina ägg på den blanka bilplåten, är kanske mer förståeligt. De ska ju normalt lägga sina ägg i vatten. Men trots att myrorna är landinsekter, så tycks de ha en liknande dragning till blanka ytor, vilket är märkligt. Dras de kanske till sin egen spegelbild?

Många arter

Det finns många olika arter av myror med stor geografisk spridning i hela Skandinavien. Några av dem är av speciellt intresse för flugfiskaren. Den största är den svart-bruna hästmyran som mäter upp till en och en halv centimeter. Den röda skogsmyran, eller stackmyran, blir något mindre. Den ännu mindre svartmyran bygger ingen stack utan lever i stubbar och under stenar.

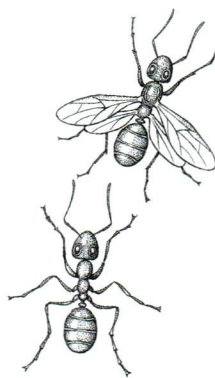
Det finns också mindre rödmyror med liknande levnads-sätt. Därtill finns ytterligare några arter av mindre betydelse och intresse – några är till exempel så små att de inte låter sig imiteras på en flugkrok.

Det brukar sällan vara svårt att upptäcka när det finns flygmyror på vattnet även om de ligger lågt i ytan, eftersom man samtidigt kan upptäcka dem lite varstans längs stränderna. Dessutom älskar fisken dem, vilket resulterar i en vakaktivitet man knappast kan missa.

De här tillfällena ger också anledning att uppmärksamma vad som sker inne på land efter parningen. Man kan nu få uppleva hur flygmyrorna biter och river i vingarna för att få loss dem. Vingarna har ju nu fyllt sin funktion och behövs inte längre. Men operationen ser onekligen ganska våldsamt ut.

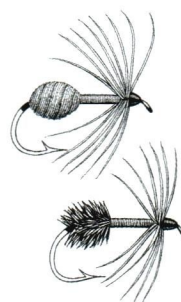
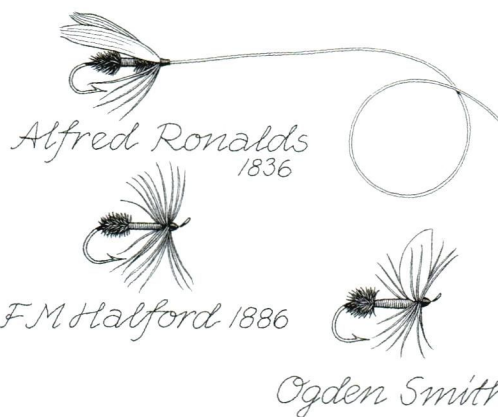
Fisken tycks alltså älska flygmyror och föredrar att stiga

forts på sid 54

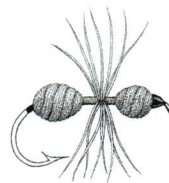

Det stora antalet myror i ett myrsamhälle är vinglösa arbetare. Det är bara drottningar och parningsdugliga hannar som har vingar och blir "flygmyror", vilka riskerar att hamna på vattnet.

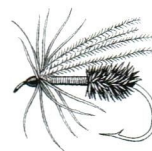
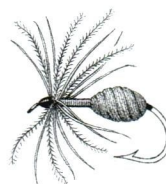
Några exempel på imitationer av flygmyror:

På mindre krokstorlek räcker det oftast med en butt eller en rund bakkropp, en tunn framkropp och ett fronthackel.

På större imitationer kan man linda två kulor med midja emellan, där hacklet också lindas.

CdC-fibrer bidrar till flytförmågan. De kan integreras i hacklet eller bindas in som en vinge ovanpå flugans rygg.

Jag minns mitt 50-tal:

Det är ur barnårens äventyr som fiskeintresset grundas.

Längtans vägar är alltid långa

Under det nya millenniets första år kommer Gunnar Westrin att i en serie artiklar ge återblickar på sitt nittonhundratal.

Han börjar med 50-talet...

Text & foto: Gunnar Westrin

På femtiotalet åkte familjen ofta med den gula rälsbussen mellan Östersund och Strömsund. Den skakiga resan till mor- mor och morfar i Espnäs tycktes aldrig ta slut. Längtans vägar är alltid långa, och med tanke på mina förväntningar på upple- velser kring Bäverån, tycktes tiden stå stilla. Nu var det brått- om till öringarnas dal.

Vissa händelser etsar sig fast. Under en av dessa resor börja- de rälsbussen att brinna, varför vi fick ånga fram i ett svart ånglok av äldre modell. Jag minns det väl, för det var under den resan jag bestämde mig för att bli sportfiskare på heltid.

I mitten och slutet av femtiotalet var bilen knappast var mans egendom. Sålunda var cykeln det enda lämpliga kom- munikationsmedlet. Hur många mil som lades i benmuskler- na under dessa år vet jag inte, men cykelturen fram och tillba- ka till mitt fiskevatten var i det närmaste tjugo kilometer.

Öringbäcken var mitt paradys på Jorden. Där fick jag smyga fram ensam och ostörd, men påfallande ofta i sällskap med bä- verna. De stora men skygga gnagarna blev mina vänner, tysta iakttagare med nötbruna ögon och stålsvarta plattsvansar.

Några vidlyftigare fiskeredskap fanns inte att tillgå. Därför blev Näpp och Nytt från ABU den enda flykten från verklighe- ten, där en tomatröd ABU-Matic var den stora drömmen för en tioåring. Det blev naturligtvis att ta till den egentillverkade spövidjan. Några pengar till fiskerullar eller spön fanns inte...

När femtiotalet närmade sig sitt slut lärde jag mig att byta

maskkroken mot en liten fluga, oftast framrocklad ur morfars gamla ladugårdströja. Det var fascinerande att skåda hur öringarna tog den konstiga krumeluren, vars mönster fortfa- rande knappast går att namnsätta. Till yttermera visso lukta- de flugorna en skön blandning av ko, pipotobak och svettig häst. Det var så mitt framtida flugfiske föddes.

Mina ensamma turer längs bäcken lockade samtidigt fram funderingar om naturen, men snart också en mörk syn på vår tids destruktiva mänskliga framfart. Bävrarna var den vikti- gaste förutsättningen för bäckens rika öringliv. Utan djupa bäverdammar kunde öringarna inte övervintra eller växa sig stora. Bävrarna var mina skyddsandar i storskogen.

Nu har vi lämnat ett millennium, där det sista århundradet – mitt eget sekel – har varit en enda stor prövning för naturen. Våra älvar har byggts ut, fabrikerens skorstenar har spytt sin galla över land och vatten och gammelskogen har decimerats.

Trots det var det nittonhundratalet som gav mig livet, famil- jen, fiskefebern och fiskekamraterna, och femtiotalet blev det decennium som innebar första steget ut i ett spännande och stundtals vidlyftigt sportfiskarliv...

För många av dagens flugfiskare var bäckmetet efter öring biljet- ten till sportfisket.

BOK- BITEN

Redaktör Jan Sekander

Gammalt och nytt

Bokbiten spänner den här gången över närmare 130 år – allt från A E Knox "Autumns on the Spey" till Anders Isbergs video "Flugbindning med rävsöans". Anders flugbindning gör sig naturligtvis bra på video, en teknik i tiden, men det betyder inte att nytrycket av den gamla, antikvariska boken saknar intresse, speciellt om den som i Knox fall avslöjar "bortglömda" nyheter. Hans Speyflugor är ju fortfarande i allra högsta grad aktuella.

A E Knox: *Autumns on the Spey. The Flyfisher's Classic Library.* Numrerad upplaga på 750 exemplar. Säljs i Sverige av Fly Books, Allan Petersson, Tegnérgatan 22, 561 32 Huskvarna, telefon 036-14 30 68. Pris 790 kronor.

A E Knox "Autumns on the Spey" från 1872 är bland laxfiskare främst känd för att vara den bok som först publicerade en lista på sexton gamla Speymönster – de karaktäristiska laxflugorna med långt, svepande kroppshackel och lågt sittande vinge.

Men Knox var också jägare och ornitolog och är i andra kretsar kanske mer känd för sina fågelböcker. "Autumns on the Spey" är därför en volym, där flugfisket efter Speylaxen får samsas med andra berättelser om naturen runt den skotska floden, och där bidraget till laxfisket främst är den ovan nämnda listan med bindmönster för de riktigt gamla och ursprungliga Speyflugorna.

Men denna lista är i gengäld synnerligen intressant idag, när hänsynen till skyddade fågelarter gör att många fjädrar måste ersättas med substitut. Det är visserligen skillnad på Dee och Speyflugor, men även de senare för ju tankarna till långa, svepande hägerhackel – en fågel som är fridlyst i vårt land. Det är till och med så, att dessa flugor för många inte är "äkta" utan detta material. Men Knox lista visar, att av sammanlagt sexton mönster in-

går hägerhackel endast i tre flugor! De övriga tretton har långfibriga tupphackel, vilket av allt att döma också tycks ha varit det ursprungliga materialvalet!

Med andra ord inte bara kan, utan också bör vi välja tupphackel, om vi vill binda en ursprunglig Speyfluga i original. Det ger lite perspektiv på dagens materialjakt och önskan att komma materialen så nära som möjligt...

Enligt Knox mönsterlista användes till de ursprungliga Speyflugorna: *Cock hackles taken from the tail coverts, cock hackles from the neck* och *cock hackles* (ospecificerat) för tretton av de sexton flugorna. Endast för tre flugor i slutet av mönsterlistan, Golden Heron, Black Heron och Carron Fly, anges hägerhackel.

Knox bok är välskriven på en, trots sin ålder, lättläst engelska. Utöver den ovan nämnda mönsterlistan bör boken främst ha intresse för den som planerar en fiskeresor till Spey, och som vill läsa in sig på landskapet och naturen runt den kända floden. Men glöm då inte att mer än ett århundrade har gått sedan boken skrevs och att den kanske inte längre är "up to date" i varje detalj.

Som alltid när det gäller nytryck av gamla klassiker från The Flyfisher's Classic Library, så är också "Autumns on the Spey" en praktvolym levererad i klädd kassett. Denna utgåva har dessutom ett extra stort intresse genom de två fotografiska färgplansch-

er med de tidigare nämnda sexton flugorna, utsökt bundna av den mycket skicklige danske flugbindaren Henrik Strandgaard, som dessutom har skrivit ett efterord om de gamla och ursprungliga Speyflugorna.

Gunnar Johnson

Danske fiskestænger

Ole Menne og Ove Nielsen: *Danske fiskestængsfabrikker. Privatudgivelse.* Bestilles hos: Ove Nielsen, Beatesmindevej 36, 9219 Aalborg SØ, Danmark. Pris: 50 Dkr.

Den første fiskestang jeg selv købte var en "Løga" – en danskfremstillet 9 fods spinnestang i glasfiber til "lidt af hvert" – det er knap 20 år siden, og på det tidspunkt var det ved at være slut med produktion af fiskestænger i Danmark. Ud over Løga var det stadig muligt at få de navnkundige Marlin stænger, der i lighed med Løga blev fremstillet i Aalborg. Endvidere eksisterede der små håndværksmæssige produktioner af splitcanestænger, f.eks. Pandion, et område der i disse år ser en opblomstring. Ingen af de Danske stængfabrikker blev store og kendte som f.eks. ABU, Arjon og Hørgaard i de andre skandinaviske lande, men der har siden anden verdenskrig været ganske mange stængfabrikker i lille Danmark.

Forfatterne til dette hæfte på 48 sider har gravet i historien og har samlet et

væld af informationer, som de her gør tilgængeligt for alle, med omtale af hele 30 navne på stangfabrikker. For nogle stangfabrikkers vedkommende er der næsten hele historien, og for andres vedkommende kender man kun navn og evt. adresse, men det er forfatterens håb og ønske at kunne samle mere materiale, så denne spændende del af lystfiskeriets historie kan blive yderligere belyst.

Der blev faktisk bygget mange fiskestænger i Danmark, også et bredt udvalg af fluestænger, og endda ganske udmærkede stænger ind i mellem. Navne som *Skarrild*, *Jerrig*, *Silver Creek*, *Silver fly*, *Rex* og *Parabola* dukker ofte op når fluefiskere med grå stænk i håret skal fortælle om deres første fluestænger. Spændende læsning er det for enhver med interesse for det historiske aspekt af fiskeriet, og dette beskedne hæfte er et centralt bidrag hertil.

Begge forfattere er godt rustet til opgaven. Ole Menne er en stor kender af gamle danske stænger, ike mindst Aalborgfabrikkerne, og desuden en meget dygtig restauratør af stænger med en stor dansk samling. Endelig er Ole Menne ansvarlig for at opbevare Dansk Grejsamlerklub's store samling af danske og udenlandske fiskestænger. Ove Nielsen har hele sit liv beskæftiget sig med fiskeri. Han har en fortid som grejgrossist, er oprindeligt udlært i Jagt og Fiskerimagasinet i København, og har vundet adskillige konkurrencer i fluekast. Ove er stadig en mester med en fluestang, og er en guldgrube af viden om gammel grej.

Steen Ellemose

Flugbindning på video

Anders Isberg: *Flugbindning med rävsvans. Mountain Media. Kan köpas hos: Loop, Fly Dressing eller Bokklubben J & F. Finns även på engelska. Pris: 149 SEK.*

Anders Isberg har i samarbejde med Mountain Media tagit fram en ca 40 minuters videofilm om hur man binder lax- och havsöringsflugor med rävsvans som vingmaterial. Serien "Swedish Fox Flies" omfattar nio olika mönster, och vi får följa hur tre av dessa, Black & Gold Fox, Blue & Silver Fox samt Red & Gold Fox successivt byggs upp. Till de återstående sex flugorna följer materialbeskrivning i slutet av filmen.

Goda närbilder på de olika momenten, lagom tempo, tydliga kommentarer och matnyttiga tips gör bindningen lätt att följa. Man behöver knappast ha någon större egen erfarenhet av att binda hårvingeflugor för att åstad-

komma de i serien ingående flugorna, som tubflugor eller enkelkrokade hårvingeflugor.

Jan Sekander

Huset lige ned til floden

Niel Patterson: "*Chalkstream Chronicle*". merlin Unwin (UK)/Lyons & Burford (USA).

Niel Patterson bor i sit hus "The Wild Wood Lodge" lige ned til floden hvor han "har en stang" – som det hedder derovre, på et stræk kaldet "The Hollow". Det giver muligheder for at følge med i flodens liv året rundt, på godt og ondt, og ikke bare besøge den med en fiskestang i sæsonen.

På samme måde som med et ægteskab, opdager man først alle facetter af flodens liv når samlivet er intimt og til stede hver dag. Det er dette "ægteskab" med en flod der beskrives i Niel Pattersons bog.

Niel Patterson må være en meget sympatisk mand, han har i al fald begået en meget sympatisk bog, der har undertitlen "Living out the Flyfisher's Fantasy" – en undertitel der refererer til Patterson selv. At Patterson selv også er en fantasifuld person, fremgår klart af de øgenavne han har brugt bl a til at camouflere en lang række personer, ikke mindst de faste fiskere ved floden.

Vi møder bl a Roll-Cast, The Boss (River keeperen), Picasso, The River God, The Actor, og The Nauthy Dane number one. Sidstnævntes identitet afsløres dog som Preben Torp Jacobsen, og man kan så mere sig med at gætte på hvem de øvrige navne dækker over. Undertegnede tør i al fald væde en flaske god whisky på at The Actor er Danskeren Henrik Thomsen, og The River God er John Goddard. Patterson undgår behændigt at nævne flodens navn, men det er ikke urimeligt at gætte på at floden er Kennet, en flod der ikke er så kendt som de lidt sydligere beliggende Test, Avon og Itchen.

Naturligvis har Patterson også selv et øgenavn; "The Heron", som han har vundet ved sin forkærlighed for at koncentrere sig om et lille stykke af floden, og så smelte ind i landskabet, mens han observerer hvad der foregår over og under vandet. Det er tydeligt at Patterson er en glimrende observatør, men han nøjes ikke med at observere, oplevelserne bliver analyseret og nye strategier udtænkes, afprøves og kasseres eller forbedres i samme ånd som mester Walton.

Naturligvis dækker disse reflektioner over meget mere end selve fiskeri-

et, også mennesket Niel Patterson og de ændringer der sker med ham under samlivet med floden afsløres ubarmhertigt.

Bogen handler om en fluefiskers samliv med en flod, og det er derfor naturligt at vi får en dyb indsigt i forfatterens flue-filosofi, en filosofi der ikke er helt traditionel, men det er også Patterson, der har stået fadder til mønstre som Red Spot Shrimp, Funneldun, og Suspende-nymfer, mønstre der i dag er kendte verden over.

På mange måder minder bogen om klassikere som Grey's "Flyfishing" og Saabye's "Lystfiskerliv". Bogen er en blanding af beretninger om fisketure, diskussion af fiskeriet, grejet, fluerne, fiskerne, tankerne, sidstnævnte også når man ikke er ved floden. Det er ikke bare beretninger fra fisketure, det er heller ikke en Sådan-fisker-du-med-tørflue bog, det er en bog der rummer det hele, og alligevel kun en brøkdel af de mange facetter omkring fluefiskeriet.

Det er en fremragende bog til vinterlæsning, og den er skrevet i et meget lettilgængeligt engelsk.

Steen Ellemose

Ammeråprojektet

Fiske, skogsbruk och vattendrag – nyttjande i ett uthålligt perspektiv. Utgiven av Fiskeriverkets försöksstation i Kälarna under red av Inge-Mar Näslund.

Häftad, 320 sidor. Pris SEK 195:–. Boken kan beställas från Fiskeriverkets försöksstation, 840 64 Kälarna.

För de flesta flugfiskare är Ammerån i Jämtland välkänd och många har också blött sina flugor här och fascinerats av ån och dess omgivningar. Nu finns möjlighet att bättre lära sig förstå hur fiske, skogsbruk och andra faktorer påverkat ekosystemen i och längs Ammeråns vattensystem.

I boken "Fiske, skogsbruk och vattendrag" redovisas resultatet av ammeråprojektet. Man sätter in nyttjandet av skog och fisk i ett historiskt perspektiv och de konsekvenser för ån som detta fört med sig.

"Det var bättre förr" är ett påstående vi ofta möter. Men hur var det egentligen?

Man redovisar erfarenheter från den forskning som bedrivits om strandskogarnas vegetation, flottning, fiskbestånd och fiske och försöker sätta dem i relation till de historiska uppgifterna.

Med detta som bakgrund ger man förslag på strategier för ett framtida, forts på sid 47

Stora flugor och heta drömmar

Text & foto: Göran Claréus

Jag binder flugor och väver drömmar. Laxfiskets djupa passion finns alltid inom mig. Liksom den starka åtrån till en kvinna föder en tärnande längtan inom mig, kan den stora, heta passionen för laxfisket med fluga bli en oändlig lidelse.

För mig är det inte det slutliga dödandet av fångsten som är det primära. Nog känner jag stolthet och glädje när jag vandrar bort med den blanka laxen, buren som en slags trofé över skuldran. Men det viktigaste ögonblicket är trots allt hugget och kampen med den stora fisken. Just då, när jag ser den väntade virveln under flugan och spöt böjer sig för den stora tyngden, just då når min fiskepassion sin höjdpunkt! Det är i denna sekund, när jag i ögonvrån hastigt ser glimten av den stora, blanka fisken, som allting liksom stannar upp och jag häpen kan konstatera att det sagolika åter har hänt! Ännu en gång får jag uppleva den svindlande, otroliga känslan av att på darriga ben sakta vada in mot stranden, nu med en krokad storlax i andra änden av linan. Snart kommer nu också det första våldsamma utraset, det som många gånger är så häftigt att

den stora fisken med ohygglig kraft spränger tafsen och jag slokörad och bedrövad bara stumt kan konstatera att allt det härliga redan är över. Jag blev bjuden på festen, men fick aldrig dricka segerskålen!

Men i de flesta fall brukar utgången sluta lyckligare. När jag efter de första berusande sekundernas upphetsning konstaterar att det är en större lax som sitter på kroken, och inte småfisk, så brukar också adrenalinet pumpa genom min kropp, pulsen ökar och jag andas häftigare. Det är nu alla virriga tankar brukar komma om hur flugan sitter och om laxen är bra krokad. Ganska snart ser jag mig också om var på den storsteniga stranden jag i slutkampen kan avgöra striden och landa mitt åtrådda byte. Men än är jag bara i början av kampen och ännu återstår en lång stund av svettig gastkramning.

Det är för denna ovissa kamp jag lever! Det är för denna olidliga kamp som jag reser många mil efter dammiga grusvägar, bara för att där, vid mitt längtans mål, åter få kämpa med denna blanka och stridbara fisk. Jag har offrat många sköna slantar och många dagar av ledig tid för att åter få komma

till den kära fiskeplatsen långt borta vid den grönskimrande älven, där jag vet att alla mina drömmar kan förverkligas.

Ja, är det inte märkligt? För detta mitt byte väljer jag de allra vackraste laxflugorna i de mest präliga färger. Varje fluga är som en gnistrande ädelsten där den ligger i den smäckra asken av ädelträ. Varje fluga har sin egen historia. Några har flera storlaxar på sitt samvete. Andra är ännu aldrig prövade. Ja, denna min flugask med sitt dyrbara innehåll skulle sannerligen kunna berätta om väl så många och spännande upplevelser...

Under den långa, mörka vintern binder jag flugor för kommande duster. Hela tiden med drömmen om den stora laxen. Jag kan nog med ett förmildrande ord kallas fanatiker. Jag samlar på laxflugor. Med åren har jag också fått kontakt med många kända och berömda flugbindare, som är mästare när det gäller att binda laxflugor. Idag består min samling av laxflugor av flera tusen olika mönster i alla tänkbara storlekar. Alla de gamla klassikerna bundna med fjädervinge och tusentals moderna flugor bundna med hår-

vinge. Ja, jag må vara galen i min otroliga fanatism, men det är ändå en skön och äkta galenskap! Jag binder varje vinter också hundratals flugor själv, men jag är ändå bara en klåpare i detta fack.

Men lyckan når trots det sin fulländning någon gång varje sommar, när jag efter stor förväntan lyckas landa en lax på ett eget bundet mönster!

Akroyd

För mig har alltid stora, enkelkrokade laxflugor givit mig de största och tyngsta laxarna. Stora mönster bundna på enkla low-water krokarna har varit de mest effektiva. Stora Akroyd, i storlek 3/0–4/0, med långt, svart hägerhackel på undersidan har bärgat flera sköna laxar i Alta och Stabburselva långt uppe i norska finnmarken. Kulmen nåddes 1987, när jag fångade en fet och blank honlax i Stabburselva, vägande 13,5 kilo, på en stor Akroyd som jag bundit själv. På stora Silver Grey, även dessa bundna med hägerhackel på kroppen, har jag lyckats landa flera storlaxar vid Tanaälvens stränder. Min största havsöring hittills, på 7,5 kilo, blev även den fångad på en stor enkelkrokad och hägerhacklad Silver Grey sommaren 1988 i Saltälven, så förvisso har jag stark tilltro till dessa stora flugor!

När man första gången håller en Akroyd eller någon annan så kallad "Dee strip wing" fluga i sin hand, ser man genast att den är helt olik alla andra laxflugor man tidigare har sett. Den är mycket enkel i sin uppbyggnad, men ändå har den en diskret elegans. Sin största "trollkraft" får dessa flugor när de fiskas över djupa, långsamströmmande laxpooler.

Genom att göra långsamma, upprepade lyft med spöklingen får man flugan att sakta höja sig mot ytströmmen. När man så sänker spötoppen, böjlar det långa hacklet ut på sidorna av flugkroppen och flugan liksom hänger och rider på hacklet några sekunder. Denna pulserande rörelse har visat sig mycket lockande för laxen, och även till synes mycket "tröga" fiskar kan attackera flugan i snabba, våldsamma hugg.

Hårvingade flugor

Mitt laxfiske sker alltså ofta med stora enkelkrokarna. För det mesta med hårvingade mönster. Jag har tyckt mig märka att de rör sig livligare i strömmen. Jag utgår gärna från gamla klas-

Hårvingad Silver Grey.

siska mönster, men "hottar" upp dem på diverse sätt. I den fluffiga och luftiga hårvingen (här har polarräv visat sig mycket effektivt) lägger jag ibland in några strån Krystalflash i guld- eller silverfärg. De utgångsmönster jag ofta har använt är Silver Grey för dagfiske i sol och klarväder. Vid skymnings- och nattfiske brukar jag ibland utgå från Akroyd. När jag därtill använder ett extremt långt hackel på kropparna, måste jag ju medge att flugorna ligger långt från de ursprungliga, klassiska mönstren.

En laxkrok som jag använder för

dessa flugor är av fabrikat Partridge of Redditch, model Bartleet, i storlekar 1/0–3/0 beroende på vattendjup och temperatur. I kallt och djupt vatten de större storlekarna. Tidigare använde jag också större lågvattenkrokarna upp till 6/0 i storlek, även dessa av Partridge fabrikat. Bartleetkrokens stora förtjänst är den utsvängda hullingspetsen, som har visat sig kroka fisken mycket bra.

Även norska Mustad marknadsför en liknande krok, men den har något kortare spets. Den finns också som

forts på nästa sida

Hårvingad Akroyd.

forts från föreg sida
dubbelkrok. Det finns också en kraftigare krok av Bartleettyp, som heter Bartleet Supreme, men den har jag ännu inte provat.

Här följer bindbeskrivningar på mina långhacklade, hårvingade varianter av Silver Grey och Akroyd:

Hårvingad Silver Grey

Tag: Tunn silver twist och gul floss.

Stjärt: Topping och grön fjäder från tuppnacke.

Butt: Svart strutsherl.

Kropp: Flat silvertinsel.

Kroppshackel: Ursprungligen grå häger.

Fronthackel: Grå pärlhöna eller teal.

Vinge: Gulbrunfärgad polarräv, guldfärgad flash samt gul och ljusgrön SLF-Hanks (tunna syntetfibrer). Alternativt undervinge av gul och grön svan.

Sidor: Odlad Jungle Cock.

Hårvingad Akroyd

Tag: Tunn guld twist.

Stjärt: Topping och tippetfibrer, färgade hot orange.

Kropp: Apelsinfärgad dubbing, sälulls-substitut, på bakre halvan.

Ribbing: Tunn guldrub på bakre kropps-halvan.

Kroppshackel: Citrongult över bakre kroppshalvan.

Framkropp: Svart floss.

Främre ribbing: Oval silvertinsel, alternativt fin silvertwist plus flat silvertinsel.

Främre kroppshackel: Ursprungligen svart häger.

Fronthackel: Teal.

Vinge: Ljusbrun polarräv.

Sidor: Odlad Jungle Cock pekande nedåt över tealhacklet.

Substitut

Många material från färggranna och unika fågelarter, som tidigare använts för flugbindning och då särskilt för fulldressade laxflugor, är idag fredade. Den så kallade Washingtonkonventionen har upprättat en Citeslista, där de skyddade arterna finns upptagna. Det gäller då fullständig fridlysning och totalförbud för all slags handel med produkter från vilda fåglar. Dit hör till exempel Jungle Cock. Denna fågel od-

las dock i England, och fjädrar från dessa odlade fåglar får säljas under förutsättning att de åtföljs av intyg om att det rör sig om produkter från odlade fåglar.

Gråhägern är fridlyst i Sverige, och även om det förekommer viss skyddsjakt, så får vi idag försöka finna lämpliga substitut. Det gäller bara att finna hackel med tillräckligt långa fibrer. Tyvärr säljs inte vanlig tupp i hela skinn, så som man gör med till exempel guldfasan.

Men stora tupphackel finns längst ner på tuppnacken, så kallade spadehackel, samt längst ner på ryggens bakre sidor, där fågelns stjärtäckare har mycket långa fibrer. Till mindre och medelstora flugor bör det inte vara allt för svårt att finna lämpliga substitut. En del av dessa fjädrar har dessutom en vacker metallglans.

Hardy Brothers i England tillämpade en annan metod, som dock är bindtekniskt svår och kräver stor skicklighet. Man dubbade helt enkelt in långa fibrer av gethår och lindade dessa fram över kroppen. Men denna metod krävde då att hacklet säkrades med en korsande ribbing.

Original eller substitut?

Frågan om originalmaterial eller substitut är egentligen ganska intressant och bottnar kanske i vår önskan att försöka komma äldre mönsterbeskrivningar så nära som möjligt. Speciellt gäller detta vid bindning av laxflugor, där flugbindningskulturen av naturliga skäl gör sig extra starkt gällande. Men det samma gäller också vid bindning av öringflugor, om än i mindre utsträckning. Vissa material är, som Göran Claréus nämner i sin artikel, idag svåråtkomliga och därmed extra eftertraktade av somliga flugbindare.

Men de glömmer då att äldre tiders flugbindare hade betydligt svårare att få säkra leveranser av åtskilliga material än idag. Då fraktades ju allt från fjärran länder med segelfartyg på osäkra tidtabeller, och behovet av substitut var med andra ord betydligt större än idag, då flyget kan leverera över hela världen från en dag till en annan. Substitut har därför använts i alla tider parallellt med vad vi idag uppfattar som originalmaterial.

Många äldre mönsterbeskrivningar är också ganska vaga och anger ibland inte ens material utan bara färg – till exempel svart kropp eller brun vinge – och överlåter åt bindaren att välja. På samma sätt improviserar vi också gärna idag genom att binda vad vi brukar kalla "varianter" på gamla mönster. Ett utmärkt exempel är när Göran Claréus visar hur han transfor-

merar kända fjädervingade flugor till hårvingar och anger stora tupphackel som alternativ till hägerhackel.

Här finns en intressant synpunkt, för det som de flesta upplever som ett substitut för hägerhacklet kanske i själva verket är ett original. Idag förknippar de flesta de gamla Spey och Dee flugorna så starkt med långa hägerhackel, att dessa fjädrar närmast blivit synonyma med flugtypen. Så mycket intressantare då att leta sig tillbaka i den äldre flugfiskelitteraturen – där väntar nämligen ibland glömda men nog så roliga överraskningar.

I Bokbiten anmäler jag i detta nummer ett nytryck av A E Knox "Autumns on the Spey" från 1872, den bok som innehåller den första kända listan på sexton olika Speyflugor. Det visar sig där att stora tupphackel inte alls är något substitut för häger. Istället föreskrivs just tupp för tretton av de sexton noterade mönsterbeskrivningarna. Endast tre har hägerhackel!

Med andra ord är de långfibriga tupphackel, vilka vi idag uppfattar som substitut, i själva verket lika mycket original som hägerhackel! Kanske var det till och med så att man på 1800-talet uppfattade häger som substitut (!) för tupp till de allra största flugorna...

Gunnar Johnson

Se hit!!!

– alla våra läsare som bor utanför landets gränser.

Vi har nu möjligheten att ta emot betalning för prenumerationer via betalkort såsom:

- Eurocard
- Mastercard
- Visa

Även varor som Du beställer från vår postorderavdelning kan vi hantera på samma sätt.

Gör så här: Sänd eller faxa ett brev där du uppger följande:

- Ditt ärende
  - Kortets namn, exp Visa
  - Kortets giltighetstid
  - Kortets nummer
  - samt Din underskrift
- till Flugfiske i Norden
Violgatan 7
S-343 34 ÄLMHULT
Fax 0476-160 64

AnneMarie Skarp

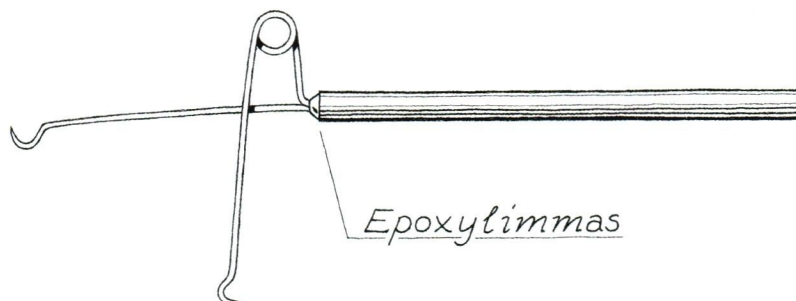
TIPSRUTAN:

Whipfinisher av säkerhetsnål

Klubbarnas ungdomsverksamhet är viktig. Nu under vintern blir det kanske mest flugbindning, och även om det finns nybörjarlådor med de viktigaste materialen att köpa, så blir initialkostnaderna ändå ganska stor för klubbens kassa. Därför är det bra om deltagarna kan tillverka en del verktyg själva, till exempel hairstacker, dubbingnål och whipfinisher. Den senare kan lätt tillverkas av två stycken säkerhetsnålar, som bockas till och epoxylimmas i ett lämpligt rör.

Utöver att en sådan whipfinisher blir billig, så finns det dessutom ett värde i sig för ungdomarna att tillverka sina egna personliga prylar.

Tomas Berg

Aktuella adresser till Flugfiske i Norden

FiN:s medarbetare sitter på skilda håll, varför material som kommer tidningen tillhanda ofta måste sändas vidare till rätt adress. Här följer aktuella adresser för att Ditt brev inte ska behöva gå omvägen över kansli eller redaktion.

Prenumerationer, beställningar och kassa:

Anne-Marie Skarp, Violgatan 7, S-343 34 Älmhult. Telefon 0476-160 90, fax 0476-160 64.

Annonser:

Ulf Olofsson, Husargatan 11, S-411 22 Göteborg. Telefon och fax 031-711 55 74.

Redaktion:

Gunnar Johnson, Box 22, S-571 06 Bodafors. Telefon 0380-37 11 25.

Marknadsnytt:

Erik Erlandson, Barkvägen 13, S-370 10 Bräkne-Hoby.

Boknytt:

Jan Sekander, Pl 2252 Esseboda, S-280 70 Lönsboda.

Nytt från Sverige:

Mikael Frödin, Sjudartorp, S-741 93 Knivsta.

Nytt fra Danmark:

Steen Ulnits, Vejlegade 9 st th, DK-Århus C.

Nytt fra Norge:

Terje Bomann-Larsen, Wigants vei 11, N-3600 Kongsberg.

Rätt adress gör att Ditt brev snabbt når rätt medarbetare!

NYTT PÅ MARKNADEN

Redaktör
Erik
Erlandson

Ovan till vänster: Goda kastegenskaper på normala avstånd utmärker Fenwicks Techna AV spö.

Nedan till vänster: Sjunkande Wet Cel och flytande Non Spook ger möjligheter till fiske på flera nivåer.

Till höger: Strömhåven Catch and Release förtjänar ett gott omdöme för sin fiskvårdande design.

Tester inför ett nytt millennium

Detta är det nya millenniets första testartikel i FiN. För övrigt tror inte redaktören för dessa sidor att våra vänner fiskarna där nere i vattnet märker något alls av vår märkliga tidsindelning i decennier, sekler och millennier. För dem är det helt andra tider som gäller, och just nu i den allra kallaste perioden gäller det att inte slösa med energin, utan att noga planera alla insatser för att öka överlevnadschanserna så mycket som möjligt. Precis som vi bör planera våra insatser i ny utrustning så noga som möjligt, så att vi med våra tillgängliga resurser får ut mesta möjliga av fisketurerna. Det är ju inte heller alltid så att den fiskare med bäst och finast utrustning är den som njuter mest av fiskedagen...

Få Scientific Anglers kommer ett par linor som FiN testat under senare delen av förra säsongen. Den första heter Wet Cel SSD shooting head, Fast sinking III, och är alltså en klumplina med snabbsjunkande egenskaper. Linan håller de numera vanliga 13 metrarna, och det är väl inget att säga om, eftersom de flesta spön idag inte kan bemästra längre klumpar. Vi som envisas med att fiska med riktigt långa spön skulle väl vilja ha 15 meter lina för att få den riktigt goda balansen, men som sagt, 13 meter räcker för i stort sett alla behov.

Sjunkhastighet III är en ganska gångbar klass, passande för många olika förhållanden vid laxfiske i högt och/eller kallt vatten. Tillsammans med någon av de olika typer av sjunktafsar som finns numera kan man skapa en kombination för väldigt skiftande förutsättningar ute vid vattnet. FiN:s testare föredrar därför just denna typ vid detta fiske.

Scientific Anglers lina fungerar helt oklanderligt, den skjuter som ett spjut och den sjunker bra och hyfsat jämnt genom de olika vattenhastigheterna. Taperingen på linan premierar överhandskastning, men med ett långt och

mjukt spö fungerar även underhandskast och spey mycket bra. Visst kan alla linor av denna typ upplevas som slängiga, men det ligger ju i sakens natur, en halv lina ger inte samma kastkänsla som en hel.

FiN har, med dessa marginella invändningar, bara positiva omdömen om denna sjunklina, som därför får vårt näst högsta betyg. Pris: cirka 300 kronor.

Betyg:

POOL 12:s 30-punds backing ligger bra i handen och trasslar sällan.

Himmelsblå lina

Den andra linan från samma firma, som representeras av BIOS i Malung, är en flytande WF10, Non Spook, i färgen Sky Blue, det vill säga himmelsblå. Färgen på fluglinor har diskuterats med jämna mellanrum och man har anfört skäl för ljusa linor, därför att de anses störa fisken mindre, eftersom de ses mot himlen och förväntas försvinna mot den. Ett sätt är att låta linan bli helt genomskinlig, s k clear, ett annat sätt är att ge den en neutralt ljus färg. FiN:s testare har använt både gröna, svarta, bruna, orange, clear och blå linor utan att kunna ens ana att någon färg skulle vara bättre än någon annan. I teorin stämmer det säkert att ljusa linor försvinner mot himlen, men gör den det i praktiken?

Nåväl, denna lina, som är 27,5 meter, är inte någon vanlig flytlina. Det blir man ganska snart varse vid vattnet. Det är en mycket lättkastad och välbalanserad lina, som trots att den är mycket mjuk ändå inte blir alltför slapp och svårkontrollerad. Den lyder lätt kastarens intentioner, framför allt vid överhandskastning, där den har

sin sterkaste sida. Även övriga typer av kast klaras av galant, och genom att linan flyter ovanligt högt blir den lätt att lyfta, även med lång lina ute. Höljet har inte heller påverkats alls av det fiske FiN bedrivit, trots ganska hårt slitage även på landbaserad kastbana. Priset är cirka 400 kronor.

Betyg: *★★★★★*

Catch and release håv

Håvar brukar vi kanske inte alltför ofta presentera på dessa sidor. Några egentliga nyheter kommer ju ganska sällan på detta område. Från BIOS kommer emellertid en alldeles ny håv, strömhåven Catch and Release, som förtjänar ett omnämnande, även om vi inte betygsätter den. Det är en håv med knutlöst nät, speciellt avsedd för den som gärna vill sätta ut fisken efter fångsten. Det gäller ju främst catch and release fiskare, men kanske också i stor utsträckning även dem som fiskar i vatten där det förekommer mycket fisk i undre kanten av minimimåttet och som därför gärna vill mäta fisken innan utsättning.

Den metod som rekommenderas vid

återutsättning är ju att inte ta upp fisken ur vattnet.

Håven är byggd runt en träram med greppvänligt handtag, försedd med hake och elastisk axelrem. Nätet är knutlöst och mycket finmaskigt, vilket är bra eftersom det minimerar risken att maskor kan komma under gällocket, där de kan ställa till skada på fisken. Maskan är endast cirka 5 millimeter stor, medan håvpåsen är ganska djup, cirka 50 centimeter. Håvens största bredd är 27 centimeter och längden är 36 centimeter. Det innebär naturligtvis att håven är avsedd för fiskar upp till högst 2,5 till 3 kilo. Bäst bör den fungera för fiskar under 2 kilo. I fiskevårdshänseende tycker FiN att det är ett utmärkt initiativ att tillverka håvar av denna typ. Priset på denna håv är cirka 300 kronor.

Fenwick Techna AV 904-2

Gode 9-fotere i AFTM 4 vokser ikke på træer, men en som har holdt mål er Fenwicks Iron Feather 904. Det var derfor ikke uten forventning jeg gjorde de første prøvekastene med den nye Techna AV 904, som er priset en tusen-

lapp høyere enn den trofaste "stålfjæra".

Og det ble en ny opplevelse på flere måter. I det ytre har Fenwick forlatt den tradisjonelle mahognyfinishen; Techna AV's klinge er mattgrå med en skjær av grønt, snakeringene er erstattet med enbente og snellefestet er i nysølv og rosentre. Men også i stangas indre er det spennede nytt. Grafittfibrene er pakket inn i en tynn duk av Aramid Veil, et materiale som brukes i skuddsikre vester, og som skal gi ei sterkere stang ved lavere vekt.

Vi har hverken prøvd å knuse eller brette den, men har brukt den i variert ørretfiske, for det meste til tørrfluefiske på stor, blank elv. Dette fisket krever at man kan stå dypt utvadet og drive et lett snøre i trange bukter mot en fisk som vaker 20–25 meter unna. Stanga må både være lett og ha ryggrad. Techna AV er lett, og kjennes enda lettere fordi balansepunktet ligger langt nede i rotdelen. Toppen er meget tynn og vesentlig mykere enn på Iron Feather. Men den gir seg ikke, og bærer 4-er snøret ut til hittil ukjente lengder. AFTM 4 passer perfekt, men stanga tar også en snøreklasse under eller over. Brukt med 5-er snøre krever

forts på neste sida

Nytt på marknaden

forts från föreg sida

den imidlertid en årvåken kaster, og er det vanskelige vindforhold har du bedre kontroll med "gamle" Iron Feather.

Med WF på snella derimot viser Techna AV seg overlegen i alle disipliner. Jeg kaster gjennomsnittlig et par meter lenger, og like langt som med Iron Feather og klasse 5. Den følsomme toppen gir bedre snøre-kontakt og økt presisjon ved kortere kast. Spey- og andre former for rullekast er ikke de mest brukte i denne klassen, men stanga gjør det jeg ber den om. Selv med en 9-foter i handa har jeg følelsen av å fiske ultralet, noe som også merkes ved at kraftbruk ikke fører fram. Det hele går så lett at man kan miste konsentrasjonen fordi man tror stanga gjør jobben alene, – hvilket den tross alt ikke gjør.

Mange vil mene at 5 000 kroner er mye for ei fiskestang, men Techna AV er Fenwicks toppserie, og ligger sånn sett lavere enn de fleste konkurrentene. Om den er verd tusenlappen mer enn Iron Feather får være en sak mellom deg og lomdeboka. Markedføres av Pure Fishing. Pris: NOK 4 995:–.

Terje Bomann-Larsen

Betyg:

Guideline WF Guidetaper Professional

Guideline WF Guidetaper Professional er WF-versjonen av skyteklumpen Power Taper som Aktiv Fritid lanserte i 1997 (se FiN 1/98). Snøret har samme lange front taper hvor mye av kastevekten ligger bak de fot som gir grunnlag for AFTM-klassen. Derfor har testsnøret fått "dobbel" klassifisering; AFTM 6-7 F og i praktisk fiske går det best på ei stang i AFTM 7.

Liksom Power Taper egner Guidetaper Professional seg eminent til alle former for rullekast og mending. Har du teknikk til å spenne opp 10-11 me-

ter klump i et speykast, for så å skyte den avgårde slik at den drar ut løslinje, kan du oppnå uante kastlengder i trengte posisjoner. Store lengder oppnår du også ved overhåndskast, men det er en forutsetning at du kan holde

BIOS flåtade tafsar har goda fiskeegenskaper.

hele klumpen utenfor toppringen. Med den bakre (og tyngste) delen av klumpen inne på snella, blir Guidetaper Professional for lett, og er derfor lite egnet til korte kast. Snøret er perfekt til sjørretfiske på litt større elver med vanskelige kasteforhold. Med sin større rekkevidde er Guidetaper Professional også anvendelig ved kystfiske, men når man trekker flua helt inn, trenger man som regel to luftkast ekstra før man får klumpen ut igjen.

Om du velger skyteklumpen (Power Taper) eller WF, blir mye en smaksak, men klumpen kan nok gi et par meter ekstra ved overhåndskast. Ved speykast vil de fleste sette pris på den smidige overgangen fra klump til skytelinje som WF versjonen gir. WF-snøret er også utstyrt med en "føleklump" på skytelina som skal fortelle deg hvor mye snøre du har utenfor toppringen. Mer genialt synes vi det er at kaste-klump og skytelinje har fått ulik farge. Merkelig at ingen har funnet på det før!

Jeg er litt i tvil om hvordan Guideline Professional skal bedømmes. Som spesialsnøre for spey- og andre rullekast fortjener det 5 Mayflies. Det ville det

også fått om produsenten hadde markedsført det som det. Men når katalogen fremhever dets egenskaper også ved "kortere og mer følsomme" kast, blir jeg nødt til å trekke fra, for det finnes bedre allround snører på markedet, også fra Aktiv Fritid.

Farge: lys orange klump/lime skytelinje. pris: NOK 595:–.

Terje Bomann-Larsen

Betyg:

Småprylar

I avdelningen småprylar har vi testet några tafsar av märket POOL 12, bland dem en flåtad flyttafs, 2,25 meter lång. Den sätts fast med hjälp av en flåtad ögla som förs över fluglinans spets och sedan säkras med hjälp av ett tättslutande plaströr. Tafsen flyter bra och har en mycket god hållfasthet. Även kast- och rullningsför-

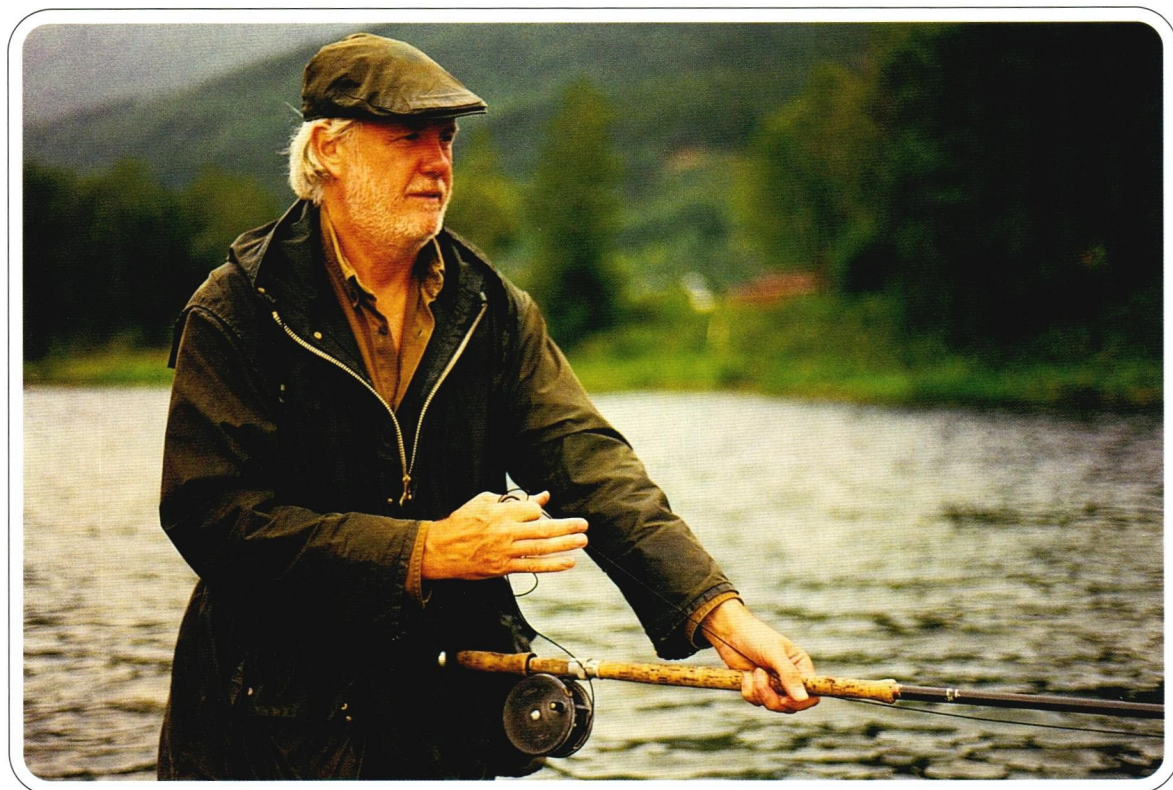
mågan är bra. Pris cirka 70 kronor.

Av samma fabrikat har vi också testat en sjunkande tafs för laxfiske. Den 3 meter långa tafsen, som är normal-sjunkande, har utan problem tagit ner flugan den där metern som kan behövas när fisken inte vill stiga villigt. Bra att ha med sig när man fiskar i snabba strömmar, för att undvika dragning, till exempel. Pris cirka 90 kronor.

Betyg:

POOL 12 har också ett par intressanta backingvarianter, nämligen dels en blåfärgad oval eller flat 30-pundare och dels en vit oval 20-pundare. 30-pundaren är lätt att hantera och har ingen större tendens att haka upp sig eller trassla när man har den utanför toppöglan. Den har nämligen en viss tjocklek och styvhet, samtidigt som den ovala formen gör att den fyller mindre på rullen. 20-pundaren är inte av samma goda utförande beträffande hanterbarhet, eftersom den är betydligt mjukare. Den är dock utan tvekan ett i övrigt bra alternativ. Pris cirka 190 kronor för 200 meter, respektive 50 kronor för 50 meter.

Back to the future:

Får DT-linen en renæssance?

Den dobbelttaperede flueline farer afsted mod det præcise mål.

Det ser legende let ud. Laksefiskeren er Jan Johansson.

Som et element, der næsten falder ind i omgivelserne, bevæger han sig i en fiskerytme som de gamle laksefiskere gjorde det her langs Surna elv

Text & foto: Flemming Svendsen

Han går der på den "brante sida". Med kast efter kast bevæger han sig ned langs elvens bred – kast efter kast lægges præcist ud så fluen fisker rigtigt i samme øjeblik den lander på overfladen. Et par enkelte indtag af den dobbelttaperede flueline, et overhåndskast eller underhåndskast og fluen farer afsted mod det præcise mål, som fiskeren har beregnet. Det ser legende let ud og det virker som om fiskeren ved hvor laksen står. Fiskeren er Jan Johansson. Som et element, der næsten falder ind i omgivelserne, bevæger han sig ned langs den brusende elv som så mange tusinde gange før. Han bevæger sig i en fiskerytme som de gamle laksefiskere gjorde det her langs Surna elv. Stedet er Øvre Sæter, et af de virkelige gode vald i Surna.

Det hele startede i 1960. Årene forinden havde den unge

teenager dog allerede taget sine første laks i Norelv, nær hjembyen Kungelvi i Sverige. De første år den unge Johansson drog på langfart for at fiske havde han sin storesøster med, en formaning fra forældrene, hun skulle holde øje med den ivrige unge lystfisker. Men det var en annonce i en svensk avis i 1960, omhandlede laksefiskeri i Norge, der skulle vise sig at komme til at få enorm betydning for og bane vejen for den dengang 17-årige unge mands fiskefremtid. Det var Surna Hotel i Skei, der reklamerede med laksefiskeri.

Laksefiskeri i Norge!! Det var noget der satte fantasien i gang hos Janne, noget der lød som et eventyr.

Herefter startede det man kunne kalde en langfart. Først med den lokale bus til Göteborg. Herefter med tog til Øster-

mer uthålligt, nyttjande av naturresurserna fisk och skog.

En rad studier har också utförts exempelvis vad gäller fiskens vandringar, betydelsen av död ved i ån och genetisk variation hos öringpopulationer.

Dessutom har man arbetat både med datasimulerade beskattningsmodeller och utfört fältexperiment för att få bättre kunskap om vilka effekter olika typer av sportfiskeuttag har på fiskbeståndet. Allt detta redovisas i boken.

Boken är skriven på ett lättförståligt sätt och de fackuttryck som används förklarar ofta direkt i den löpande texten, varför boken bör kunna läsas utan några speciella förkunskaper.

Det rika bildmaterialet, både historiskt och nutida, gör boken lättsmält och förhöjer behållningen både för den som känner ån och för den som aldrig varit där.

För boken vänder sig inte enbart till den som är specifikt intresserad av Ammerån, utan kan läsas av alla med intresse för fiske, skogsbruk eller naturvård sett ur vattendragets perspektiv.

Jan Å Fritzson

Har du läst någon bra bok?

Har du läst någon bra bok, som du vill förmedla till FiN:s läsare? Det kan vara en flugfiskebok, som vi inte har uppmärksammat, men det kan också vara en bok om något annat ämne som är av intresse för en flugfiskare – till exempel en bok om fjällvandring eller en fjällflora, eller varför inte en bok om knivslöjd. Även sådana ämnen intresserar många flugfiskare.

Hör i så fall av dig till:

Jan Sekander

PI 2252 Esseboda

280 70 Lönsboda

Telefon 0479-510 14.

TIPSRUTAN:

Att trä flugan på tafsen

Redan i femtioårsåldern råkar många ut för synförändringar som ger svårigheter att trä tafsen genom ögat på flugkroken, och även om man försöker kompensera detta handikapp genom att skaffa lämpliga läsglasögon, så är dessa till dålig hjälp vid natt- eller skymningsfiske. Det kanske till och med händer att man mot bättre vetande fortsätter fiska med en olämplig fluga, eftersom man finner det svårt att binda på en ny.

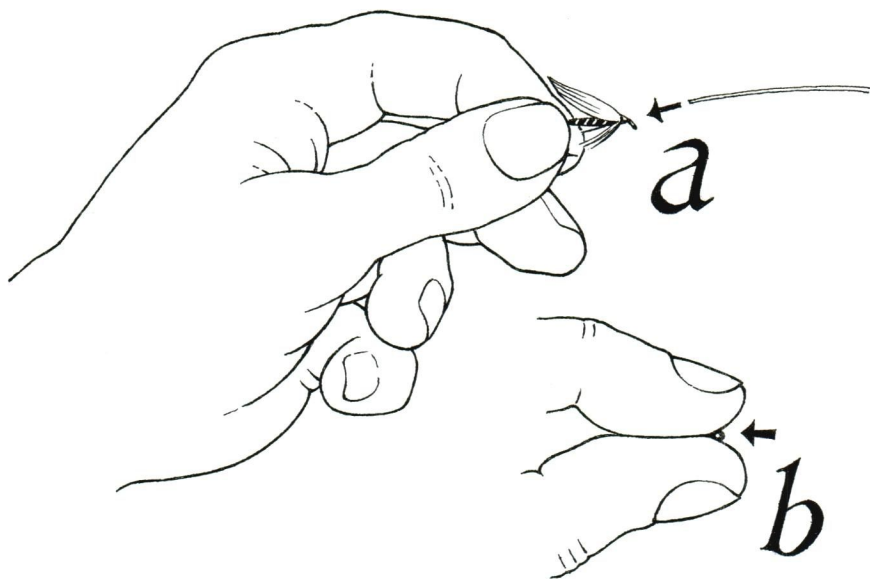
Men även den som har unga och friska ögon känner begränsningen när det blir mörkt. Ofta ser man flugfiskare som håller upp fluga och tafs mot himlen för att få tillräcklig kontrast att kunna trä tafsspetsen genom krokögat.

Det går naturligtvis att lysa sig med en liten ficklampa, helst försedd med rödfilter för att inte störa mörkerseendet, men ibland är lösningen på ett problem egentligen skrattretande enkelt. Eftersom synen är vårt viktigaste sinne, så tar vi omedvetet helst hjälp av våra ögon när vi istället kanske hellre borde lita till känseln – ett sinne som fungerar oberoende av ljuset.

Istället för att hålla flugan som bild a visar, vilket innebär att man måste se väl för att pricka absolut rätt i det lilla flugögat, lärde jag mig för några år sedan att hålla om hela flugan, så att endast själva ögat sticker fram långt inne i det V-formade vecket mellan tummen och pekfingeret som på bild b. Vecket mellan fingrarna hjälper då till att styra tafsen, som automatiskt kommer att föras genom hålet i krokögat. Man kan till och med blunda medan man gör det!

Vi flugfiskare tar ju gärna till tekniska "pryl-lösningar" när vi möter ett problem. Men en stor fördel med den här metoden är just att den inte kräver ytterligare något nytt verktyg att hålla reda på i fiskevästen. Fingrarna har man ju däremot alltid med sig.

Erik Magnusson

sund og til Trondheim. Siden med bus igen til Surnadal. En lang rejse med datidens transportmidler og en rejse der tog flere gange den tid en sådan rejse ville tage idag. Men intet kunne stoppe den unge laksefisker og slet ikke en opslidende rejse når målet var laksefiskeri!

Nu var det sådan, at en lang rejse selvfølgelig kostede penge og ligeså gjorde indkvartering. Den unge lystfisker havde jo ikke penge og mulighed for en indkvartering, som var han en af tidligere tiders engelske adelsmænd eller en person af finere herkomst. Den unge fisker havde ikke blå blod i årene, men til gengæld havde han et stort fiskehjerne der bankede for laksefiskeriet – et fiskehjerne der pumpede "lystfiskerblod" helt ud i fingerspidserne. Dette indebar nu at den unge Jan Johansson kunne realisere sine fiskedrømme, at fange norske atlantehavslaks.

Drømmene blev realiseret og det er blevet til mange laks. Laksene blev i de første år som laksefisker brugt som betaling for ophold og fiskeleje, en udmærket ordning når man var ung og måske ikke havde de store økonomiske midler. Men som Jan Johansson fortæller, så var der jo altid en hvis spænding, om man nu KUNNE fange tilstrækkelig med laks og betale for sit ophold og fiskeri. Men som regel gik det ganske godt. I de første år foregik det norske laksefiskeriet på vald i Surna elv, men da den unge fisker efterhånden fik bil gik turen også til en af datidens legendariske lakseelve, nemlig Driva. Også Orkla blev besøgt, hvor Jan Johansson iøvrigt har taget sin største laks på 17,4 kg.

Det var imidlertid Surna elv der skulle blive Jan Johanssons "hjemelv". Siden 1960 har han fisket på Sætervaldet, og det er her i Surnadal at han har lært de gamle laksefiskere at kende. Lært af de gamle mestre, de lokale fiskere der kunne fornemme HVOR – HVORNÅR – HVORDAN. Denne udefinerbarlige "fornemmelse" man kun får efter mange års erfaring, en erfaring man ikke kan læse eller købe sig til, men en erfaring og "fornemmelse" man kun får efter mange års ophold ved og i nærkontakt med laksens miljø – elven.

Ikke mindst gennem kendskab til de gamle laksefiskere og i særdeleshed nu afdøde John Fiske, har Jan Johansson skabt sin store kærlighed til denne enestående fisk, laksen, og det fantastiske fluefiskeri efter "Salmo the Leaper".

Gennem mange år i al slags vejr, under alle tænkelige og utænkelige forhold har han, bl a sammen med sin barndomsven, Gert Kall, fisket og fisket i norske elve. Desuden er det siden 1975 blevet til årlige fisketure til Skotland, i særdeleshed fiskeri i River Dee.

Det kan ikke undgå at de mange års fiskeri har givet erfaring, en erfaring der er kommet "the hard way". Det er derfor heller ikke underligt at Jan Johansson i dag er en af de største kapaciteter i Skandinavien når det drejer sig om laksefiskeri. Han har prøvet det på sin egen krop.

Jan Johansson har udsendt sin femte bog. Den må betegnes som et mesterværk om laks og laksefiskeri. Med al respekt for andre forfattere af lystfiskerlitteratur kan man sige, at det der gør Jan Johanssons bøger så storslåede, og ikke mindst den aktuelle bog, der blot hedder LAKS, er at han taler og fortæller ud fra egen erfaring. Han beretter ikke ud fra enkeltstående og få oplevelser eller ud fra andres forudindtagne meninger, nej han GIVER ærligt fra sig selv!

Og som Jan Johansson forklarer når snakken falder på, hvorfor han i sin tid drog til Skotland. Jo, han ville opleve det FØR han kunne skrive om det. Han ville søge at finde fluefiskeriets rødder, opleve det at gå ved de samme floder og fiske de samme steder, som de gamle legender gjorde i Skotland. Uden denne selvoplevelse kan man ikke ærligt

formidle et budskab videre til andre lystfiskere.

I slutningen af 70'erne begyndte Jan Johansson at skrive artikler om havørred – og ikke mindst laksefiskeri. På daværende tidspunkt var det småt med skandinavisk litteratur om laksefiskeri, og i 1980 tog Jan Johansson så den beslutning at han ville skrive en bog om laksefiskeri. Det er siden blevet til ialt fem særdeles anbefalelsesværdige bøger om havørred og især om laksefiskeri.

I den nye bog, der trods den korte titel LAKS må betragtes som et storværk, beskriver Jan Johansson bl.a. fiskemetoder og fiskeudstyr, samt brug af dette.

Tidene skifter og det samme gør måden at udøve laksefiskeri på. Tænk blot på hvordan en skotsk laksefisker fra århundredeskiftet ville have set ud i hovedet, hvis han blev præsenteret for en moderne rørflue med alle dens glimmer og juletræudsmykning.

I gamle dage fiskede man med greenhart og splitcane stænger. Det var silkeliner og fulddressede laksefluer med et victoriansk tilsnit. En moderne laksefisker fisker måske med 14–16 fods kulfiberstang af nyeste højmodulgråfit, et let fluehjul med udveksling, flere forskellige shooting heads med alle former for synkehastigheder og til sidst en lakseflue af plastrør med polarræv og juleglimmer.

Med et lille glimt i øjet, men også med en hvis alvor, siger Jan Johansson, at han har planer om at lave en DT-klub. En klub hvor man på "gammeldags" maner igen fisker med dobbeltaperet flueline. Dette i modsætning til den moderne fluefisker, der med klumpliner bruger masser af tid på at indtage meter efter meter af shootingline, i stedet for at bruge tid på at fiske.

Selvom man selvfølgelig skal være åben for nytænkning har tendensen de senere år måske været den at det mere har drejet sig om at kaste end det har drejet sig om at fiske. At smarte forretningsfolk måske har skullet sælge et koncept, som enhver moderne fluefisker ikke kan undvære, såfremt han vile være med på trenden.

Jan Johansson synes at det er en dårlig udvikling. Han synes at fiskere der starter på laksefiskeri med en ovennævnte moderne trend let får en dårlig indgangsvinkel til laksefiskeriet. Laksefiskeriet skal ikke gøres vanskeligere end det er. Man behøver ikke at lade sig rive med af moderne markedsdeer for at kunne udøve laksefiskeri. Han mener man skal bruge flueliner og ikke kasteliner. At man fx. indtager nogle meter af den dobbeltaperede flueline og udfører herefter sit kast og præsenterer så fluen. Fluen fisker jo når den er i vandet og ikke når den er luften. Det er også vigtigt at man nyder at kaste fluelinen, at fiskeriet bliver en æstetisk nydelse i modsætning til den måske mere moderne men "stressede" måde at udøve laksefiskeriet. Husk laksefiskeriet er en hobby, ikke et arbejde, selvom det kan være både fysisk og psykisk krævende.

Gennem sin interesse for laksefiskeriet har Jan Johansson udover beskrivelse af selve laksefiskeriet også interesseret sig for lokalbefolkningen i Surna. I de foregående bøger beskrives malende hvordan laksefiskeriet har influeret på befolkningen i dalen og hvordan dette fiskeri har haft indflydelse på folks levevis. Ikke mindst beskrivelsen af hvordan de engelske lakselorder kom til Norge og til Surna dal, hvordan de udøvede laksefiskeriet og hvordan englændernes levevis, der lå langt fra den lokale bondebefolkning, kom til at influere på lokalbefolkningen.

Når man spørger Jan Johansson hvad han finder der er det vigtigste ved det at udøve laksefiskeri, svarer han:

forts på nästa sida

Får DT-linen en renæssance?

forts från föreg sida

”Det er miljøet omkring fiskeriet, det er naturoplevelsen, det er HELHEDEN.”

Der hersker ingen tvivl om at laksefiskeriet, og specielt i Norge, har svære tider i disse år. Jan Johansson er mest bekymret for laksesygdomme som ingen rigtig kan forudsige. Men i øvrigt er han ikke så bekymret som mange laksefiskere er. Man må håbe at han får ret.

Når man ser Jan Johansson kan man ikke undgå at nyde den rytme hvormed han fisker. Det ser elegant og let ud og man har en fornemmelse at fiskemetoden er meget effektiv. Det var forøvrigt samme måde den gamle laksefisker John Fiske fiskede på.

Der er en tendens til at interessen for gamle splitcane-stænger er stigende, mange bygger i dag smukke og gode splitcane-stænger. De fulddressede laksefluer er igen blevet populære, ihvertfald binding af disse, og måske aner man at den dobbelttaperede flueline er ved at få en renæssance.

Der er ikke een fiskemetode der er mere ”rigtig” end en anden, men selvom undertegnede vel kommer ind under kategorien ”trend – laksefisker”, så har Jan Johanssons ideer om brug af den dobbelttaperede flueline vagt interesse. Og hvem ved – måske bliver fortiden vores fremtid og måske ender det med at man en dag melder sig ind DT-klubben under mottoet ”Back to the Future”.

Med tuck-kastet når du botten

forts från sid 21

så ökar du på linans längd i luften med 2–3 meter. När det slutliga framkastet görs, så ökar du kraften något över det normala och stannar spötoppen högt och tvärt. Det som då händer är att du överladdar kraften i klingan och därmed även hela vägen fram till flugan. På det sättet får du en ”rekyl” i fluglinan och tafsens, vilket i sin tur medför att flugan slår över med mer kraft än normalt och tar vatten tidigare än såväl tafs som lina.

Det höga stoppläget för spötoppen i framkastet är även det läge som spöt skall befinna sig i under hela hemfiskningen av flugan. Se till att du tar hem linan i samma takt som strömmen för den mot dig, så att du hela tiden bibehåller kontakten med flugan. Den höga spöföringen under hemfiskningen gör att du får lättare att upptäcka hugg utan att behöva använda någon nappindikator. Ett hugg syns genom att den del av linan som hänger ner från spöttoppen och befinner sig närmast vattenytan, det vill säga där linan möter vattenytan och bryter av i 90 grader mot tafs och fluga, vid minsta hugg kommer att röra på sig.

För att kunna utföra ett bra tuck-kast är det viktigt att tänka på följande:

- Den eller de flugor som används måste alltid vara förtyngda, annars

slår inte flugan över tillräckligt kraftfullt. Använder du flera flugor, så se till att den tyngsta flugan sitter längst ner på tafsen.

- Skjut aldrig lina i det slutliga framkastet, eftersom det hindrar linan från att fjädra tillbaka. Det är alltid bättre att försöka vada så nära fisken som möjligt och lägga korta, kontrollerade kast, än att stå så långt ifrån att du inte kan hålla önskad linlängd i luften.

- Använd så lång tafs som möjligt (endast taperade nylontafsar), gärna 9–16 fot långa. Ju längre och tunnare tafsspets du använder, desto djupare sjunker flugan.

Som alltid när man skall lära in ett nytt presentationskast, så bör man börja hemma på gräsmattan. Använd en förtyngd fluga som du klippt av kroken på och lägg därefter ut ett mål där flugan skall landa.

Följ instruktionen i denna artikel och öva i vinter inför den nya säsongen, så att du då kan vända dig uppströms och servera din fluga med ett tuckkast. Det garanterar att du snabbt når ner till fisk som står djupt. Men se till att du då håller hårt i spöt, för det är sannolikt att du kommer i kontakt med fisk av betydligt högre medelvikt än de du tidigare fått på torrfluga vid ytan.

Nylonlinor dödar fåglar

Det är en självklarhet som vi alla känner till, men som tål att upprepas. Kasta aldrig tafsnylon ute vid vattnet!

En slängd nylonlina kan nämligen ligga flera år ute i naturen innan den ruttar och försvagas så mycket att den blir ofarlig för djur och fåglar, men under tiden kan den ställa till mycket elände och skada.

I somras fann jag en död drillsnäppa, som hade snärjt in sig i några meter tunn nylonlina, slängd vid stranden av någon obetänksam sportfiskare. Fågeln hade fått en slinga av linan runt vingknogen och sedan tydligen snärjt in sig mer och mer i försöken att komma loss. Den hade linan flera varv runt kroppen, och sedan satt några slingor ohjälpligt fast i strandri-set och gjorde det omöjligt för fågeln att ta sig loss.

Det är så lätt att kasta en förbrukad nylontafs i elden och se till den verkliga förbräns, eller vira ihop den och ta med hem i fickan. Men det gäller också att ta ansvar för varandra, så att det blir lika naturligt att även ta vara på nylonlinor som andra kastat. Det är minst lika oansvarigt att bara rycka på axlarna och inte ta ansvar för andras oansvarighet!

Gustav Malmberg

Nyt fra Danmark

forts från sid 11

naturligvis på, for nu får de pludselig en hel masse foræret ved netop deres fiskevand. Som andre i flere tilfælde ikke har ret til at fiske i. Det selvsamme profiterer lodsejerne også på. De har nemlig fået frie hænder over for sportsfiskerne, som nu ikke længere er helt så nødvendige for, at der overhovedet er fisk i åen. Lodsejerne føler derfor, at de med sindsro kan sætte priserne op...

En uholdbar situation på alle planer. Sportsfiskerforeningerne frygter nu med rette, at de ikke fremover kan være med i konkurrencen om de stedse dyrere vandløb. At de skal blive overbudt af rige danskere (og tyskere – via danske stråmænd), som danner eksklusive konsortier med et fåtal velhavende medlemmer. Man frygter fra DSF's side for sådanne udanske og udenlandske forhold. Derfor foreslår man nu, at retten til fiskeri skal være nært forbundet med pligten til aktiv fiskepleje. Ideen er god og budskabet klart. Men skal man tage udmeldingen fra DSF alvorligt, kræver det naturligvis, at alle medlemsforeninger fremover åbner alt deres fiskevand for alle danske fiskere – på lige fod. Pengene, der finansierer de store udsætninger i vandløbene, er vi jo alle med til at betale via fisketegnet. Vil man nyde, må man yde. Det må nødvendigvis gå begge veje.

KATALOG 2000
BESTÄLL DEN NU
MED NYHETER FRÅN

REDINGTON
&
GIORGIO BENECCI

SKICKA 20:- I FRIMÄRKEN
CADDIS, BOX 11, 781 22 BORLÄNGE

ANDNINGS VADARE
REDINGTON
NU PRIS SÄNKTA

1998:-

4 - ÅRS
GARANTI
MOT ALLA
TYPER
AV LÄCKAGE

TEL: 0243-21 66 67

www.elgeco.com heter vår

hemsida. Ta en titt, det kan löna sig!!

**NYA MYCKET BRA STARTSET
TILL MYCKET BRA PRIS!!**

9' spö för lina 4-5, 5-6 eller 6-7, rulle
lina och tafs med c:a 30% rabatt!!

MILL END LINOR.

2:A SORTERING FLUGLINOR MED
OFTAST OBETYDLIGA SKÖNHETSFEJEL.

Pris: 88:- / st., 240:- / 3 st.,
380:- / 5 st., 650:- / 10 st.

WORCESTERSHIRE LINOR !!
TILL KALASPRIS !!! 220:- / st.

REA!

PÅ MYCKET,
MINST 30%!!
KOLLA HEMSIDAN!!

ELGECO

Box 8012
421 08 Västra Frölunda
Tel. 031 - 473560
Fax. 031 - 493581
E-mail. elgeco@algonet.se

Internet

– ett nytt sätt att betala med

Det går utmärkt att betala på detta sätt men om din referens uppges som t ex: vårt postgironummer, eller Prenumeration FiN eller Pren år 2000 då blir du svår att identifiera på grund av att bankerna inte alltid meddelar fullständig adress på inbetalaren så...

OBS!!!

Ange alltid ditt prenumerationsnummer (sex siffror) vilket finns angivet på ditt personliga inbetalningskort som medföljer nr 5/6 av FiN.

Är du ny prenumerant anger du alltid fullständigt namn och adress.

Prenumerationsavdelningen

Dan-Tackel Sweden

www.dan-tackel.com 042-34 06 01

**2:Sorteringslinor av
toppkvalitet**

Flyt	WF/DT	2-13
Sjunk	WF/DT	2-13
Intermed.	WF/DT	2-12
Fast Sjunk	WF/DT	4-13
U Fast Sjunk	WF/DT	4-15

Finns också i Shootinghead
Från 80:- st/vid köp av 5 st
Fel på lina så byter vi den.

FLUGOR

25 Blandat Torr	75:-
25 Blandat Nymfer	75:-
25 Blandat Våt	75:-
25 Blandat Streams	90:-
20 Bl. Goldbead nymf	90:-
20 Bl. Goldbead lure	105:-
20 Blandat Montana	100:-
20 Bl. Booby Nymf	85:-
20 Bl. Demsel nymf	85:-
20 Bl. Muddlers minn	100:-

ALUMINIUMTUBER

Finns i valfria längder och i
40, 50, 60 mm i diameter.
PRIS från 295:-

NEOPRENVADARE

RT classic
neopren vadare 5 mm
Specialpris 699:-
RT Titanium Vadar
Specialpris 999:-
Dessa vadare finns i
begränsat antal

POSTENS AVGIFTER

TILLKOMMER
ÖPPET

MÅN-FRE 10.00-18.00

LÖRDAG 10.00-14.00

BESÖK VÅR SPORTFISKEBUTIK I HÖGANÄS

KÖPMANSGATAN 7A

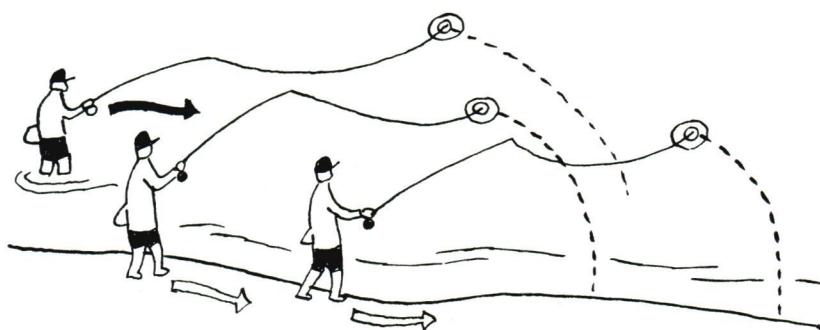
TEL. 042-34 06 01

E-mail: henrik@dan-tackel.com

**GRATIS POSTORDERKATALOG.
RING SÅ SKICKAR VI EN**

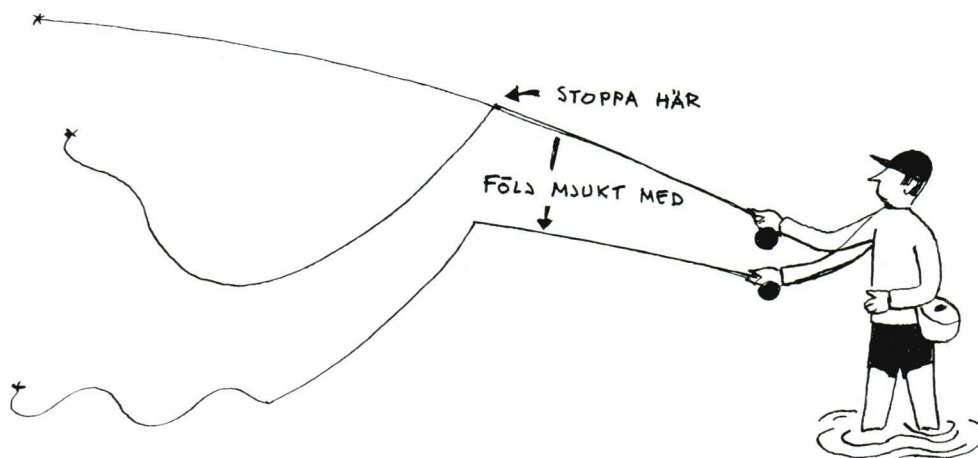
Kurser i strömfisketeknik?

forts från sid 31

Börja fiska av ett strömvatten närmast land. Förflytta dig längs stranden och täck vattnet med korta kast. Först därefter börjar du vada och förlänger kasten.

Fisken upptäcker oss inte bara med ögonen. Med sidolinjen känner den vibrationer och rörelser i vattnet och skräms därför lätt av en vadande fiskare.

Långa kast och sträckt tafs imponerar inte vid strömfiske. Stoppa istället spöt högt och låt tafsen falla i bukter. Medan de rätas ut flyter flugan utan att dragga.

att man ska "känna igen sig" från andra vatten och finna troliga ståndplatser. Den som inte ger sig själv den tiden, utan istället stövlar rakt ut i vattnet direkt efter att ha tacklat spöt, kommer att fiska på måfå. Vadar han dessutom runt och kastar långt, kommer han därtill troligen att fiska på ett fisktomt vatten – eller i varje fall ett vatten med störd eller skrämmd fisk. Här vid lag är öringen mycket känslig, speciellt i mindre strömmar, medan harren är mer tolerant. Regnbågen är ju inte speciellt skygg i det avseendet, och därtill kommer att en fisk i en sjö – med dess stora vattenvolym – är betydligt mindre lättskrämmd än en fisk som står på kanske endast meterdjupt vatten. Detta gör att fisken i ett strömvatten generellt sett är betydligt mer störningskänslig än i stilla vatten.

Avslutningsvis skulle jag vilja påminna om en "standardillustration", som tidigare fanns nära nog i varje flugfiskebok, men som jag inte sett på många år. Det är en illustration med rekommendationen att alltid börja fiska nära den egna stranden och sedan förlänga kasten successivt. Det är en utmärkt metod för att solfjäderformat täcka och söka av ett vatten – och fungerar än idag.

Dessutom har den fördelen att inte lika lätt störa fisken som då man travar rakt ut och direkt börjar kasta långt med en lina som då passerar över många "ofiskade" fiskar som sedan vägrar att stiga till flugan. Det är en fiskemetod som borde vara lika attraktiv också idag, eftersom den ökar chansen att komma i kontakt med fisken – istället för att skrämma bort den!

Sommarens Äventyr runt Vemdalen-Vemhåns Fiskevatten

Fisketurer, Bäversafaris, Viltsafaris, Kanoting,
Golfbanor, Harrfiskekurser, Gäddjakt, Fiskeweekend
v24, Travhelg, Flygetsdag, Countryfestival 11-12/8
med Riksfinal i amatörtävling.

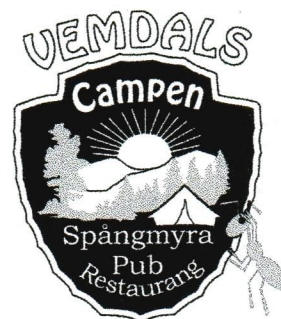
Ring oss nu!!

**Vemhåns Fiskecamp
&
Stugby**

Tel: 068-400 27
e-post: vemhans.fiskecamp@mailbox.calypso.net
www.fiskecamp.com

Tel: 0684-300 36
www.vemdaleninfo.se/ekbergsfiske

Stugby & Camping
Tel: 0684-302 00
e-post: 068430200@telia.com
www.camping.se/plats/Z30

Titta efter
den här dekalen!

HÄR KAN DU KÖPA
Flugfiske i Norden

Följande välsorterade redskapshandlare säljer FLUGFISKE I NORDEN i lösnummer

Arvika: Arvika Fiskecenter, Storg. 33

Borlänge: Olles Fiske & Fritid,
Hugo Hedströms v 16

T&R Sportfiske, Borgånäsv. 26

Göteborg: Strömvalls, Ö:a Larmg. 16

EL-GE Sportfiske, Gustav Dahléns g. 13

Lennart Bergqvists Flugfiske,
Industriv. 2, Partille

Kiosken Turisten, Kungssportspl.

Halmstad: Wittlock Sportfiske, Tyghusg. 2

Jakobsberg: Fly Fisherman, Vasav. 46

Jönköping: Kurres Fiskeshop,
Lantmätargränd 6

Kalmar: Vapencentralen AB

Karlshamn: Fiskeshopen i Karlshamn,
Saltsjöbads v. 53

Karlskrona: Fiskemagasinet,
Amiralitetstorget 23

Ljungby: Skand Sportfiskecenter,
Skåneg. 10

Flugfiske i Norden säljs även i alla välsorterade tidningskiosker, varuhus och / eller bensinstationer i Sverige, Danmark, Finland och Norge.

– Fråga efter Flugfiske i Norden om den saknas på tidningshyllan –

Luleå: Vildmarksshopen, Ålg. 18

Lund: Sportfiskehuset, S:a Esplanaden 20

Malmö: Fiske & Fiskar, Regementsg. 17

Markaryd: Piraya Sportfiske, Österg. 9

Mörum: Bringséns Sportfiske, Parkv. 33

Record Fiske & Fritid, Åkroken

Fiskeshopen i Karlshamn

Norrköping: Norrköpings Sportfiske,
Trädgårdsg. 15

Piteå: Janssons Järn AB, Öjegat. 81

Sandviken: Sportimport, Storg. 22

Skellefteå: Domus, Nyg. 50

Stockholm: Fiskarnas Redskapshandel,
S:t Paulsg. 4

Berras Sportfiske AB, Valhallav. 46

Umeå: Blixt Sport, Storg. 87

Uppsala: MÅ Fiske o Fritid, Björkg. 4

Vimmerby: AT Vapen, St. Torget

Västerås: Willy's Sportfiske AB,
Långmårtensg. 2

Ystad: Fiske o Sportboden,

Österportstorget 1

Ängelholm: Varuhallen Hobby, Storg. 62

Örebro: Östlunds Fiske, Jakt och Sport,
Radiatorv. 1

Östersund: Fiskeservice, Stortorget 6

Danmark: Sport-Dres,

Fredriksundsv. 20, Köpenhamn NV

"Go Fishing", Brog. 6-8, Odense

Hunters House, HC Ørsters v. 7B,

Fredriksberg

Bössemager Korsholm A/S, Skjern

Norge: Jarle & Bjørnar Fluefiske,

Sörumsg. 28, Lillestrøm

Finn de Langes Sport, Christiesgt. 11,

Bergen

Nordisk Fiskeutstyr, Chr Kroghs gate 16

Harren i hjertet av Norge

---

forts från sid 27

men innimellom var det noen større, og begge fikk fisk på over 3 hekto. Dagens største, godt over halv kiloen, slo seg av ved båtripa. Og om Otta var i største laget for ungene, så hadde guidene alternativ å by på: Bøvra nedenfor Dalsvatn viste seg å være ideell. Her kunne de både vade sikkert og nå ut til djuprenna med fluene sine. Både Ingrid og Andreas fikk håve Bøvraørret på selvbundne fluer.

Men om tilbudet er godt, er kundegrunnlaget heller spinkelt. På tross av stor trafikk hele sommeren, er fisketurismen beskjeden. Det bekymrer guidene på mer enn en måte. Øvre Otta er nemlig truet av kraftutbygging (se "Nytt fra Norge" dette nr), og så lenge det ikke fører penger til bygdene, er det vanskelig å bruke sportsfisket som argument for vern av vassdraget. At fisketurismen har potensiale er det neppe tvil om, men det er fare for at disse verdiene ikke oppdages før det er for seint.

For heller ikke langs Otta ser jeg en eneste fisker før jeg stanser ved Staurust. Der står to fluefiskere utvadet ved den turkise "ormen". Det er Odd

Erik og Frode. Jeg starter fisket et stykke nedenfor, på en plass hvor jeg tok noen fisk da vi var her i fjor. Men jeg får snart problemer med en frisk bris. Siden dalføret ligger nord-vest/sør-øst er det utsatt for vind, og nå er det vanskelig å legge ut et snøre i klasse 4. Jeg bytter til en kort 6-erklump, men savner ei kraftigere stang. Vind og bølger gir jo heller ikke forutsetninger for overflateaktivitet, så jeg fisker blindt med nymfe og synkefortom. Snart ser jeg ei stang i bue oppstrøms. Det er Odd Erik som kjører tung fisk. Den kommer inn på kort snøre, og ei stor, rosa ryggfinne vifter i vannskorpa. Ennå skal den slå i overflaten og ruse noen ganger mot bunnen før den legger seg på siden, og kjentmannen kan vade inn med en velvoksen harr i håven. Vel inne på bredden ser jeg at stanga er tacklet med sink-tip, og han forklarer hvorfor:

Den lysblå fargen skjuler at elveløpet er temmelig dypt. Og selv om harren normalt kan stige ganske høyt for å ta, er brevannet så uklart at den knapt kan se sitt bytte. Derfor må flua ned. Jeg har ikke annet enn flytesnører i

vesten, men skifter til ei stor fortyngt montananymfe som både skal synke og synes brukbart. Men det er ikke nok, og selv om andre får fisk, blir jeg uten napp. Snart kommer også Frode vadende nedstrøms. Han bærer med seg en fin ørret som vi skal ha til middag. Også han fisker med fortyngt nymfe og sink-tip.

Sommeren før fikk vi fisk på samme strekningen med flyteliner, til dels også på tørrflue. Tilsynelatende var ikke forholdene særlig annerledes, men elva var litt mindre farget, og det var mer insekter i overflaten, så både harr og ørret sto høyere i vannet.

De varierende forholdene er i det hele tatt noe man må ta i betraktning når man fisker i dette området. Nettopp det er også en grunn til at jeg har valgt å beskrive to elver i samme artikkelen. Ofte vil det være slik at værforhold som gir dårlig fiske i Otta kan gi godt fiske i Lågen og omvendt. Da er det greit at man kan sette seg i bilen og skifte beite på en snau time. Felles for begge dalføre er fin harr (og ørret), storslått natur og plass til mange flere fluefiskere.

Royal Ant och andra myror

---

forts från sid 27

till dem framför alla andra insekter som samtidigt finns på vattnet. Här kan man verkligen tala om äkta selektivitet. Dessutom har myrorna en mycket karaktäristisk siluett som är tacksam att imitera på kroken. Det är alltså bäddat för ett intressant torrflugefiske med goda chanser till fångst om man har den rätta flugan på tafsens dagar det finns flygmyror på vattnet – och omvänt ställs man inför ett mycket frustrerande fiske om man inte har några myrimitationer i asken.

Vilken imitation man väljer kan vara en smaksak. Viktigare är kanske alltid vara försedd med myrimitationer i olika storlekar. De största hästmyrorna bundna på krok 10 eller 12 och de minsta svartmyrorna på krok 16 eller till och med 18 eller 20. Rödmyrorna någonstans mitt emellan på krok 14 och 16. Gemensamt för alla är att hacklet bör vara gles för att inte skymma kroppssiluetten. Myran ska flyta lågt på vattnet, så hacklet behöver heller inte av det skälet vara kraftigt bärande. Ett mjukt hönshackel fungerar utmärkt. Impregnerat ger det den erforderliga bärytan för flugans kropp. I själva verket kan ett mjukt hönshackel till och med ge bättre bärkraft än ett styvt tupphackel genom att hönshacklet ger efter och ligger an med större stödyta mot ytfilmen än tupphacklet, som står på hackelspetsarna.

Med Fly-Rite och val av rätt krokstorlek kan man alltså

göra nog så enkla men realistiska myrimitationer, där man poängterar flugkroppens karaktäristiska siluett och i övrigt binder flugan så att den flyter just i ytfilmen. För att ytterligare öka på flytförmågan och för att ge en illusion av vingarna kan man dessutom binda in några få fibrer CdC.

Men speciellt vid harrfiske finns det anledning att också prova en Royal Ant, eftersom harren har en väl dokumenterad förkärlek för rött i kombination med glänsande påfångelhet. Red Tag är ju ett gammalt bevis för detta – och i en Royal Ant tillför vi dessutom den rätta myrsiluetten.

Lång säsong

Att flygmyran enbart skulle vara en fluga för högsommaren är en sanning vi får ta med en nypa salt, även om många engelska flugfiskeförfattare hävdar detta. Skandinavien är nog så långsträckt från syd till nord och svärmningstiderna varierar därefter hos oss. Men även det lokala "mikroklimatet" kan förändra svärmningstiderna; i till exempel Vättern uppträdde mängder av flygmyror så sent som i mitten av september i år och lockade harren till vakfest. Vissa dagar var myror till och med det enda som fisken intresserade sig för.

FISKEVÅRD

Intresserad av modern fiskevård?
Då är kursen i Vattnekologi på
Folkhögskolan i Bräkne-Hoby
något för dig. Du får jobba i ett flertal
fiskevårdsprojekt i åar och sjöar
runt om i länet. Bara några
kilometer från intressanta
sportfiskevatten i Hanöbukten,
i Bräkne-ån och i Mörrumsån!

Blekinge Läns Folkhögskola

370 10 Bräkne-Hoby

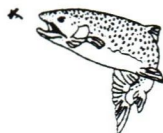
Tel. 0457-800 60

Fax. 0457-800 06

www.ltlekinge.se

LANDSTINGET
BLEKINGE

Vi arrangerar guidade
fisketurer till Glomma, Trysil,
Görälven och Grena.

Även företagsarrangemang.

För information kontakta:

Turistgården Rörbäcksnäs

Roger Hjul

Tel: 0280-800 77

Kedjeåsens Sportfiske

**Grov regnbåglax
öring
röding**

stugor, båtar, kristallklar

källsjö-hyrsjö

Ring: 0586-180 43

www.uteliv.nu

SPORTFISKARN

i Strängnäs

Din närmaste fiskebutik
www.mkwp.se/sportfiskarn

Allt för flugbindning

Butik

Trädgårdsgatan 36 - Strängnäs

Mobiltelefon: 070-528 26 96

E-mail: sportfiskarn@swipnet.se

Stjørdalselva, Midt-Norge

Laks og sjørrettfiske
på 2,5 km strekning
Ukeleie. Gode bomuligheter.

Nærmere opplysninger

Pauline og Bård Kringen

N-7525 Flornes, Norge

Telefon +47 74 80 11 41

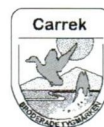
Telefax +47 74 82 16 79

Fantastiskt torrflugefiske!

Guidade flugfiskeäventyr efter harr,
öring & röding i Malungs vildmark.

Allt inkluderar till humana priser!

www.flyfisher.nu 0280-123 49

BRODERADE TYGMÄRKEN

Skriv/ring för upplysning och pris.

Tel. 040-49 65 33

Fax. 040-49 78 30

www.B4.nu E-mail: carrek@B4.nu

Carrek

Box 14019, 200 24 Malmö

SANDELL'S FLUGBINDNING

VÄLBUNDNA LAX- OCH HAVSÖRINGS-
FLUGOR FÖR DITT FISKE

Mats Sandell

Forsythiagatan 4

266 31 Munka-Ljungby

Tel: +46 (0)431-43 23 10

E-mail: m.sandell@swipnet.se

Hemsida: http://home.swipnet.se/salmoflies

FLUEFISKE

KLARAELVEN I TRYSIL

Fluefiskestrekning: 2,3 km, begge sider
av elven. (4.6 km strandlinje)

Begrenset antall fiskere.

Minstemål ørret og harr: 40 cm.

Hytte ved elven.

GRØNNÆSS fiske

Snorre Grønnæss, 2427 Plassen

Tel.: +62456012. Mob.: 90164139

E-post: ka-groel@online.no

Ett riktigt Gott Nytt Fiskeår

tillönskas alla läsare, annonsörer och medarbetare.

Glöm inte!!!

...att anmäla din nya adress när du flyttar.

Då kommer tidningen fram i fortsättningen.

Skriv till: FLUGFISKE I NORDEN

Violg 7, 343 34 Älmhult, el faxa 0476-160 64

Köp, Sälj & Byt

De första fem raderna under denna rubrik är gratis för FiN:s prenumeranter. Ytterligare rader **SEK 30:- per rad**, bifogas med beställningen. Då publiceras den oftast i påföljande tidning. Varje rad består av ca 35 nedslag. OBS! Mellanslag, kommatecken och dylikt räknas också. Köp, sälj och byt-marknaden avser endast PRIVAT annonsering. Företag och firmor kan ej annonsera under denna vinjett.

Annonser, vars innehåll tyder på någon kontinuerlig verksamhet i inkomstsyrftas endast emot av FIN prenumeranter såsom betalda radannonser. 30:-/rad bifogas manus.

Skicka Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Violg. 7, 343 34 Älmhult, fax 0476-160 64. Uppge namn o fullst adress!

Köpes: Boken om Flugfiskeriet av Hutchinson 1844, Ångermanlands sportfiskeklubb 1931-56. Tel (S) 0611-245 63.

Säljes/Bytes: Geoffrey Bucknalls Big Salmon 16', #10, 600 kr, alt bytes mot äldre Hardy laxrulle. Lasse, tel (S) 0430-171 72, e-post: 043017172@telia.com

Säljes: Sage G3 Rpl + 596 nytt i tub. OBS! Endast provkastat. 3 000:-. Sven, tel (S) 0248-206 04 e kl 17.00.

Säljes: Splitcanesön i mycket bra skick. Trojan "gold fly" tätlindat med buff 9', 1 500:-. Arjon Streamfly 9', 1 200:-. Hardy ko i nor 9', 1 500:-. Ny flugrulle system 2, 7/8L (nypris 1 295:-) 700:-. Hans-Erik, tel (S) 060-12 52 91, 070-681 24 40.

Köpes: Flugrulle Pflueger Medalist modell 1492-1494, den äldre modellen. Jan, tel (S) 090-434 00.

Säljes: Nya spön: Loop, #5-6, 700:-. RST #6-7, 10', 900:-. Black Shadow #10-11, 15', 900:-. System Rullar: #7-8L + X-spole, 400:-. #8-9, 500:- (ny). #10-11, 450:-. Per-Ola, tel (S) 0510-668 76 (Marie).

Säljes: LOOP Dryfly och LOOP Nymph, båda i fint skick, 1 600:-/styck. Tomas & Tomas LPS 490 med alutub, 2 000:-. Midjeväska Creek Company i nyskick, 400:-. Göran, tel (S) 070-567 59 18 eller 023-279 97.

Säljes: Sage RPL + 596 (9,6', #5-6), 2 000 skr. Fridtjof, tel (S) 08-67 37 459 (är ofta i Linköping eller Borlänge).

Säljes: Pateke Morton 13', #9-10, 1 000 kr. Greys of Alnwick 11,6', #8-9, 800 kr. Mats, tel (S) 035-13 38 65, eft 17.00.

Säljes: Cortland DT 4 F, 200:-. Hardy WF 7 F, 200:-. Orvis Hy-Flote WF 7 F, 200:-. Sci Anglers WF 6 F, 200:-. Cortland Rock-et Taper WF 8 F, 200:-. 1/2 Orvis Interm DT 9 I, 125:-. Orvis Interm WF 5 I, 200:-. Sc Anglers Wet Cel II WF 7 S, 200:-. Cortland III Extra fast WF 10 S, 200:-. Loop Traditional 2W, använd 1 vecka, nypr 3 295:-, säljes 1 500:-. Werner Breski, tel (S) 040-49 59 42.

Säljes: H, L Leonard 8', Mod 50, 2 st 1915-25 + tub. Wright & McGill 3-d, 7' + tub. Arjon Silver Bow 9', 3-d. Falcon the Kestrel, 7'. Sharpe's 8', The Scottie. Hardy Perfection 8'. pegon et Mgickel Colorado 7'. Micke, tel (S) 0171-582 64 efter kl 18.00.

Köpes: Äldre fiskeredskap - rullar, spön, drag, kataloger, le Von Hoff, Bogdan, Hardy, Leonard etc. Brian, tel (S) 031-24 25 01, 0708-24 25 21.

Ledigt: Havsöringsfiske i Norge v 34-35-36-37 lediga för 3 flugspön på bra pool i Driva, med bekvämt boende nära älven. 1 933:- Nkr pr man o vecka incl boende. John-E Derehed, tel (S) 0430-717 76, mob 070-651 38 66.

capricorn.se

SLUTA LETA!

CAPRICORN erbjuder **alla ledande varumärken** av kvalificerad flugfiskeutrustning **för seriösa flugfiskare**. Välj produkter direkt ur våra leverantörers kataloger till förmånliga CC-Club priser, minimum 10% reduktion av våra leverantörers rekommenderade priser.

FISHERS MOTION

Italiensk design är världsledande på kläder, skor, bilar mm via varumärken som Benetton, Gucci, Ferrari mfl. CAPRICORN erbjuder nu seriösa flugfiskare en fulländad italiensk designad flugfiskeprodukt

FISHER'S MOTION GORE-TEX®VADARE

Vadare för flugfiskare som önskar det bästa marknaden har att erbjuda. GORE-TEX® membran i 6-lagers MicroFiber textil är det optimala valet för högsta komfort och ljudlös (nu kan du höra tystnaden) rörelsefrihet. Detta är marknadens bekvämaste och skönaste kondensfria lättviktsvadare med neoprenfot. Inga andra GORE-TEX® vadare i MicroFiber kan mäta sig i komfort med FISHERS MOTIONS vadare med neoprenfot som dessutom har påmonterad Gravel-Guards (3595 SEK). Finns även med GORE-TEX® fot (3290 SEK) eller med naturgummistövel av högsta kvalitet (3795 SEK).

GATTI

Innan du bestämmer dig för ett nytt flugspö så rekommenderar vi att du testar ett världsledande italienskt flugspö. Ingen annan flugspötillverkare har en så genomgående hög och jämn kvalitet i sin produktion. Alla GATTI's spömodeller är av yppersta kvalitet, från det lättaste myggspö till det tyngsta tvåhands laxspö, du blir garanterat inte besviken. Testredaktionen på Flugfiske i Norden nr.2/98 beskrev GATTI "Fin har sällan testat ett spö som har så enormt fin känsliga egenskaper för linkontroll under kastningen". Bäst i Test. Högsta betyg. TIPS TILL SPÖBYGGAREN: Inga andra flugspöklingar har så generösa priser som GATTI.

Prisexempel	Klinga	Spö
F905, 2-delad 9' #5/6	895,-	2595,-
FRC903, 3-delad 9' #3	2145,-	4395,-
TA905, 2-delad 9' #5	1590,-	3790,-
PA905, 3-delad 9' #5	2195,-	4545,-
PA106, 3-delad 10' #6	2295,-	4995,-
PA106, 3-delad 10' #7	2345,-	5095,-

FENDER

'90-talets mest omtyckta och populära lansering av ett modernt flugspö som utan tvekan konkurrerar med alla världskända varumärken. Dessutom till en prisnivå som gör att konkurrenter och kunder som besöker vår kastbana tappar hakan i förvåning över det rimliga priset i relation till de imponerande kastegenskaperna.

Modeller 2000

- 2-delad 8' #3/4 "Härligt finlinarspö med overdrive"
- 2-delad 8'6" #4/5 "Distinkt och snabb halvaktion"
- 2-delad 9' #5/6 "Det ultimata flugspöt"
- 5-delad 9' #5/6 "Snabbt och kompakt resespö"
- 3-delad 9'6" #5/6 "Perfekt allroundspö"
- 2-delad 9'6" #7/8 "Otroligt kraftfull kastkanon"

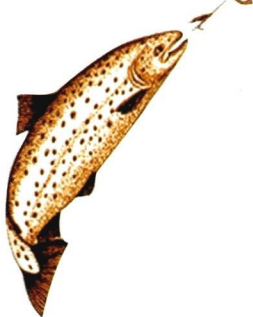
"Det skadar ju inte att det skiljer ljusår i pris till FENDERS fördel"

"Väger nästan ingenting, säkert lika lätt som Loomis GLX"

"Niofotarn klass 5/6, femdelad, måste vara det mest prisvärda resespöt som finns, en riktig kastkanon..."

"Har aldrig kastat med ett liknande spö tidigare, helt suveränt..."

FENDER

capricorn.se

Gör ett besök där för att se nykomna specialerbjudanden och produktnyheter. Missa inte den enormt populära informationskällan ANSLAGSTAVLAN med bl a underrubriken Fiskeplatser. Där finns verkligt heta tips inför kommande fisketurer. Välkommen till skandinavians mest besökta flugfiskesajt.

SVENSKA FLUGFISKEMÄSSAN

Västeråshallen (Västerås) 24 - 26 Mars 2000.
Utställning och seminarier (CAPRICORN är huvudsponsor till samtliga seminarier) samt försäljning av kvalificerad flugfiskeutrustning till seriösa flugfiskare.

CAPRICORN FLY

uppvisar marknadens intressantaste sortimentsmix i samarbete med de hetaste varumärkena: VISION, POOL12, SCIERRA, LOOMIS, GUIDELINE, SCOTT, SCIENTIFIC ANGLERS, MARRYAT, RST, FENDER, GATTI, SAGE, LOOP, FENWICK, HODGMAN, BLACKMASTER, HI-LEVEL, PACIFIC BAY, WINSTON, POWELL mfl.

AUKTION

Efterlängtat av många erfarna flugfiskare som minns Willy Uppers auktioner i Stockholm på 70-80-talet. Rensa flugfiskegarderoben eller fynda och gör "klipp". Registrering av aktionsgods via brev, fax eller e-post till CAPRICORN. Alla utrop bidrar med ett ekonomisk stöd till Sveriges Flugfiskares Förening då allt överskott tillfaller föreningen. Auktionsföretagare är den legendariske Karl-Erik Eriksson från Arvika. Läs mer på <http://www.capricorn.se>.

Välkommen till mässans i särklass största monter (72m²) vid kortänden av kastbanan. Unika mässeerbjudanden till specialpriser kommer att erbjudas.

Kom och provkasta, på vår 40 meters kastbana med vattendamm, ett 150-tal flugspön från de världsledande märkena SAGE, LOOMIS, SCOTT, GATTI, RST, WINSTON, FENDER, POOL 12, GUIDELINE, VISION, SCIERRA, LOOP, BLACKMASTER m.fl.

ShowRoom

CAPRICORN FLY, BOMSARVET 86, 781 95 BORLÄNGE,
TEL 0243-2323700, 0705-555548 FAX 0243-232080
e-post capricorn@capricorn.se
internet <http://www.capricorn.se>

Organza duk, sigarettpapir, tvilling vinger og en Twilight Beauty.

Tørrfluevinger av organza

Med sigarettpapir ungår du att kantene smelter sammen på brente vinger av organza

Text: Garth Coghill

Översättning: Gerben Groustra

Foto: Gunnar Johnson

Jeg begynte først å eksperimentere med tørrfluevinger med brente vinger fra hønehackle og andre villfuglekroppfær, nå snart 20 år siden. Disse tidlige prøver ble så primitive at jeg la tanken på is for å prøve igjen siden. Det viste seg å komme snarere enn forventet, for i 1980 kom John Betts med hans artikler i Fly Fisherman, og jeg ble med en gang interessert i hans eksperimenter med organza duk. På samme tid kom de første kommersielt produserte vingebrennere laget i aluminium. De fungerte en stund. Men jeg likte ikke formen, så jeg lagde mine egne,

med mitt design laget i flat messing. Aktuelle størrelser og profiler av hele utvalget er vist ved siden av teksten. I dag lager jeg alle mine tørrfluer med slike i par brente vinger.

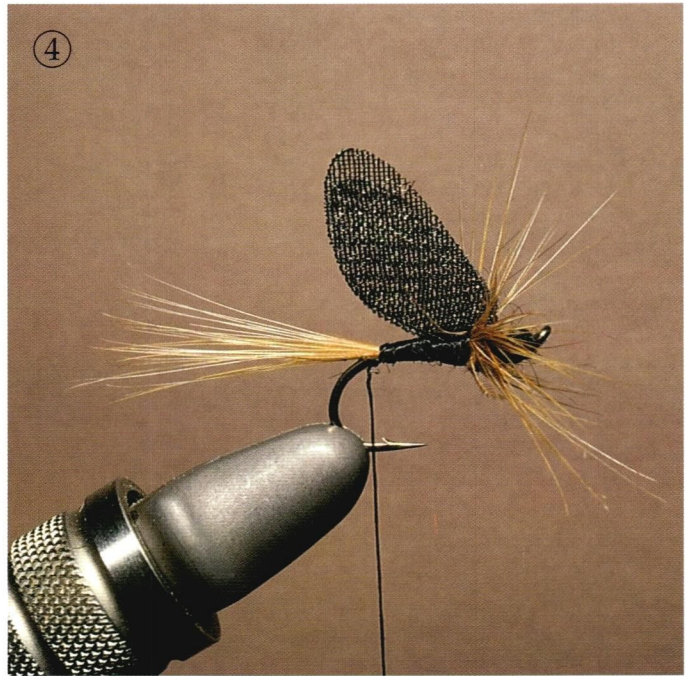
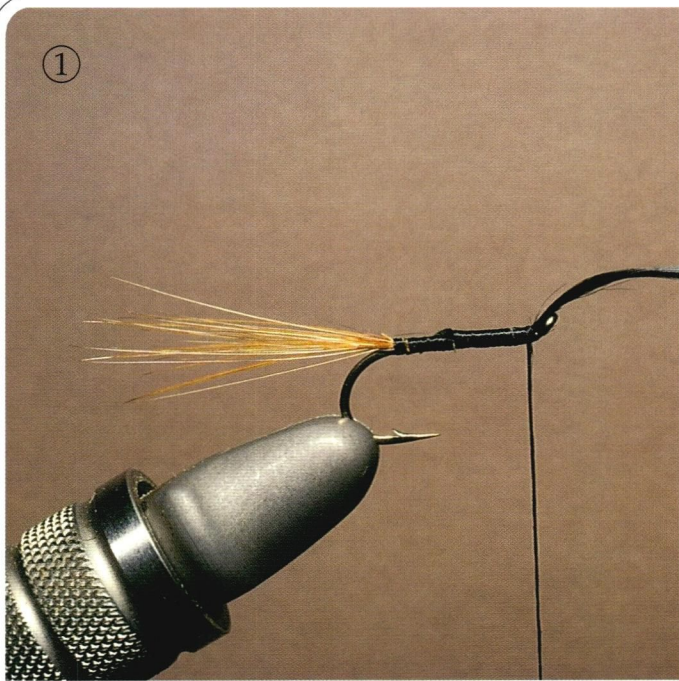
Det store framskrittet i bruk av syntetiske dukvinger kom av min interesse for kunststoff materialer til saltvannsflyer. Jeg husket John Betts tidlige eksperimenter av mange typer, noe som beviste for meg at organza duk var det perfekte material for brente vinger i ett stykke.

Men det fantes fremdeles problemer å løse. Risikoen for at duken skulle

smelte sammen var meget stor i en enkel vingebrenner. Jeg utviklet en dobbel vingebrenner. Det fungerte men ble aldrig en fullgod løsning. Til slutt ble problemet løst med sigarettpapir (fin kvalitet rispapir).

Jeg bretter nå organzaen rundt sigarettpapiret og tilpasser det hele i min enkel vingebrenner. Nå alt er kommet på plass, klipper jeg alt til rundt kanten og svir av det resterende. Sigarettpapir er akkurat tynt nok for å unngå at kantene smelter sammen, og de smeltede kanter gjør videre innbinding let.

forts på næsta oppslag

Organza vinged variant av Twilight Beauty

Krok: Kamazan B 440 #10–12 up eye.
Tråd: Multistrand 6/0 svart Sue Burgess eller lignende.
Vingeholder: Enten svart stout floss eller svart kevlartråd.
Hode-thorax: Svart dubbing.
Kropp: Bindetråden.

Hackle: Ginger hane, Metz eller lignende. Hacklefiberlengde skal være litt lengre enn total kroklengde. Ungå webete hackle og hackle med tjukke stamme.
Hale: En bunt med skarp ginger hackle-fibre fra kanten på nakken, samme lengde som rundhacklet.
Vinge: Svart organza (brent i ett stykke).

Andre hensyn

Jeg blir ofte fortalt av andre fiskere og fluebindere at vinger klippt ut av syntetiske materialer faller lett fra en annen etter første kast. Overlever de første kast, blir de smadret i kjeften på første fisk. Om alt dette ikke er ille nok, klapper de i lufta og snurrer fortomspissen. Slike negative kommentarer er ikke til stor hjelp for å lage syntetiske vinger populære.

Tydeligvis har det ikke vært tatt nok hensyn til måten duken har blitt vevd på før den ble klippt. Å veve er å føye sammen to sett tråder for å lage en duk. Bunntråden løper gjennom dukens hele lengde, og vevtråden blir slått in i bredden. Den enkleste form for veving er der vevtråden veksler mellom bunntrådene. Den følgende vevtråden passerer over og under på den motsatte bunntråden. Den motsatte vevtråden er slått ned for å holde den underliggende vevtråd på plass. De sterkeste vinger har bunntråder som løper fra vingetipp til vingetipp og til slutt formingen med vingebrennene som øker styrken med å smelte sammen vingekantene.

Tross at den er sterk, er alikevel organza mykere enn andre syntetiske vevde materialer. Så organza vinger bruker å legge seg ned under kastet, noe som reduserer fortomtvinn, slik vi er vant å se på fluer med stive vinger, likeså klapping. Med å legge vinkelen på vingen skrått bakover, reduserer vi disse problemer enda mere. Jeg håper dette vil svare de kritiske lesere.

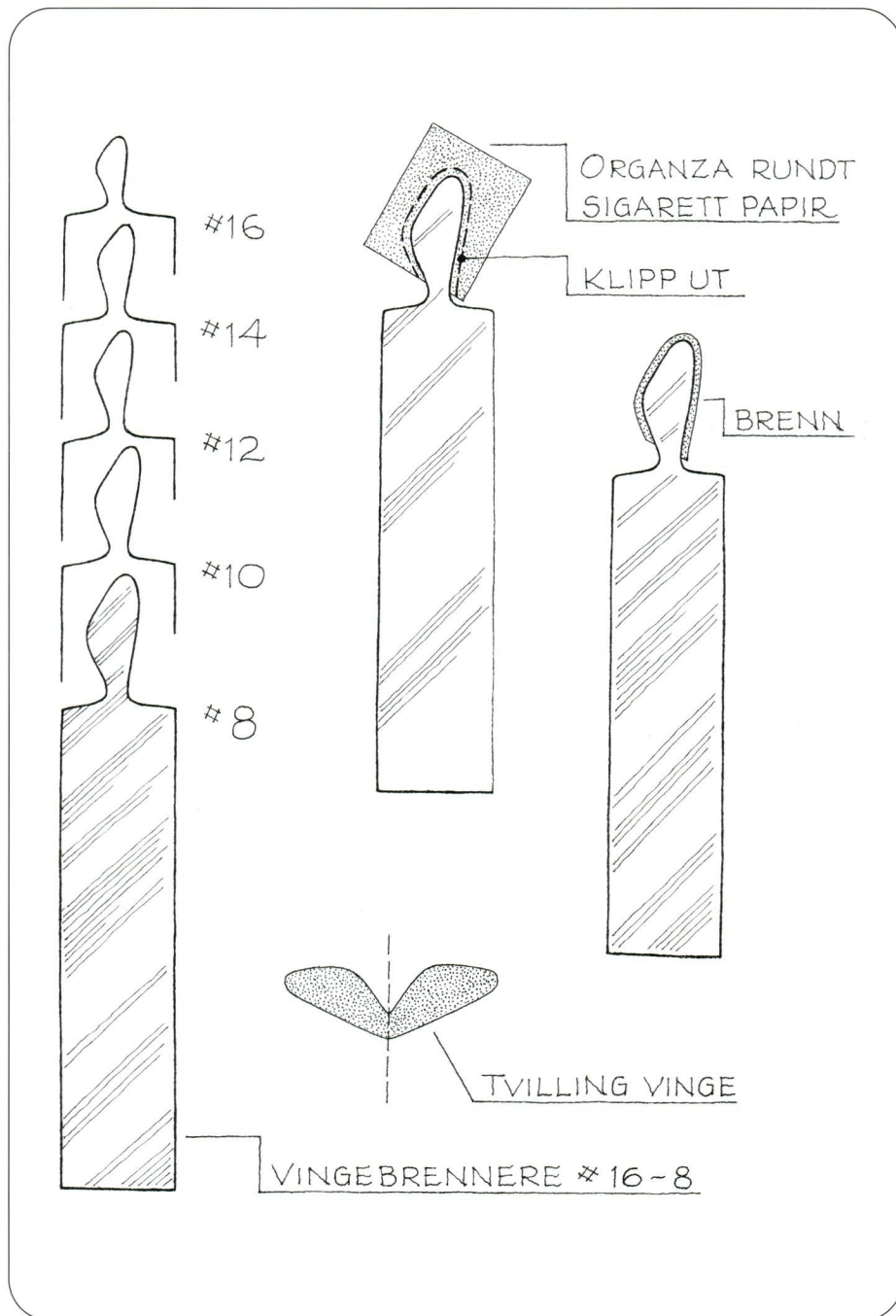
Bindebeskrivelse

Den følgende bindebeskrivelse er for å lage en organza vinget variant av new Zealands mest populære tørrflue kallet Twilight Beauty.

1. Legg opp bunntråd med multi-strand fra krokøyet til krokøyen og tilbake til akkurat bakom øyet. Bind in den svarte floss vingeholderen så den peker framover krokøyet.

2. Lage ett hode. Dubb ett lita "knopp" av svart dubbing tett bakom vingeholder tråden. Dra vingeholderen over dubbingknoppen og bind ned med få trådturn. I små krokstørrelser kan hodet utelates. For å lage thorax drar vi vingeholderen ut av veien og dubber på mere kropp helt inntill det forrige. Bind inn ett ginger hackle (blanke siden ut) bakom den siste dubbingknopp.

3. Snurr hacklet med meget tette turn

Jeg bretter organzaen rundt sigarettpapiret og tilpasser det hele i min enkel vingebrenner. Nå alt er kommet på plass, klipper jeg til rundt kanten og svir av det resterende. Sigarettpapir er akkurat tynt nok for å unngå at kantene smelter sammen, og de smeltede kanter gjør videre innbinding let.

og bind av etter rimelig med hackle. Videre fører vi hacklefibrene framover dubbingknoppen og binder ned med bindetråden.

4. Del hackelfibrene på øvre siden for å lage plass til den i ett stykke brennede tvillingvingen. Plasser tvillingvingen i posisjon og trykk den så tett som mulig inntil vingeholder basisen. Bind ned vingeholder stubben med kraftige turn.

En dråpe Dave's Fleximent vil holde det hele på plass. Fortsett med binde-tråden bakover og bind in halen. Den

gingerfarvede halen skal være like lang som det skrått fremover pekende hackle (funneled).

Etter Garths seneste anvisning blir halen bundet inn rett etter bunntråden er lagd opp.

Lag en jevn tapert kropp av binde-tråd. Legg bindetråden under halen, whipfinish i halerota og klipp binde-tråden. Lakk knuten uten at lakken kryper ut i halefibrene. Til slutt klipper vi en V i undersiden av den "funnelede" hackle. Da sitter flua bedre på vernet.

Sportfiske

Akademien

Yrkesutbildningar för Dig som vill arbeta med sportfiske, fiskevård, turism och företagande.

Sportfiskegymnasiet

En treårig gymnasieutbildning inom naturbruksprogrammet, med yrkesinriktning mot sportfiske, fiskevård och turism.

Sista anmälningdag: 1 feb 2000

Studerande från hela Norden tas emot.

Sportfiskets yrkeshögskola

En tvåårig eftergymnasial utbildning i samarbete med Sveriges Lantbruksuniversitet, SLU, i Umeå som leder fram till en kvalificerad yrkesutbildningsexamen inom sportfisketurism.

Sista anmälningdag: 10 maj 2000

Sportfiskeakademien i samarbete med Sveriges Lantbruksuniversitet, Normark, Marine Power, Sportfiskarna och ett 80-tal övriga företag.

Box 93
667 22 Forshaga

Tel: 054-17 20 91
Fax: 054-87 49 38

E-post: sportfiskeakademien@xpress.se
Hemsida: sportfiskeakademien.com

Aktuella notiser

Svenska Flugfiskemässan 2000

Svenska flugfiskemässan arrangeras i Västerås den 24–26 mars. Det är en renodlad flugfiskemässa som i år dessutom får större utställningsyta. FiN kommer att finnas på plats. Information om Svenska Flugfiskemässan finner du på dess hemsida www.flyfishingfair.com

Fiskevårdsauktion

En auktion kommer att hållas den 25 mars i samband med Svenska Flugfiskemässan i Västerås. Auktionen arrangeras av Gustav Ulfsparrs Stiftelse tillsammans med Sveriges Flugfiskares Förening. Syftet med auktionen är att samla in pengar för att köpa en fallrättighet i anslutning till ett vattenkraftverk. Det kommer att erbjudas möjlighet att lägga bud per brev eller telefon. Lista över föremål som kommer att ropas ut kan beställas efter den 1 mars från Göran Ulfsparre, tel/fax 0491-910 06 eller från Sveriges Flugfiskares Förening, tel 026-16 51 11, flugfiskarna@ljusdal.se

Hans Lidman stipendiet

Vid årsmötet i november meddelade Hans Lidman Sällskapet 1999 års Lidmanstipendiat. Enligt sällskapets stadgar avser stipendiet att stödja svensk naturskildring genom att man delar ut ett penningpris till den eller de som i ord, eller i ord och bild, på ett förtjänstfullt sätt skildrat svensk natur med hänsyn tagen till konstnärlig gestaltning och känsla för ekologiska samband. Stipendiet gick till journalisten och författaren Arne Broman för hans lysande naturskildring i boken *Abborrfiske*, en lovsång till den svenskaste av fiskar – *Perca fluviatilis* – abborren.

Göte Borgströms fiskevårdsfond

Nu är det hög tid att ansöka om bidrag ur Göte Borgströms stiftelse för fiske- och vattenvård, skapad till minne av tidigare chefen för ABU i Svängsta. Men det är bråttom, ansökan om bidrag ska vara stiftelsen tillhanda senast den 26 februari under adress: Göte Borgströms Stiftelse, c/o Sportfiskarna, Box 2, 163 21 Spånga.

Laxtrappa i Fällfors

För att ge Byskeälvens laxar tillgång till större lekområden kommer en ny laxtrappa att stå färdig vid Fällfors i tid till årets laxvandring. I anslutning till den nya laxtrappan kommer man också att bygga ett underjordiskt rum försett med en stor glasvägg. Där är det meningen att besökarna ska kunna studera de uppvandrande fiskarna från första parkett.

Myndigheter, klubbar och organisationer är välkomna att sända information av allmänt intresse för läsarna till FiN:s redaktion under adress: Box 22, 571 06 Bodafors. Vi publicerar i mån av utrymme.

Flugfiske

i Norden

Nr 1 feb 2000

Årgång 22

Redaktör:

Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:

Nore Sundin

PRENUMERATIONER, BESTÄLLNINGAR, KASSA: Anne-Marie Skarp, Violgatan 7, 343 34 Älmhult, tel. 0476/160 90. Fax 0476/160 64.

ANNONSER: Ulf Olofsson, Husargatan 11, 411 22 Göteborg, tel. 031/711 55 74.

REDAKTION: Gunnar Johnson, Box 22, 571 06 Bodafors, tel 0380/37 11 25.

Prenumerationspris: för kalenderår 2000 SEK 295 i Skandinavien, SEK 415 i Europa och SEK 480 i övriga världen. Våra postgironummer är: i Sverige 10794-6 i Danmark 5 00 21 33 i Finland 1099 515 i Norge 0806 1931377.

Payment from abroad by e.g. Eurocard, Visa, Mastercard, or international money order in Swedish crowns payable to Flugfiske i Norden, Violgatan 7, 343 34 Älmhult, Sweden.

GLÖM EJ ATT ADRESSÄNDRA SKRIFTLIGT NÄR DU FLYTTAR. UPPGE OCKSÅ ALLTID GAMLA ADRESSEN.

Redaktionen tar gärna emot artiklar, reportage och bilder från läsarna. För ej beställt material ansvaras icke. Eftertryck eller annat mångfaldigande av innehållet i denna tidning, helt eller delvis, är ej tillåtet enligt lagen om upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlagsaktiebolaget Flugfiske i Norden. Tidningens utkommer med sex nummer om året: feb, april, juni, okt och dec (dubbelnummer).

Sättning: Art Graphia AB.

Repro: Reprograf AB.

Tryckt 2000 hos Abetryck, Helsingborg.

ISSN 0349-3849.

Nummer 2 av Flugfiske i Norden 2000 beräknas utkomma i april.

EMÅN- med flugspö längs världens förnämsta havsöringsvatten

... är namnet på boken som utkommer i vår och handlar om den unika havsöringsstam som räknas till den allra största och grövsta i världen. Författaren **Pelle Klippinge**, en trogen medarbetare i FiN, har på många sätt fångat Emåns mystik och anor i denna fängslande bok.

Boken berättar om sportfisket allt sedan början av 1900-talet. En ingående beskrivning och en resa längs Emåns strömmande vatten från källan till havet. Närmare beskrivs varje pool samt fångststatistik under årens lopp. De 208 sidorna behandlar även Emåöringens biologi, beteende och vandringsmönster. En utförlig presentation av de speciellt skapade Emflugorna samt modernare varianter finns med. I bokens femton kapitel finns vidare en förnämlig presentation i ord och bild av de äldre profilerna vid Emåns natursköna fiskevatten såsom Gustaf Ulfsparre, Göran Ulfsparre, Stig Nilsson, "Olle-Spik" m fl. Dessutom förekommer också delar av det material ~~med tillhörande foton~~ som Gustaf Ulfsparre en gång påbörjade men ej avslutade under sin levnad.

Bokens förord är skrivet av Göran Ulfsparre med inledningen och akvarell av konstnären – tillika gamle Emfiskaren – Rolf Smedman. Kartor, flugor och illustrationer är målade av konstnären Thommy Gustavsson och formgivning har gjorts av Werner Schmidt. De drygt 120 bilderna som förekommer i boken är från Ems Herrgårds privata arkiv samt Pelles egna 25-åriga vandringar med flugspö och kamera längs detta unika fiskevatten.
– Läs denna spännande bok! –

Pris: 350 kronor. Till prenumerant: 320 kronor

En mindre numrerad bibliofilupplaga finns till ett pris av 600 kronor.
Postens avgifter tillkommer.

Du kan redan nu beställa denna bok om Emån från

FLUGFISKE I NORDEN

Violgatan 7, 343 34 ÄLMHULT

Tel +46 0476-160 90, fax +46 0476-160 64

**Flugfiske i Norden
firar sin tjugonde årgång.**

Det celebrerar vi med att ge ut
en mapp med tre konsttryck efter
akvareller av Rolf Smedman.

Temat är strömmande vatten:
Från den mäktiga fjällvärlden
kring norska Rostaelv, de skum-
mande forsarna vid Stor Spjuten,
och septemberfiske i Storsel-
forsen, Gimån.

Konsttryck i mapp om 3 st motiv   Pris 1 450 inkl porto
Konsttryck   per st   Pris   550 inkl porto

Kan beställas från **FLUGFISKE I NORDEN**, Violg 7, 343 34 ÄLMHULT
Tel. 0476-160 90, fax 0476-160 64